

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

πιὸ εὐκόλα καὶ πιὸ ὠραία.

Μά γιατί να συλλογίζεται
 ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα τώρα,
 μπροστὰ στὸ κατάφλι τῆς κά-
 μαρας, ποὺ δὲν τοῦλμα νὰ τὸ
 διασκεδίσῃ γιὰ νὰ μὴ δῇ τὸ
 πρόσωπο τοῦ ἑτοιμοθάνατου;
 Εἶνε ὁ ἄντρας ποὺ τὸν ἀγάπη-
 σε πιότορο ἀπ' τὸν ἑαυτοῦ τῆς,
 ποὺ τὸν ἀγαπάει σὰν τρελλή,
 Τὶ φελέει ὁμως αὐτό; Τὶ ὤφε-
 λησαν ἡ ὀδύνη τῆς, ὁ πόνος
 τῆς; τὸ γεγονός ὅτι εἶδε τοὺς
 γονεῖς τῆς νὰ σκοτώνονται σ'
 ἓνα βομβαρδισμό, τὸ ὅτι καὶ
 αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Τερέζα, πληγω-
 ῖθηκε, κ' ἔμεινε δυὸ μῆνες σ'
 ἓνα ξεμοναχιασμένο ἐξοχικό
 νοσοκομείο; Ἐπρεπε νὰ τὰ κα-
 ταφέρει. Μὲ τὴν τρόπο; Νὰ τῶ-
 ρα τὸ ἀποτελέσμα. Ἕνας νέος,
 μόνος ὅπως κ' αὐτὴ, ἀπελπι-
 σμένος καὶ τραυματίας, ὅχι
 μόνο στὸ σῶμα, ἀπ' τὸν πόλε-
 μο, μὰ καὶ στὴν ψυχὴ, μὲ ψυχὴ
 κουρασμένη καὶ δειλὴ. Πίσστη-
 καν ἀπ' τὰ χέρια, ἡ Τερέζα
 κ' ὁ Μαρσέλ, προχώρησαν μα-
 ζὶ στὴ ζωὴ κ' ὅλα φάνηκαν

για, του θαλαμου, και καθεστώς
κοντά του, ήσυχη. Πλάϊ στο
άρρωστο είναι το καροδίνο με
διαφορά πράγματα, γλυκά,
φρούτα, καραμέλες, που κείνουν
τα τάφερο. Μα ο Μαρσέλ δεν
τα έχει αγγίξει. Μοναχά δι-
ψούσε, διψούσε κι' αυτή του
πληγαν πορτοκαλία που τρώ-
σε άρεσαν.

νά μου φέρης το παιδί. Βλέ-
πεις ἐγὼ τελειῶνω. Λίγες μέ-
ρες, ἴσως ὥρες μου μένουν νὰ
ζήσω. Ἐλπίζα. Τί νὰ γίνῃ;
Λυπάμαι γιὰ σένα, γιὰ κείνο.
Θὰ ζούσαμε καὶ οἱ τρεῖς μαζί.

ΟΙ ΑΔΕΛΟΙ ΤΟΥ Π

Ἐρωτευθεὶς ζωνδόχηρα ἄκρως πλουσιωτάτην,
 πρὸς δὲ ἀπείρους νοστίμον καὶ σφόδρα γλυκυτάτην,
 ἔλαβον οὖν ἀποφασίν περιφανή καὶ αἰσίον
 ἵνα ποιήσω μετ' αὐτῆς δευτάς συνοικεσίον
 καὶ οὕτω πλεόν ἔγγαμος μετὰ κοινῆς κυρίας,
 μακρὰν ἐκ πάσης θλίψεως καὶ πάσης μιζερίας
 θὰ ἔζων λίαν εὐπρεπῶς, πρὸς δὲ ὑπερῆφάνως
 διαγών βίον τοιγαροῦν ὡς Μένιστος Ζουλιταρος.
 Καὶ δραστηρίως ἐνεργῶν καὶ κατὰ τρόπον τιμίον
 αὐτίκα παρεκάλεσον τὸν φίλατον Εὐθύμιον,
 νέον κομψὸν πολυμαθὴ καὶ δι' ὑψηλῆς πείρας
 να συζητήσῃ σχετικῶς μετὰ τῆς ζωνδοχήρας.
 Καὶ οὗτος οὖν τὴν ἐντολὴν ἀνέλαβεν προθύμως
 καὶ ἐνεργῶν δι' ἑμαυτὸν, τὰ μάλλα ὠφελίμως
 εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γυνῆς μετέβη πρὸς συναν-

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ναί, ὁ Μαρσέλλ καταλάβαινε. Καταλάβαινε τόσο πολύ, που μὲ ἀνάστρο κόπο ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι. Τὸ προσώπο του εἶναι μὲ μίαν κατακίτρινο, τὰ χεῖλιά του ἀνοιγάν κι ἕνας ἀφῶς δέχθηκε ἀπ' τὸ στόμα του. Ἡ Τερέζ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά του, φοβισμένη, τρέποντας ὀλόκληρη. Ὁ ἄγγελος γὰρ τὸ ἤσκησεν, μὰ τὰ πόδια της δὲν τὴν ἐξυπνέτρωσαν. Ἡ ἀνάστρος εἶχε κατῆ. Ὁ Μαρσέλλ ἐπῆλκε τὰ σεντόνια, μὲ τὰ ἀδυνατισμένα του δαχτυλά, σὰ νὰ βεβαίη τὰ κοιμητήσια.

συγκίνησι που είχε δοκιμάσει
 απ' τὸ θάνατο τοῦ ἀμοιρου
 Μαρσέλ.

ΠΙΕΡ ΡΟΥΣΣΕΛ

ΠΙΕΡ ΡΟΥΣΣΕΛ

41

...ότι «ο Χρόνος Εΐνε... ἀριθμός».

Valeriana & *adoniparus* } 3

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΝ

10^{ον} Τὰ παρηγορητικά λόγια της έδωσαν ξανά τό θάρρος της. Σήκωσε πάλι τό κεφάλι της. Αυτό δά έλειπε, νά δείξη πώς λυγίζει αυτή, ή κόρη του Λουκίου Σουλπικίου!

Μά ένό τό πρόσωπό της είχε πάρει μίαν έκφραση αγέρωχη, ή καρδιά της ήταν παγώμενη. Βαρείά.

Αέσφανα, καθώς γύρισε τό κεφάλι της πίσω γιά μιά στιγμή, σάν νά την έσπρωχνε κάποιος προαίσθημα, αντίκρυσε κάτι πούκανε την καρδιά της γιά μιά στιγμή νά σκιρτήσει.

Πολύ μακριά, ένας άντρας έτρεχε, ακολουθώντας την έφιππη συνοδεία. Κανένας δέν τον είχε προσέξει. Η Μυρτάλη τον μάντεψε μάλλον παρά τον είδε. Τά πυρόξανθα μακριά μαλλιά του στίβιζαν στον ήλιο.

Ήταν ο Γάλλος.

Ένωσε τά χέρια της ή κοπέλλα και σήκωσε τά μάτια της βουρκωμένα στον ουρανό.

Χριστέ μου, είπε μέσα της, τό ήξερα πώς δέν θα μ' άφινε χωρίς παρηγοριά.

Και τά δάκρυά της σταμάτησαν. Η καρδιά της ζεσταθηκε στή σκέψη πώς οι δικοί της θα ήξεραν πολλαχίστον τό μέρος όπου θα την φυλάκιαν. Περνώντας από διάφορες συνοικίες έφτασαν σ' ένα πελώριο κτίριο.

Η Μυρτάλη τό γνώριζε, ήταν οι φυλάκες. Σταμάτησε! πρόσταζε ο άξιωματικός τούς άντρες του.

Όχι! φώναζε ο Βρούτος. Όχι έδω. Έχω διαταγή νά φυλακισθώ άλλου ή κόρη του Σουλπικίου.

Ο άξιωματικός σήκωσε τούς ώμους του. Τότε όδηνωσε έσύ, είπε ξερά, απότομα.

Ο Βρούτος μπήκε έπίκεφαλής. Προχώρησαν άκόμα άρκετά σέ μιά έρημική συνοικία.

Επί τέλους ο σκληρός άπελευθερος σταμάτησε μπροστά σ' ένα μικρό, μοναχικό σπιτάκι, πού βρισκόταν χτισμένο σάν μικροσκοπικό φρούριο άπάνω σ' ένα ύψωμα.

Έδω! είπε.

Ήταν ένα ιδιαιτικό σπιτί, πού χρησίμευε πότε - πότε γιά φυλακή, σέ ώριστες περιπτώσεις. Έκλειναν εκεί άνθρώπους πού γιά τον ένα ή τον άλλο λόγο δέν ήθελαν νά τούς βάλουν μαζί μέ τούς κοινούς φυλακισμένους.

Ο Βρούτος χτύπησε την πόρτα. Ένας στρατιώτης άνοίξε από μέσα.

Διαταγή του Αυτοκράτορα! είπε ο άπελευθερος κι έδειξε τή σφραγίδα πού του είχε δώσει ο Κλέαρχος. Νά φρουρησετε καλά αυτή την κοπέλλα. Δέν πρέπει νά πάθι ούτε μιά τρίχα τής κεφαλής της. Είσαστε υπεύθυνοι γιά τή ζωή σας.

Καλά, αποκρίθηκε ο στρατιώτης, ένας νεόκοπος άντρας μέ αδιάφορο πρόσωπο.

Έμπια μέσα, είπε ο άξιωματικός στή Μυρτάλη, μαλακά. Και μη φοβάσαι.

Δίστασε μιά στιγμή ή κοπέλλα πριν προχωρήσει.

Τό δωμάτιο όπου την ώδήγησαν ήταν σκοτεινό. Ένα μικροσκοπικό παραθυράκι πού βρισκόταν ψηλά, άφινε μιά λουριδί-τσα φως νά μπαίνει μέσα. Όπως μπόρεσε ν' αντιληφθώ, τό σπιτί ή ή φυλακή αυτή, είχε όλο - όλο δύο δωμάτια. Τό ένα γιά τό φυλακισμένο, τό άλλο γιά δύο φυλάκες πού έμεναν μέσα. Ήταν μιά μυστική φυλακή. Κλειδωσαν καλά, μέ βαρεία κλειδαριά την πόρτα της. Κι έπειτα, έφυγε μέ καλπασμό ή συνοδεία πού την είχε φέρει.

Ένας άντρας, σέ κάποια μακρινή γωνιά κρυμμένος, τά παρακολούθησε όλα αυτά. Έπειτα, άρχισε νά τρέχει πίσω από τον ίδιο δρόμο απ' τον όποιο είχαν έρθει.

Και πάλι σχέδια

Ο Γάλλος, στό τρελλό του τό τρέξιμο, έπεσε σχεδόν άπάνω στό Λούκιο Σουλπικίο.

Γάλλε!

Κύριε!

Πού πήγες; Τί έκανες; Τί έκαναν την κόρη μου;

Ξέρω πού τή φυλάκισαν, άφέντη, φώναζε θριαμβευτικά ο πιστός Βρεττανός.

Και περιέγραψε τή φυλακή τής Μυρτάλης.

Ξέρω! είπε ο στρατηγός. Από αυτή τή φυλακή δέν γλυτώνει κανένας. Από τις μεγάλες φυλάκες μπορεί νά δραπέτευση ένας κατάδικος. Από εκεί όμως, όχι. Δύο άνδρες πού φυλάνε μέρα νύχτα τον ένα και μόνον φυλακισμένο. Οι τοίχοι είναι χοντροί, σάν φρουρίου τείχη. Αχ, Γάλλε, δέν υπάρχει καμμία έλπίδα.

Μά τί μπορούμε νά κάνουμε;

Αφίσε νά σκεφθούμε. Πάμε στό σπιτί, κύριε μου.

Κι αν στό μεταξύ πάθι τίποτε ή Μυρτάλη;

Δέν θα πάθι, άφέντη! Ο Θεός θα τή βοηθήσει.

Προχώρησαν βουδοί οι δύο άντρες, προς τό κατεστραμμένο σπιτί του Λουκίου Σουλπικίου μέσα στή Ρώμη.

Εκεί ανάμεσα στό συντρίμια κάθισαν κι άρχισαν νά κάνουν χίλια δύο τρελλά σχέδια.

Ο Λούκιος δέν μπορούσε ώστόσο νά βρη άλλη λύση, παρά νά πάθι στό Νέρωνα μέ τό μαχαίρι στό χέρι.

Ο Γάλλος όμως αυτή τή λύση την εύρισκε έπικίνδυνη, κακή.

Στάσου, κύριε φώναζε σέ μιά στιγμή. Σκέψου! Κά πιάσω τον Βρούτο.

Πώς θα τον πιάσω, Γάλλε;

Θά βρω κάποιο τρόπο. Ξέρω τό σπιτί.

Θά βρω ή σκιά του Βρούτου Κλέαρχου. Θά γίνω ή σκιά του Βρούτου. Θά τον ακολουθώ μέρα νύχτα, ώπου του.

Θά τον ακολουθώ μέρα νύχτα, ώπου του.

Θά τον ακολουθώ μέρα νύχτα, ώπου του.

Θά τον ακολουθώ μέρα νύχτα, ώπου του.

Θά τον ακολουθώ μέρα νύχτα, ώπου του.

Θά τον ακολουθώ μέρα νύχτα, ώπου του.

Θά τον ακολουθώ μέρα νύχτα, ώπου του.

Θά τον ακολουθώ μέρα νύχτα, ώπου του.

νά τον πετύχω μόνο σέ καμμιά έρημη γειτονιά.

Αυτό είνε δύσκολο. Άλλά, κι αν τον πιάσης, τί θα γίνει;

Κάτι θα γίνει. Θα τον αναγκάσω τον ίδιο νά μέ βοηθήσει γιά νά σώσουμε τή μικρή μας κυρία.

Μέ δυσκολία πείστηκε ο Λούκιος νά περιμένει λίγο. Γύρισαν κατόπιν μαζί στην έπαυλη. Ο Κινέας βρήκε τό σχέδιο του Βρεττανού καλό.

Δέν θα τή σκοτώσουν άμέσως, είπε. Θα τή δικάσουν, θα περάσουν μέρες...

Μά θα πεθάνη από τή λύπη της στή φυλακή, βόγγιζε ο πατέρας της νέας.

Δέν είνε από τις γυναίκες πού πεθαίνουν από τή λύπη τους, ή Μυρτάλη. Αντίχει, είπε ο Κινέας. Μιά πράξη μας άσποχη, μιά σκέψις βιαστική, μπορεί νά την καταστρέψουν. Άκόμα και τό απλούστερο πού σκέφθηκα έγώ, νά παρουσιαστώ στό Νέρωνα και νά του ζητήσω χάρη, διατάζω νά τό κάνω.

Αν τό πάρη στράβα; Αν τον έξαγριώση ή ιδέα πώς μέ άρχοντοπούλα σάν τή Μυρτάλη έγινε Χριστιανή; Αν σκεφθώ νά την τιμωρήσει παραδειγματικά;

Μήπως και τώρα δέν θα κάνει τό ίδιο;

Τώρα ή Μυρτάλη είνε μία από τις άπειράριθμες φυλακισμένες. Δέν της δίνει έξαιρετική προσοχή. Όλη αυτή ή καταστροφή είνε έργο του Βρούτου. Αυτός τά κατάφερε νά εκδικηθώ έτσι φρικτά.

Αν πηγαίνεις στον Κλέαρχο; πρότεινε ο Λούκιος ίκετευτικά. Είνε φίλος σου, Κινέας.

Κούνησε αυτός τό κεφάλι του μέ λύπη, μέ διαταγμό.

Ο Κλέαρχος μου φέρεται παράξενα αυτό τό καιρό, είπε. Ψυχρά, σάν νά μέ γνωρίζω. Δέν έλπιζω τίποτε από αυτόν. Είδικα, γιά τή Μυρτάλη, μου φαίνεται πώς αισθάνεται κάποια έχθρότητα.

Αχ, φώναζε ο Λούκιος, λές νά είνε εκδίκηση του Κλέαρχου, έπειδή δέν θέλησε νά γίνη γυναίκα του;

Δέν βέλω νά τό πιστέψω αυτό, αποκρίθηκε ο Κινέας σκεπτικός. Πάντως τό βραίσκα άσποχο ν' άπειδυθώ σ' αυτόν γιά νά ζητήσω τή χάρη της Μυρτάλης. Τό πείδ φρόνιμο μου φαίνεται τό σχέδιο του Γάλλου. Μόνο πού θεωρώ πολύ δύσκολη τή σύλληψη του Βρούτου.

Όχι! φώναζε ο Βρεττανός. Κάτι μου λέει μέσα μου, πώς αυτό τό τέρας θα βρεθώ γρήγορα στά χέρια μου. Και τότε...

Τά γαλανά του μάτια άστράφταν μέ μιά άτοαλένια λάμψη.

Τότε δέν θάθελα νά είμαι στή θέσι του, είπε ο Κινέας, ανατριχιάζοντας.

Ετσι ο Λούκιος κι ο Κινέας έμεναν στό σπιτί. Ο Γάλλος τούς άφισε, παίρνοντας μαζί του κι έναν έμπιστο υπηρέτη, γιά νά μπορέσει νά τούς είδοποιήση αν παρουσιαζόταν ανάγκη.

Στό κελλί τής φυλακισμένης

Δέν μπορούσε νά καταλάβη ή Μυρτάλη αν είχε κι άλλες νυχτώσει ή αν ήταν ή σκοτεινιά του κελλιού της μονάχα.

Μιά άχυρένια στρωμένη ήταν όλη ή έπίπλωσις του δωματίου. Την είχαν άφισει εκεί ώρες ολόκληρες νηστική, χωρίς νερό. Τ' ατύα της άρχιζαν σιγά - σιγά νά βουίζουν. Τό κεφάλι της πονούσε.

Στήν άρχή ύπφερε πολύ. Τώρα όμως λίγο - λίγο σάν νά νικούσε τον πόνο της. Μιά προσευχή ανέβαινε από την καρδιά της στά χείλη της, ψιθυριστά:

Χριστέ μου! Κάνε νά είνε άθώος ο Κλέαρχος, άθώος από τό έγκλημα αυτό. Δέν τό ζητώ γιά τήν αγάπη μου αυτό. Χριστέ μου. Τώρα πιά έγώ είμαι μία ζωντανή νεκρή. Μιά κι έπεσα στά χέρια του Νέρωνος, δέν θα γλυτώσω. Δέν τό ζητώ γιά τόν έαυτό μου. Γιά κείνον τό ζητώ, γιά νά μη βαρύνη την ψυχή του κι αυτό τό έγκλημα. Χριστέ μου, Θεέ φιλεσπλαχνέ, κάνε νά είνε άθώος.

Αυτά εύχονταν ή φυλακισμένη παρθένα κι ή ψυχή της ύψωνόταν στό Θεό σιγά - σιγά, λές και χωριζόταν κι άλλες από τό σώμα της. Πότε - πότε, μονάχα, την έπιανε κάποιος άόριστος φόβος. Κιτάζε τότε τά σκοτάδια γύρω της, άφουγκραζόταν την τρομακτική σιγή κι ανατριχίαζε. Μονάχα τά βήματα του φρουρού της άκούγονταν καμμιά φορά έξω από την πόρτα βαρείας, ρυθμικά. Περίμενε τότε ή Μυρτάλη, μέ την άναπνοή κομμένη, πώς θάνοιγε ή πόρτα

της, πώς θάρχονταν νά την πάρουν γιά τήν άνακρισι ή πώς θα τής έφερναν ένα κομμάτι ξερό ψωμί.

Η πόρτα όμως δέν άνοιγε, λές και την είχαν ξεχάσει κι άλλες στό κελλί της ή σάν νά τώκαναν έπίτηδες νά την αφήσουν νά πεθάνη από την πείνα και από τή δίψα.

Θά ήταν άργά πεία — έτσι υπολόγιζε — όταν επί τέλους άκούσε κάποιον άσυνήθιστο θορύβο έξω από την πόρτα.

Δέν πρόφτασε νά σκεφθώ τίποτε. Τό φως ένός λυχναρίου τήν τύφλωσε γιά μιά στιγμή. Άκούσε την πόρτα της ν' άνοίγη και νά ξανακλείνει. Καί είδε έναν άνθρώπο νά μπαίνει μέσα. Καί μονάχα όταν συνήθισαν τά μάτια της στό φως άναγνώρισε τον Κλέαρχο πού είχε μπή στό κελλί της.

«Γίνε δική μου!»

Ο Κρητικός την κύταζε μέ μάτια πού είχαν μιά παραένση έκφραση. Άγάπη, οικτος, πείσμα, όλα ζωγραφίζονταν στά μαύρα του μάτια.

Η κοπέλλα στήν άρχή έννοιωσε μιά ζάλη. Η ιδέα όμως πώς θάπεφτε ίσως στήν άγκαλιά του τής έδωσε τή δύναμη νά υποστή τή ματιά του.

Μυρτάλη! τής είπε εκείνος.

Η φωνή του ήταν συγκινημένη βαθεία. Ήταν ή φωνή ή μαγευτέρα πού την είχε κάνει νά τον αγαπήσει.

Τόν κύταζε μέ τό κεφάλι ψηλά, ήρεμη.

Μυρτάλη! Πού σε βρίσκω. Δέν ταίριαζε σέ σένα αυτή ή θέσι, τής είπε σιγά. Του άποκρίθηκε γρήγορα:

Δέν θα βρισκόμουν σ' αυτή τή θέσι αν δέν μ' έστέλνες έσύ, Κλέαρχε.

Τόν κύταζε στά μάτια κι ή καρδιά της χτυπούσε τρελλά, από τόν πόθο νά διαβάσει την ιερή άγανκτήσι στή φυσιογνωμία του, τό θυμό του πού θα τή βεβαίωνε πώς δέν ήταν αυτός πού την είχε καταγγείλει.

Άλλά αυτό πού διάβασε στό άνασταμένο του πρόσωπο την έκανε νά παγώσει.

Κι ή φωνή του άκούστηκε πνιγμένη.

Δέν ξέρω τί θέλεις νά πής. Έγώ έμαθα τυχαίως πώς είσαι έδω.

Έσύ έδωλες τον Βρούτο νά πάρη αυτή την εκδίκηση;

Δέν ξέρω τί θέλεις νά πής! φώναζε μέ άπελπισία ο Κλέαρχος. Έγώ ξέρω ένα μονάχα. Πώς μόλις έμαθα ότι βρίσκεσαι έδω, τό πρώτο πού σκέφθηκα ήταν νά έρθω νά σε παρηγορήσω και νά βρω τρόπο νά σωθής.

Μπορείς νά μέ κυττάς στά μάτια και νά λές πώς γι' αυτό ήρθες;

Μπορώ νά όρκιστώ σ' όλους τούς θεούς πώς θέλω νά σε σώσω.

Μέ ποιά τρόπο, Κλέαρχε;

Μέ τον πιο άπλό τρόπο. Μ' εκείνον πού σου πρότεινα πριν, πριν σε κλείσουν στή φυλακή.

Τί θέλεις νά πής;

Γίνε δική μου, Μυρτάλη, γίνε γυναίκα μου, ίκέτευε ο Κλέαρχος μέ φωνή βραχνή.

Σήκωσε τό κεφάλι της ή νέα και τόν κύταζε στά μάτια.

Κλέαρχε! Όταν ίδης τό φως του ήλιου νά σκοτεινιάζει, όταν ή θάλασσα σκεπάζη όλη τή γή, τότε μονάχα μπορεί νά γίνη αυτό πού ζητάς.

Ένα σύννεφο σκοτεινίασε τό πρόσωπό του. Η φωνή του άκούστηκε τραχεία:

Είσαι τρελή! Δέν καταλαβαίνεις σέ ποιά θέσι βρίσκεσαι;

Καταλαβαίνω πώς είμαι καταδικασμένη.

Δέν καταλαβαίνεις πώς αν θέλω έγώ, και τώρα άκόμα, μπορώ νά σε σώσω;

Καταλαβαίνω πώς μονάχα ο Θεός μπορεί νά μέ σώσει.

Ο Θεός; γέλασε ο Κλέαρχος. Δέν μπορεί ο Θεός νά σώση έναν άνθρώπο πού τρέχει μοναχός του στό χαμό του.

Ο Θεός ο δικός μου μπορεί νά κάνει και μεγαλύτερα θαύματα, Κλέαρχε.

Τήν κύταζε μέ άπορία, μέ θαυμασμό. Πάλι μαλάκωσε ή φωνή του.

Μυρτάλη, μέ κατηγορήσεις πώς δέν είμαι άξιός σου. Πώς είμαι άνηθικός, άσυνειδητός, άτιμος. Οι κατηγορίες αυτές στά χείλη σου μέ πόνεσαν πολύ. Σε συγκώρησα και σκέφθηκα πολύ πάνω στά λόγια σου. Ναι, έχεις δίκιο. Στατάλησα τή ζωή μου. Έπνιξα μέσα μου κάθε καλό. Κάποτε ίσως σου τά πώ όλα. Τώρα ένα σου λέω: Πώς αν γίνης γυναίκα μου θα προσπαθήσω ν' αλλάξω, νά πάρω τις δι-

κές σου ιδέες... νά γίνω άλλος άνδρας.

Τί άλλο θέλεις νά σου υποσχεθώ;

Η Μυρτάλη έννοιωσε την καρδιά της νά σκιρτά στά στήθη της. Αν μπορούσε νά τον πιστέψη!

Αν μπορούσε νά πείσει στήν άγκαλιά του και νά του φωνάξη:

Ναι, αγαπήμενε! Θά γίνης άλλος άνθρώπος. Η αγάπη μου θα σε κάνει άλλον άνθρώπο.

Αν ήταν μικρά τό λάθη του, έπιπώλαι τά ελαττώματά του, θα μπορούσε νά τό κάνει αυτό. Άλλά μπροστά στις μεγάλες άμαρτίες του έτρεμε.

Όχι! ψιθύρισε μέσα της. Δέν πρέπει νά λυγίσω. Μέ τό στόμα του μιλεί τό ψέμμα, ο πειρασμός. Τό κάνει ώπου νά λυγίσω. Κι έπειτα οι όρκοι θα ξεχαστούν.

Τού άποκρίθηκε θλιμμένη:

Δέ φτάνουν οι υποσχέσεις γιά ν' αλλάξη ή καρδιά ένός ανθρώπου.

Δέν φτάνει ή αγάπη; Δέν φτάνει ή τρελλά πούχω γιά σένα; Θέλεις νά σου υποσχεθώ πώς θα γίνω Χριστιανός κι έγώ αν μου χάρισης την αγάπη σου;

Τά μάτια του την κύταζαν άστραφτερά από τόν πόθο και τά χείλη του έτρεμαν καθώς της έλεγε αυτά τά λόγια.

Ανατρίχιασε ή κοπέλλα κι άποκρίθηκε:

Νομίζεις πώς ο Χριστός δέχεται άνάμεσα στους άποδούς του, ανθρώπους μέ αισθήματα σάν τά δικά σου; Αν θελήσης νά γίνης Χριστιανός μιά μέρα, Κλέαρχε, πρέπει ν' άπαρηθής κάθε κακία και κάθε πάθος.

Κλέαρχε! φώναζε ο Κλέαρχος, μέ ξαφνική άναπονομή. Δέν θέλω νά μου πής γιά τή θρησκεία σου. Άδιαφορώ αν πιστεύεις τό Χριστό ή τούς θεούς του. Ο λυμπόμοι τούς θεούς πού πιστεύουν οι βάρβαροι στά γερμανικά δάση. Έγώ, αν θέλεις νά ξέρης, δέν πιστεύω σέ κανένα Θεό.

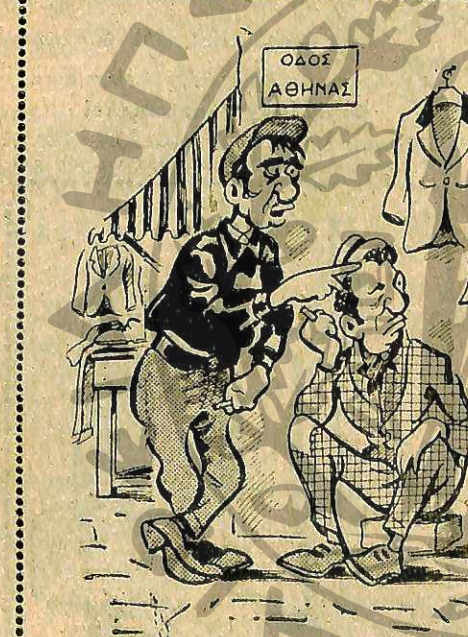
Κλέαρχε! ξεφώνισε μέ φρίκη ή Μυρτάλη.

Ναι! σέ κανένα Θεό! είπε είρωνικά ο νέος. Ίσως αν πιστευσά, θα ήμουν αλλοιώτικος. Άλλά μιά και δέν πιστεύω σέ κανένα Θεό, ούτε και σέ άμοιβές μετά θάνατο, ούτε σε τιμωρίες, καταλαβαίνεις πώς τίποτε δέν θα μέ κάνει νά μη πετύχω τό σκοπό μου μέ σένα;

Τί θέλεις νά πής; ψιθύρισε άχνά ή κοπέλλα και τραβήχτηκε άπότομα από κοντά του.

Μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά της ο Κλέαρχος, τής έπιασε μέ τό στανιό τά δύο χέρια και την τράβηξε σχεδόν στήν άγκαλιά του.

Αφσέ με! φώναζε άγρια ή παρθένα.

—Γιά πούλημα είνε αυτό, κύριε;

(Του Β. Χριστοδούλου)

—Θέλω νά γίνης δική μου! τής είπε, άκουμπώντας τά χείλη του στό πρόσωπο της. Και θα γίνης! Έδώ μέσα όσο κι αν φωνάξης, όσο κι αν παλεύεις, κανένας δέν θάρθη νά σε βοηθήσει. Είσαι στή διάθεσί μου.

Κλέαρχε! ίκέτευε ή παρθένα, μέ φωνή τρεμάμενη. Πώς είνε δυνατόν νάχης τόσο ταπεινή καρδιά; Τί θα καταλάβης νά μέ κάνης μέ τό στανιό δική σου; Σκοτώσε μέ καλύτερα πρώτα. Πιο θερμό θα είνε τό άψυχο πτώμα μου από τό ζωντανό κορμί μου.

Δίστασε αυτός. Γιά μιά στιγμή έκανε νά τή σφίξει πίο πολύ άπάνω του Λ.3 την άλλη στιγμή χαλάρωσε τά χέρια του, την άφισε. Τήν κύταζε τώρα μέ άπελπισία και μέ μίσος.

Μυρτάλη! τής είπε, τά ίδια σχέδια λόγια μου είπες όταν σου μίλησα γιά τήν αγάπη μου στό σπιτί σου. Και τό πείσμα σου σέ ώδήγησε στή φυλακή. Έσύ, μου λές τά ίδια λόγια και δείχνεις τό ίδιο πείσμα. Έχεις δίκιο, δέν θα σε πάρω μέ τή βία. Είνε ταπεινώσει και γιά μένα. Θά πνίξω την αγάπη μου. Θά τή μεταβάλλω σέ μίσος. Θά σε κάνω νά μετανοήσης πικρά γιά την περιφρόνησι πού μου δείχνεις. Κι όταν θα σε ξαναρωτήσω αν δέχεσαι την αγάπη μου, θα είσαι τόσο δυστυχισμένη, πού θα μου πής ναι. Μά τότε θα πείσης στά πόδια μου, ταπεινωμένη και θα μέ ίκετεύσεις...

Ανατρίχιασε ή Μυρτάλη.

Τά λόγια σου αντίλαλουν σάν θανατική φοβέρα! τού είπε.

Ναι, και θα θυμηθής μέ δάκρυα σάν έρωτικό τραγούδι, Μυρτάλη. Μά θα είνε άργά. Τώρα σ' άφίνω. Κι αν είνε τόσο δυνατός ο Θεός σου, όπως λές, θα ίδούμε αν θα μπορέσει νά σε βοηθήσει.

Όταν έφυγε ο Κλέαρχος, ή Μυρτάλη, τό πρώτο πού σκέφθηκε, ήταν νά προσευχηθώ. Νά προσευχηθώ γιά τον έαυτό της και γι' αυτόν.

Γονάτισε, μά άεσφανα όλα στριφογυρίσαν μπροστά στά μάτια της. Τά σκοτάδια γύρω της πύκνωσαν και έπεσε άναίσθητη στήν άχυρένια στρωμένη της.

«Απαρνήσου την πίστι σου!»

Εμείνε πολλή ώρα άναίσθητη ή δύστυχη κοπέλλα. Κι όταν συνήθε τό κοκκινωπό φως της αύγης πλημμυρούσε τό δωμάτιό της. Αυτή την έντύπωσι είχε μόλις άνοίξει τά μάτια της. Κατόπιν άντελήθη ότι κανένα φως δέν έμπαινε από τό στενό, ψηλό, παραθυράκι, αλλά ότι τό κελλί της φωτιζόταν από πολλές δάδες πού τις κρα-

τούσαν κάμποσοι άντρες τριγύρω της.
Πετάχτηκε όρθια με μία κραυγή τρόμου.
Ένας μεσόκοπος, ψηλός και στεγνός,
άντρας τή ζυγώσε.

— Μυρτάλη, είπε, ή κατηγορία πού σέ
βαρύνει είναι τρώμερη. Έπειδή όμως είσαι
τόσο νέα και τόσο όμορφη, ήρθα να σου
πώ ότι σου άνοιγεται μία πόρτα για να
σώθης.

— Η νέα τόν κύτταξε χλωμή, χωρίς να μι-
λήση.

— Ήρθαμε για να όρκιστής μπροστά
μας, όρκο φοβερό, πώς δεν είσαι όπαδός
της καινούργιας θρησκείας, αλλά πώς πι-
στεύεις τους θεούς των προγόνων μας, συ-
νέχισε ό άγνωστος.

Τόν κύτταξε πάντα βουδή ή παρθένα.
— Δεν άπαντάς, Μυρτάλη; ρώτησε εκεί-
νος σκοτεινά.

— Δεν έχω τίποτε ν' άπαντήσω, άπο-
κρίθηκε άπλά ή Μυρτάλη.

— Τί πρέπει δηλαδή να καταλάβω; Άρ-
νεϊσαι πώς είσαι Χριστιανή;

— Δίστασε για μία στιγμή ή κοπέλλα,
Έπειτα πρόφερε τά λόγια πού ήταν ή
καταδίκη της ή όριστική:

— Είμαι Χριστιανή! Όμολογώ πώς εί-
μαι Χριστιανή!...

Οι άντρες γύρω της κυττάχτηκαν με κα-
τάπληξη.

— Μυρτάλη! είπε ό μεσόκοπος, καμιά
φρόνιμη γυναίκα δεν θάκανε έτσι άψηφιστα
μία τέτοια όμολογία. Χριστιανός θα πη
εχθρός του κράτους, προδότης.

— Χριστιανός θα πη ό άνθρωπος πού
γνώρισε τό Θεό τόν άληθινό! άπάντησε ή
νέα.

— Ποίος Θεός σέ τυφλώνει, όμορφη κό-
ρη; Τά λόγια σου είναι τρελλά...

— Έξαρτάται από τ' αϊτιά πού τ' ά-
κούνε.

— Για τελευταία φορά σου λέω. Άπαρ-
νήσου αυτή την τρελή σου πίστι.

— Μάταια χάνεις τά λόγια σου, κύριε,
είπε σταθερά ή κοπέλλα.

Δίστασε ό άξιωματικός μία στιγμή.

— Έχω ειδικές εντολές για σένα, είπε
σέ λίγο. Έπειδή σέ λυπούνται να σέ κα-
ταδικάσουν σέ θάνατο, έπειδή θέλουν
κάθε τρόπο, έστω και παρά τί θέλησί σου,
να σέ σώσουν, έχω την έντολή να σέ κάνω
όπωσδήποτε να ύποχωρήσεις.

Τόν κύτταξε σταθερά.

— Με ποίον τρόπο;

— Δυστυχώς για σένα ήρθε ή ώρα να
τόν μάθης.

Έκανε άμέσως νόημα σέ δυό από τους
άντρες πού στέκονταν γύρω άκίνητοι. Αυ-
τοί άπαξάν την κοπέλλα και πριν προ-
φτάση να καταλάβη τί ήθελαν να της κά-
νουν, της τράξησαν τά ρούχα της και τή
γύμνωσαν ως τή μέση.

Σπάραξε ή παρθένα, προσπάθησε να
κρύψει τή γύμνια της με τά χέρια της. Της
έδσαν όμως τά χέρια της πίσω από την
πλάτη της. Τό στήθος της όρθωνόταν τώ-
ρα άγαλματένιο, θαυμάσιο στην άφωγη
λευκότητά του, παλλόμενο από την άγω-
νία.

Η Μυρτάλη εύχόταν να πεθάνη από τή
ντροπή της και για μία στιγμή πίστεψε
πώς ό Θεός της είχε άκούσει την προσευχή
της. Τά μάτια της σκοτεινίασαν.

Τήν άλλη στιγμή όμως με φρίκη της κα-
τάλαβε πώς ζούσε ακόμα και πώς τά χέ-
ρια της πονούσαν από τά σκληρά σχοινιά
πού έσφιγγαν τους τρυφερούς καρπούς της.

— Μυρτάλη! φώναξε ό άξιωματικός.
Βλέπεις ή έπιμονή σου σου φέρνει πόνο
και ντροπή. Τό πρόσωπό σου έγινε κατα-
κόκκινο κι ή παρθενική ντροπή σκεπτάζει
τά μάγουλά σου. Άν δεν θέλεις να δοκι-
μάσης μεγαλύτερη ταπεινότητα...

— Ο Χριστός έφέρει πώς θέλά μου γί-
νονται όλα αυτά, τον διέκοψε με μάτια δα-
κρυσμένα ή κοπέλλα.

— Πολύ καλά. Να ίδούμε πού θα φτά-
ση ή ύπομονή σου.

Έκανε κάποιο νόημα ό άξιωματικός.

Τήν άρπαξαν πάλι. Της γύρισαν τό πρό-
σωπο πρὸς τόν τοίχο. Κι' έξαφνα ένα μα-
στιγίο σφύριξε στον άέρα κι' έπεσε τσου-
χτερό έπάνω στην τρυφερή πλάτη της
Μυρτάλης.

Ένα ούρλιαχτό έξφυγε θέλα από τά
χείλη της νέας. Τό κορμί της σπάραξε.

Ο πόνος της υπέκυε ίσως στην καρδιά

— Έ, πώς σου φαίνεται, κορη μου; ρω-
τήσε ό άξιωματικός. Άλλάξες γνώμη; Πές
τάρα πού είνε καιρός, πριν άρχίσω να
τρέχη τό αίμα από την τρυφερή σου πλάτη.

Λέγε, άλλαξες γνώμη;

— Όχι! αποκρίθηκε άχνά ή Μυρτάλη.

Τό μαστιγίο έπεσε πάλι στην πλάτη
της. Πάλι σπάραξε τό άδρό κορμί της.

Μά αυτή τή φορά δεν έξφυγε καμιά κραυ-
γή από τά χείλη της. Έπειδή περίμενε
τό χτύπημα.

Τό μαστιγίο έπεσε και ξανάπεσε πολ-
λές φορές στο άδρό κορμί της Μυρτάλης.

Τό αίμα στάλαζε στην πλάτη της, κόκκι-
νες αυλακίες είχαν χαραχθή. Και κάθε τό-
σο σταματούσαν και τή ρωτούσαν:

— Άλλάξες γνώμη;

Κι' αυτή αποκρινόταν πότε άχνά με έ-
πιμονα και πότε με φωνή σδυσμένη, σπα-
ρακτική:

— Όχι!

Τήν μαстиγώσαν αρκετά ακόμα. Όσπου
σέ κάποια στιγμή, ή φωνή της δεν άκού-
στηκε ν' αποκρίνεται στην τυπική έρώτησι
πού της έκαναν.

— Λιποθύμισε! είπε ό άξιωματικός.

Τότε, από μία σκοτεινή γωνιά της κά-
μαρας, μία φωνή βραχνή άκούστηκε:

— Άύστε την!

Ήταν ό Κλέαρχος. Πιο χλωμός κι' από
τή λιποθυμισμένη κοπέλλα, έσκυψε άπάνω
της. Για λίγες στιγμές κύτταξε με μάτια
άπληστα, γεμάτα πάθος, τό γυνώ ματω-
μένο κορμί, τά παρθενικά στήθη πού φαί-
νονταν τώρα λευκά κι' άκίνητα όπως ήσαν
σάν μαρμαρένια.

— Έπειτα, με μία γρήγορη κίνηση, πήρε
τά ρούχα της κοπέλλας, πού ήταν πετα-
μένα σέ μίαν άκρη και της σκέπασε τό
στήθος.

— Άλείψετε, με κάποιο φάρμακο τις
πληγές της, είπε σιγά.

— Ο άξιωματικός γέλασε.

— Δεν βάσταξε πολύ, αυτή ή μικρή ή-
ρωίδα, είπε. Με είκοσι χτυπήματα κόντε-
ψε να πεθάνη. Λίγο πιο βαρύ βασανιστή-
ριο να της επιβάλουμε ή κάπως πιο δυ-
νατά άν χτυπήσουμε, θα γίνη άνάκι.

— Φροντίστε για τις πληγές της, ξανά-
πε ξερα ό Κλέαρχος.

Της άλείψαν τις ματωμένες αυλακίες
στην πλάτη με κάποιο βάλαμο.

— Δεν έχει τίποτε, είπε ό άξιωματικός.
Σέ δυό - τρεις μέρες ούτε θα φαίνονται τά
σημάδια. Ίσα - ίσα ό φόβος θα της μείνη.

— Τώρα τί να κάνουμε; Να της ριζούμε νερό
για να συνέρθη και να συνεχίσουμε;

— Όχι! είπε ό Κλέαρχος βραχνά. Έ-
σεις να φύγετε. Φτάνει για σήμερα. Έγώ
θα φροντίσω να συνέρθη και θα προσπαθή-
σω πάλι με τό καλό να την κάνω ν' άλ-
λάξη γνώμη.

— Όπως προστάζει! είπε ό άξιωμα-
τικός.

Κι' έφυγε μαζί με τους άλλους άντρες.

— Ο Κλέαρχος παραχχαλεί

Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

— Έσκυψε ό Κλέαρχος πάλι πάνω στη λι-
ποθυμισμένη κοπέλλα. Άρχισε να της χαί-
νει.

δεύη τό πρόσωπο με κινήσεις άδρές, λε-
πτές, λές και τό χέρι του ήταν κάποιας
πονετικής γυναίκας τό χέρι. Στο φως του
λυχνariού τό προσωπάκι της Μυρτάλης εί-
χε μία τρομακτική χλωμάδα και διαφάνεια.

Τά σφιγμένα της χείλη, ήσαν άκίνητα και
τά μακρυνά της ματόκλασα έρριχναν μα-
κρυνές σκιές στα φιλιτισμένα της μάγουλα.

— Μυρτάλη! ψιθύρισε ό Κλέαρχος. Ά-
νοιξε τα μάτια σου. Δέ έλγω να πεθάνης.

Άοργησε να συνέρωη ή μαρτυς. Όταν
όμως πρωτοάνοιξε τά ματια της και τόν
άντίκρυσε, ένα ξεφωνητό τρόμου έξφυγε
από τά χείλη της. Έκανε να σηκωθή, να
πεταχτή, μά ένα πιγμένο ξεφωνητό έδει-
ξε πάλι πώς ή πλάτη της πονούσε και
την καθήλωσε στο αχυρένιο στρώμα.

— Μη φοβάσαι! είπε ό Κλέαρχος μα-
λακά. Μη φοβάσαι τίποτα.

— Πού βρίσκομαι; ψιθύρισε ή δύστυχη
κοπέλλα.

— Άκόμα στη φυλακή, Μυρτάλη.

Δάκρυα άρχισαν να βουρκώνουν τά μά-
τια της.

— Γιατί δεν πεθάνω; βόγγηξε. Τώρα θα
είχα πια ήσυχάσει.

— Πρέπει να ζήσης, Μυρτάλη! φώναξε
ό Κλέαρχος με πάθος. Πρέπει να ζήσης.

Τόν κύτταξε με μάτια σδυσμένα.

— Πώς να ζήσω, όταν υπάρχουν κάποιοι
άνθρωποι πού κηρύζουν τόν πόλεμο σέ μία
άνυπεράσπστη παρθένα; Πώς να ζήσω, μέ-
σα σ' ένα τέτοιον κόσμο γεμάτο φρίκη;

— Πονάς; ρώτησε ό Κλέαρχος σιγά,
πιάνοντας της άπαλά τό χέρι.

Τό τράβηξε αυτή άπότομα.

— Ο πόνος τό κορμίου δεν είνε τίπο-
τα μπροστά στον πόνο της ψυχής, του
είπε.

— Μυρτάλη, πού βρίσκεσαι τή δύναμη ν'
αντιστέκεσαι τόσο; Δεν είσαι γυναίκα έ-
σύ; Δεν φοβάσαι τό θάνατο, τόν πόνο;

— Θέλω να πεθάνω!

— Και τά μαρτυρία; Δεν φοβάσαι τά
μαρτυρία; Αύριο θα έπαναληφθούν και θα
δοκιμασης πράγματα άνήκουστα...

— Ανατρίχιασε ή κοπέλλα. Τόν κύτταξε
στά ματια και ρώτησε σιγά:

— Τί μαρτυρία να διατάξης αύριο να
μού κάνουν;

— Ο Κλέαρχος δεν αποκρίθηκε άμέσως.

Σέ μία στιγμή, ξαφνικά, γονάτισε κοντά
της. Η φωνή του αντίκαλούσε τώρα σάν
πιγμένους λυγμούς:

— Συχώρα με, Μυρτάλη! Συχώρα με!

Τόν κύτταξε παραξενεμένη.

— Είμαι ένας έλεεινός! βόγγηξε ό
νέος. Έγώ θ' αξίζα να ύποβληθώ σέ όλα τά
βασανιστήρια.

Με κόπο άνασηκώθηκε ή Μυρτάλη και
τόν κύτταξε τώρα σάν να τόν έβλεπε για
πρώτη φορά. Η καρδιά της σκιρτούσε
τρελλά, ή λογική όμως της έλεγε πώς έ-
πρεπε ακόμα να δυσπιστή.

— Μυρτάλη, φώναξε ό Κλέαρχος, γονα-
τιστός σέ ίκετεύω. Λυτήσου και τόν έαυ-
τό σου κι' έμένα. Είμαι δυστυχισμένος.

— Άν ήξερες όλη μου τή ζωή θα με λυπό-
σουν και θα καταλαβαίνες ίσως γιατί έγι-
να κακός. Μ' έκανες πιο δυστυχισμένο έ-
σύ. Από τόν καιρό πού σέ γνώρισα δεν
κοιμήθηκα μία μέρα ήσυχος, δεν μπόρεσα
να χαρώ πια τή ζωή. Σ' έκανα κι' έσένα
δυστυχισμένη, τό ξέρω. Μά σ' αγαπώ άλη-
θινά.

— Πώς μπορώ να πιστέψω στην αγάπη
σου; του αποκρίθηκε πικρά ή νέα. Έγώ,
όταν αγαπώ έναν άνθρωπο προσεύχομαι
γι' αυτόν, θέλω την εύτυχία του. Έτσι κα-
ταλαβαίνω την αγάπη.

— Τόν έρωτα δεν τόν ξέρεις για να μι-
λάς έτσι. Τόσες φορές βρέθηκες άνυπερά-
σπστη στα χέρια μου, Μυρτάλη. Και πριν
πού ήσουν λιποθύμη και τώρα. Σ' άλλη
περίστασι τ' όμολογώ δεν θα δίσταζα να
σέ κάνω δική μου με τή βία. Άν ή αγάπη
μου ήταν μονάχα πόθος, θα είχα πάψει
να βασανίζωμαι. Μά σ' αγαπώ αλλοίωτικά,
όπως δεν αγαπήσα ποτέ μου. Η σκέψη πώς
μπορώ να χαρώ μονάχα τό κορμί σου κι'
όχι την αγάπη σου με σταματάει. Είμαι
τριάντα χρόνων, Μυρτάλη. Πόσες γυναίκες
πέρασαν στή ζωή μου; Δέ μπορώ πια να
θυμηθώ. Μά ποτέ, για καμιά, στο όρκι-
ζομαι, δεν ένωισα αυτό πού νοιώθω για
σένα. Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

— Πιστέψέ με και λυτήσου με.

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Πρωτοχρονιά

Άρχιμηνιά κι' άρχιχρονιά κι' άρχή καλός σας
κι' αν φέτο την Έλλάδα μας πανταύ τη θέρνει ό
χρόνος.
της Δόξας της, δεν έέβαψε, ό χρυσωμένος Θρόνος...
Άρχιμηνιά κι' άρχιχρονιά κι' άρχή καλός σας
χρόνος.

Καλήν Έσπεραν άρχοντες κι' αν είνε όρισμός σας
στην πικραμένη σας ψυχή θα γιάνω τόν καύμο σας
Νίκη θα γίνη του Χριστού, θα πάψη πια ό φόβος
και της μαγούλας την καρδιά να τνήν δέρνει ό
πόνος.

Άρχιμηνιά κι' άρχιχρονιά, κι' άρχή καλός μας χρό-
νος.

Άγιος Βασίλης...

Άγιος Βασίλης έρχεται από την Καισαρεία
κι' ή «Λυρική» μας ή Σκηνη, βρήκε την εύκαιρία
κι' από τά γενεια τόν βουτά χωρίς καιρό να χάνη
και τόν άγιο - Βασίλη μας... με λ ό δ ρ α μ α τόν
(κάνει)

Βαστάει εικόνα και χαρτί, χαρτί και καλαμάρι
τά έγγραφα του Ο.Η.Ε. μας φέρνει με καμάρι,
πού «ή θ ι κ η έ ν ι σ χ υ σ ι σ» ως δώρον μας
και είνε... δ ω ρ ο ν α δ ω ρ ο ν, ταύτέστι βρα-
(σε ρυζί)

Όχι άνδρός κτλ.

Έδηλωσ' ό πρωθυπουργός πρὸς άπαντας εν γένει
ότι ως άπεφάσισε, ξανά δεν άρρασταίνεται
και είπε και σ' άγγόνι του, τό τσπον άμαρφούλι
ότι τό «δ ι σ έ ξ α μ α ρ τ ε ι ν» δεν είν άνδρός... Σερφούλη.

Κι' ό έγγονός, εύχόμενος άνάρρωσι γοργώς
είπε πώς θέλει να γενή κι' αυτός πρωθυπουργός.
Κι' ό Πρόεδρος απήντησε κρυφά κι' ιδιαιτέρως:
— Όταν παραιτηθώ έγώ... έσύ θα είσαι γέρος!

Ρίτα... Χάν!

Βιολιά, νταρούλια και «τάμ - τάμ» στον κόσμο αν-
παντρεύεται ή Χαίηγουωρθ με τόν Άλφ ή Χάν
Κι' είν ή Ρίτα Χαίηγουωρθ πάρα πολυ γνωστή
και πήρε πλούσιο Ίνδο! Κι' όχι ρωμηό! Τί κρίμας!

Δώρα

Δώρα σέ όλους δίνουνε, γιατί τά βίγαν πάντα
κι' όλοι ζητάν για «δώρα τους» κάποια μικρά ά-
Και λέει ό Χέλμης «Όλοι σας, να δώσετε τά
και μόνο ή Κυβέρνησις... είνιν» «ά β α ν τ α»
(δώρα)!

Νερό

Κοινότοπο κι' άνισρό θα βρίσκετε τό θέμα,
μά είν αυτό πού θα λεχθή αλήθεια κι' όχι ψέμμα:
Άφού είν τό διάστημα της νύχτας και της μέρας
τρέχει άπ' τή βρύση συνεχώς ό άφθατος άέρας
ή «Ούλεν» θα εμφανισθ... ή «Βραβιαν» ή «θατ-
(ταν)

ως Έταιρεία «Εθνική»... «Α νέ μ ω ν και
(Υ δ α τ ω ν)!

«Όλα με ηλεκτρισμό!»

Ρεκλάμες των ηλεκτρικών ειδών μέ τήν 'Αθήνα
— σκούρες κομψές ηλεκτρικές, φυγεία και κουζίνα—
και όλα με ηλεκτρισμό, στο πρώτο σας τό νεύμα
και μόλις τ' αγοράσετε... σας κόβουνε τό ρεύμα!

Ρεμπιρέζα - Μπαχόπουλος και Σία

Κλέβουνε τό συνάλλαγμα, ντόπιοι και ξένοι άράδα
κι' έμεις... Ο μόνος «ΟΗΣΑΥΡΟΣ»... πού
(μεινε στην Έλλάδα!

ΕΥ—

Στον παλιό χρόνο

Άντε βρε γέρω χρόνε, τά μούσκεψες και σύ
μας έταξες σάν ήρτες του κόσμου τά καλά
μας έταξες να ρίξης τή λίρα τή χρυσή
και άλλα πια πολλά!...

Μας έφερνες έλπίδες πού όλες βγήκαν σκάρτες
κι' αντί να δούμε κέρδη, μας έκανες ζημιά,
τίς ύποσχέσεις σου όλες μαζί σου ξεναπάρες
γιατί, πώς να στο πούμε; Δεν έγινε καμιά!...

Γι' αυτό τό τελευταίο, τ' αύριανό σου βράδυ
θα ήδης όλο τόν κόσμο, πολυ να σέ μισή,
δεν έρρίξες τή λίρα, κι' ανέβασες τό λαδί,
άντε βρε γέρω χρόνε... τά μούσκεψες και σύ!...

Μπακαράς

Αύριο είνε ή βραδυ πού όλος ό κόσμος παίζει,
μικροί - μεγάλοι καθόνται στο πράσινο τραπέζι,
το χακαρί, τό πινακί, πηγαίνουνε περίπατο
στου νέου χρόνου τό άνοιγμα και στού παλιού την
(ληδί)

και θ' αναλάβη ό μπακαράς κάποιο καθήκον ύπατο
του καθενός και καθεμιάς την τύχη να μας δείξη!...

Παιχνίδια της Αγάπης

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Το δώρο της Λένας

(Σαλονάκι, μοντέρνα επίπλωμένο. Εκείνη με το καινούργιο της φουστάνι, μαύρο ανοιχτό στο στήθος, που ό μεγάλος γιακάς του γαρνιρισμένος με παγιέτες ρίχνει γυριστός τ' αυτής του, με υποδλητικές στιλβηδόνες, επάνω στον αλάστρο του δέρματός της. Ψηλή καλοφτιαγμένη, μ' ένα ροδό χρυσό στο στήθος. Μορφή δροσερή, χείλη τρυφερά, μάτια μυδαλωτά και μαύρα μαλλιά Κιρκασίας. Γύρω της είναι κουτιά που έχουν ανοιχτή και κλειστή με διάφορα δώρα. Όλοι της έχουν χαρίσει κάτι που της άρεσε. Αυτή όμως είναι μελαγχολική).

ΕΚΕΙΝΗ (μόνη στον χώρο της): 'Ακόμα ένας χρόνος. 'Ακόμα μία ρυτίδα. Και το αγόιστρο δεν έπιασε τίποτα. Τι γρήγορα που περνάει η ζωή!... 'Αν αυτός τουλάχιστον τ' αποφασίσει!... 'Εγώ έκαμα χθές αυτό που νομίζω πως περιμένει. Νά ιδούμε. Θα συγκινηθώ; (άναστενάζει). Τί δύσκολοι, που είχε καμιά φορά οι άνδρες. Θεέ μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Μπαίνει από την πόρτα του διαδρόμου. Κοιτάει με σκούρο, χειμαίνιατικο κοστούμι, γαντωμένος. Είναι ψηλός, μεσόκοπος, ασημένιοι κρόταφοι, αλλά κορμί λαμπάδα. Χαιρετάει με άφογο ύφος, αφού βγάλει σβέλα το γάντι του). Σας εύχομαι με υγεία και ευτυχία τον καινούργιο χρόνο...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμόγελο): Ευχαριστώ... Κι' εγώ, τι να σας ευχηθώ; Θάπρεπε να εφεύρω μιά καινούργια ευχή, που να τ'άλεπ' όλα! (του δείχνει πολυθρόνα). Καθήστε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (αφού καθήση): 'Εσείς ξέρετε τι μπορείτε να μου ευχηθήτε! (Πολυσήμαντη ματιά).

ΕΚΕΙΝΗ (πληνυρά): Τι μπορεί ή τι πρέπει;

ΕΚΕΙΝΟΣ (διφορούμενα): Αυτό που πρέπει το μπορείτε πολύ άρτια! (με σιγανή, συγκινημένη φωνή). 'Υποφέρω!...

ΕΚΕΙΝΗ (κάτω τ'α μάτια): Δέ φταίω εγώ!... 'Η ζήλεια τ'α φτάνει όλα μονάχη της. Δημιουργεί από το τίποτα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νορίζετε;... 'Εν τούτοις μερικά πράγματα δεν έινε κατασκευη της φαντασίας μου. Τ'α είδα με τ'α μάτια μου.

ΕΚΕΙΝΗ (για ν' αλλάξει όμιλία): 'Αλήθεια, να σας ευχαριστήσω και για τ'α δώρα σας! Κιττάχτε, έχω τ'α κουτιά

σας γύρω μου... Με γυρίσατε στην ηλικία των δέκα ετών.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνησυχος): Δηλαδή;

ΕΚΕΙΝΗ: Μ'έκαματε να χαρώ σαν μπεμπέκα... να καθίσω στο χαλί, κατάχαμα, και να τ'α θαυμάζω ένα-ένα!... Κι' αυτό που μ'ευχαρίστησε περισσότερο είναι ότι κανένα δεν είναι πρακτικό. Συχαίνομαι τ'α πρακτικά δώρα. Είναι σαν να δίνει κανείς στον άλλον χρήματα — τ'α χρήματα με τ'α οποία θα μπορούσε να τ' αγοράσει... 'Ενώ το πραγματικό δώρο είναι εμπνευσμένο. Είναι γούστο. Είναι απάντησις σε μιά κρυφή επιθυμία του άλλου, σ' ένα όνειρο και όχι σε μιά πρακτική ανάγκη.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψεύτικη μετριοφροσύνη): Μά δεν σας έστειλα δα κάτι τίποτα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τόσο πολλά που οι δικοί μου έθαλαν στο μυαλό τους χίλια δυό!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άναστενάζει ψιθυριστά): Πώς θάβλεπα ένα απ' αυτά τ'α χίλια να είναι αληθινό!... 'Υποφέρω πάρα πολύ!

ΕΚΕΙΝΗ: Είσατε ένα μεγάλο παιδί!... (χαμηλά). Μά επί τέλους τ'α είδατε με τ'α μάτια σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος): Νά μιλήσω καθαρά;

ΕΚΕΙΝΗ (ζωηρά): 'Εμπρός! 'Ας αρχίσουμε τον καινούργιο χρόνο με ειλικρίνεια. Μιλήστε!

ΕΚΕΙΝΟΣ (τ'ο ίδιο): Βλέμ

* Εκείνη: Αυτός είναι!...

ματα κρυφολογήματα... Κάθε στιγμή δείχνετε πως τον προτιμάτε.

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστά): Αυτό ήταν όλο; 'Αλλά, φίλε μου, στα χρέη μιάς σύγχρονης κυρίας είναι κι' αυτό: Ν' αφήνει να την φλερτάρουν... Σας όρκίζομαι όμως, ότι, αφ' ότου χώρισα με τον άντρα μου δεν είχα ούτε τήν παραμικρή περιπέτεια... Λένε, ότι τ'ο φλέρτ είναι μιά ψεύτικη μάχη που προηγείται τής αληθινής. 'Ε λοιπόν, αυτόν που έννοείτε τον κράτησα πάντα στην ψευτιά. Σ' έσας, επί τέλους, επέτρεψα να μου κάνετε μιά σοβαρή εξομολόγησι.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): Στην όποιαν όμως δεν μου απαντήσατε.

ΕΚΕΙΝΗ (ζωηρά): Δεν σας είπα ναί, αλλά δεν σας είπα και όχι!... 'Ενώ σ' αυτόν δεν επέτρεψα τίποτα!... Δεν έχετε κανένα λόγο να ζηλεύετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): Καί... κανένα δικαίωμα!...

ΕΚΕΙΝΗ (κάτω τ'α μάτια): Δέ λέω αυτό... 'Αλλά η ζήλεια ρίχνει τον άνδρα χαμηλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): Καταλαβαίνω. Γίνομαι ενοχλητικός. Δικαίωμα σας είναι να προτιμάτε όποιον θέλετε. Καί, κατά βάθος, μπορεί ναχετε και δικίο!... Είναι νέος... Κι' έχει κάποια γοητεία.

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη κάπως): 'Ακούστε!... 'Ελεγα πρωτύτερα, ότι τ'ο δώρο είναι εμπνευσμένο... είναι απάντησις σ' έναν ενδόμυχο πόθο του άλλου. Θα σας κάμω λοιπόν, ένα τέτοιο δώρο σήμερα!... (Σηκώνεται, πηγαίνει σ' ένα μικρό γυναικείο γραφείοκι Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου, ψωνισμένο σε παλαισιώλη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (διαμαρτυρία): Μά τι κάνετε!... Θέλετε ν' απαντήσετε σ' αυτά τ'α κουτσο-

δωράκια, που σ'ας έκαμα;...

ΕΚΕΙΝΗ (ανοίγοντας ένα συρτάρι και βγάζοντας έναν κοινό φάκελλο): 'Ησυχάστε!... 'Η απάντησις δεν έστοίχισε τίποτα: Μονάχα τ'ο χαρτί που τήν έγραψα. Είναι αντίγραφο μιάς επιστολής σ' αυτόν που ζηλεύετε.

ΕΚΕΙΝΟΣ (χλωμός από τήν ταραχή): Καί τί τ'ο γράφετε;

ΕΚΕΙΝΗ: Θέλετε να σας τή διαβάσω; (Καί αρχίζει χωρίς να περιμένη απάντησι): «Αγαπητέ φίλε, είναι λίγος καιρός που θέλω να σας τ'ο πώ, αλλά κάθε φορά τ'ο ανέβαλα. Γι' αυτό σήμερα προτιμώ να σας τ'ο γράψω... Παίρνετε, συχνά, πολύ αυθαίρετα, μιά οικειότητα μαζί μου, χωρίς τήν άδεια μου και δίχως να ρωτάτε, αν άλλοι που τ'ους εκτιμώ βαθύτατα, υποφέρουν γι' αυτό. Θα ήθελα να σας βγάλω από τήν παραίσθησι, ότι αυτή ή κατάσταση μ' άρεσει. Καί να σας παρακαλέσω ν' απομακρυνθήτε από μένα. Είμαι σε μιά ηλικία, που ή γυναίκα σκέπτεται σοβαρά τή ζωή. Καί βρῆκα μάλιστα καί τ'ο πρόσωπο, που είμαι βέβαιη πως θα ζήσω ευτυχισμένη».

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαστισμένος): 'Ωστε ούτε αυτός, ούτε εγώ!... 'Αρα υπάρχει τρίτος! (έντονα). Θα μου τ'ον πητέ!...

ΕΚΕΙΝΗ (παιγνιδιάρικα): Ούτε λόγος, θα τ'ον μάθετε στη στιγμή! (τ'ον παίρνει από τ'ο χέρι, τ'ον πηγαίνει μπροστά στον καθρέφτη καί τ'ο δείχνει μέσα). Αυτός είναι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (βαθεία συγκινημένος): 'Αγάπη μου!... (τ'ην αγκαλιάζει). Μούκαμες τ'ο μεγαλύτερο δώρο πουχού λάβει στη ζωή μου!... Φωνάζετε τ'ους δικούς σας να μου όρίσουν τήν ημέρα τ'ο γάμου!...

ΕΚΕΙΝΗ (τρυφερά με τ'ο χέρι τ'ης στους ώμους του): Προτιμώ να τ'ην όρίσουμε μονάχοι μας!

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Τ'ης 'Ακαδημίας 'Αθηνών

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

© ©

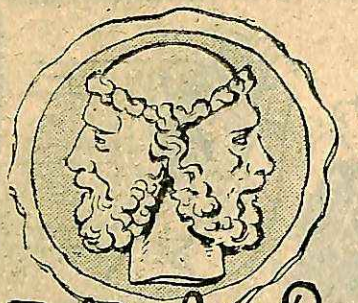
© ©

© ©

© ©

Μαριό Τζορτζ
Τζόνι Μαριό

Πως να διαβάζει Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ενας άφορισμός της εκκλησίας

Η έναρξίς του καινούργιου χρόνου, που έχει καθιερωθεί να εορτάζεται την πρώτη Ιανουαρίου, δεν συμπίπτει με κανένα πραγματικό γεγονός, αλλά έχει αξία μόνο συμβολική και ιστορική. Γιατί το έτος δεν είναι τίποτε άλλο από το χρονικό διάστημα που χρειάζεται η Γη, τρέχοντας με ταχύτητα 26763 χιλιομέτρων κατά 1", για να συμπληρώσει την περιφορά της γύρω από τον ήλιο. Κάθε σημειών, συνεπώς, αυτής της περιφοράς θα μπορούσε να θεωρηθεί ως η αρχή του καινούργιου χρόνου, όποτε το άμεσως προηγούμενο θα ήταν το τέρας του χρόνου που πέρασε. Πραγματικά, κανένα από τα σημεία αυτά, που αντιστοιχούν τα καθένα σε μια χρονική περίοδο, δεν έχει τίποτε το διακριτικό, που να μας επιτρέψει να τα χαρακτηρίσουμε σαν αρχή ή σαν τέρας.

Αλλά, δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι η έναρξίς του καινούργιου χρόνου δεν συμπίπτει την ίδια στιγμή με ολό τον κόσμο. Όταν ο καινούργιος χρόνος αρχίζει στην Ευρώπη, ο παλμός έχει ακόμη έξη ώρες ζωής στη Νέα Υόρκη και η διαφορά είναι ακόμη μεγαλύτερη μεταξύ ενός σημείου του Ισημερινού και ενός άλλου σημείου που βρίσκεται κοντά στους πόλους.

Η καθιέρωσις του Ιανουαρίου ως πρώτου μηνός του έτους είναι πολύ μεταγενέστερη.

Ο μὴν αυτός οφείλει την ονομασία του στο θεό των Ρωμαίων Ιανό, που είχε δυο πρόσωπα. Το ένα από αυτά ήταν γυρισμένο προς το παρελθόν και το άλλο προς το μέλλον. (Αργότερα, χαρακτηρίσθηκε

ως θεός του πολέμου και της ειρήνης).

Ο Ιανός συμβολίζει, λοιπόν, την έναρξί και γι αυτό οι Ρωμαίοι λογάριζαν την αρχή του έτους από τον Ιανουάριο, το μήνα, δηλαδή, που ήταν αφιερωμένος σ' αυτόν.

Τις πρώτες ημέρες του Ιανουαρίου γίνονταν στη Ρώμη μεγάλες γιορτές, που διαρκούσαν οκτώ ημέρες και ήταν γνωστές με το όνομα Σατουρνάλια (Κρόνια).

Αλλά, σιγά-σιγά, οι εορτές αυτές πήραν οργιαστικό χαρακτήρα και τα Σατουρνάλια κατήντησαν μια περίοδος αχαλίνωτης ακόλαστίας και ανηθικότητας.

Από τα Σατουρνάλια διατηρήθηκαν ακόμη και σήμερα τα Καλάντα, τα χαιρετιστήρια άσματα, δηλαδή, που έψαλλε το πλήθος την ημέρα των Καλενδών του Ιανουαρίου, κατά την έναρξί της εορτής. (Καλένδες ήταν η πρώτη κάθε μήνας κατά το ρωμαϊκό ημερολόγιο και η λέξις αυτή έσήμαινε την προσκλησι του λαού σε συνέλευσι, που γινόταν πάντα αυτή την ημέρα).

Όταν επικράτησε ο χριστιανισμός, άπαρκευθήκε ο εορτασμός της πρώτης Ιανουαρίου, καθιερώθηκε να δώσες ημέρομηνίες ως αρχή του νέου έτους. Η Εκκλησία είχε επιβάλει για ένα διάστημα την 25ην Δεκεμβρίου ημέρα της γεννήσεως του Χριστού ως αρχή του νέου έτους. Σε διάφορα μέρη της Ευρώπης, όμως, το έτος αρχίζει την 25ην Μαρτίου, την ημέρα δηλαδή που ο ήλιος έμπαινε στον άστερισμό του Κριού (η είσοδος αυτή ποικίλλει συνήθως μεταξύ 21 - 27 Μαρτίου).

Αλλού πάλι είχε καθιερωθεί ως πρώτη του έτους η 24η Ιουνίου, η ημέρα δηλαδή της έναρξεως του θερισμού.

Φαίνεται, όμως, ότι σε πολλά μέρη η πρώτη Ιανουαρίου εορταζόταν κρυφά. Γι' αυτό, το έτος 567, ταν κρυφά. Γι' αυτό, το έτος 567, ταν κρυφά. Γι' αυτό, το έτος 567, ταν κρυφά.

Αλλά, δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι η έναρξίς του καινούργιου χρόνου δεν συμπίπτει την ίδια στιγμή με ολό τον κόσμο. Όταν ο καινούργιος χρόνος αρχίζει στην Ευρώπη, ο παλμός έχει ακόμη έξη ώρες ζωής στη Νέα Υόρκη και η διαφορά είναι ακόμη μεγαλύτερη μεταξύ ενός σημείου του Ισημερινού και ενός άλλου σημείου που βρίσκεται κοντά στους πόλους.

Η καθιέρωσις του Ιανουαρίου ως πρώτου μηνός του έτους είναι πολύ μεταγενέστερη.

Ο μὴν αυτός οφείλει την ονομασία του στο θεό των Ρωμαίων Ιανό, που είχε δυο πρόσωπα. Το ένα από αυτά ήταν γυρισμένο προς το παρελθόν και το άλλο προς το μέλλον. (Αργότερα, χαρακτηρίσθηκε

Παροιμίες

Η υπόσχεσις κι' η άπάτη είναι συνών αδεσφές.

Η κήρα γυναίκα και το άδειο βαρέλι μιά τιμή έχουν.

Θέλει η νύφη και χορεύει ο νέρος.

Θέλει να κάνει τη νύφη να σκάσει.

Πέστης νάν' καλά τα πεθερικά της.

Θωρώντας τη νετόνισσα μαθαίν' η μιά την άλλη.

Είδες νυιό και θυγατέρα; Λόγισσε και τους νονούς.

Κάθου κερά κι' άνεμενε να πάω (να γυρίσω) να κάμω νένεια και μαλλιά να ροθώ να σ' άνοήσω.

Κακιά νυνική, άρχόντισσα στο σπίτι σου μ' άβγαξε.

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ της πρωτοχρονιάς

Οι έρωτευμένοι και οι άριθμοί των αυτοκινήτων

Δεν είναι μόνον οι Έλληνες προληπτικοί. Έχουν κι' άλλες χώρες τις προλήψεις τους. Μπρός μάλιστα στις προλήψεις των άλλων λαών οι δικές μας είναι άσημαντες.

Είπε δέ τόσες πολλές οι προλήψεις των άλλων λαών πούναι δύσκολο να τις άριθμήση κανείς όλες. "Ας άρχίσουμε από τους Ρωμαίους. Από αυτούς έχουμε την πρόληψη πως ό,τι κάνουμε την πρώτη του νέου χρόνου, θα το κάνουμε και όλη τη χρονιά.

Στη Γαλατία συνήθιζαν να δρέπουν τον «ξόν», τα γνωστά μας γκι γιατί έφερναν την εύτυχία. Οι Άγγλοι κρεμούν τον ξόν στο σαλόνι τους τα Χριστούγεννα, γιατί τα Χριστούγεννα στην Άγγλία ήταν η αρχή του χρόνου μέχρι των μέσων του δεκάτου όγδοου αιώνας. Είπε δέ γνωστόν ότι τα έθιμα στην Άγγλία δεν εξαφανίζονται εύκολα. Άλλά και στη Γαλατία, στα περίχωρα του Μπουνριλλόν, οι χωρικοί εύχονται «καλό ξόν με τη χρονιά» χωρίς να ξέρουν καλά - καλά τι σημαίνει η εύχή, που την προφέρουν με μιά λέξι.

Στο Παρίσι πάλι έχουν ως κακό προγνώστικό να φιληθή κανείς την πρωτοχρονιά από πρόσωπο του φύλου του. Στα περισσότερα μάλιστα θέατρα, μόλις χτυπήσουν τα μεσάνυχτα, βλέπει κανείς τις μικρές θεατρινούλες να τρέχουν στα παρασκήνια για να φιληθούν από τον προσδόεστη της υπηρεσίας! Αυτό είναι το δώρο του.

Όταν φάνε τα μεσάνυχτα μαύρα σταφύλια, το θεωρούν εύτυχία. Μακριά όμως από σικά.

Ακόμα προσέχουν την ώρα, που θα σηκωθούν από το κρεβάτι τους να πατήσουν με το δεξιό πόδι.

Πολλοί μάλιστα φιλάγγυροι, έπειδη ο κόσμος άρχίζει την ημέρα αυτή να προσφέρει δώρα, άναδάλουν τα δικά τους γι' αργότερα.

Άλλοι έχουν την έντύπωσι πως αν φορούν έπάνω τους μιά θαλασσιά κορδέλλα, αυτό τους φέρνει εύτυχία. Οι νέες άποφeyγουν με κάθε τρόπο να φορούν πράσινο χρώμα έπάνω τους. Τις άπομακρύνει από το γάμο.

Έκείνος που φιλοδοξεί τιμές έπιζητεί τον πρώτον που θα δει την ημέρα της Πρωτοχρονιάς να είναι στρατιωτικός, κι' ακόμα να είναι στρατηγός. Είναι σημείον ότι τιμές και δόξα τον περιμένει!

Στην όδο Ντε Λα Παί οι μοδιστρούλες θεωρούν μεγάλη τους εύτυχία να δούν στο δρόμο τα τρία Κ, δηλαδή μιά καμπούρα, μιά κουτσή, μιά γκουβεράντα!

Τα αυτοκίνητα παίζουν σπουδαίο ρόλο για τους Παρισίανους. Τα θεωρούν σημεῖον εύτυχίας. Πρό πάντων οι έρωτευμένοι. Μερικοί μάλιστα στέκονται να ιδούν και τους άριθμούς των αυτοκινήτων. Οι περιηγητοί φέρνουν εύτυχία. Οι άρτιοι δυστυχία, και μόνον αν άνεβή κανείς σε αυτοκίνητο με περιττό άριθμό μπορεί να διώξη το κακό.

Άλλοι πάλιν προσέχουν τα άλογα. Το άσπρο άλογο είναι κακός οίανός. "Αν περάσει χωρίς να πούν τίποτε, αυτό είναι όλθριο. Πρέπει, αν δεν καβαλλήσουν το άλογο, να γυρίσουν άριστερά και να φτυσουν λέγοντας τις λέξεις: «Άγάπη, χρήματα, εύτυχία»! Τότε είναι κανείς βέβαιος ότι θα άποκτήση και τα τρία αυτά αγαθά. Σημεῖον μεγάλης εύτυχίας θεωρούν ακόμα να μὴν άρνηθούν έλεημοσύνη σε κανένα.

Ο καλλίτερος οίανός είναι να πάρουν γράμμα από συμβολαιογράφο που να τους άναγγέλλη κληρονομιά... από θεο!

Οι Παρισίνοί που είναι φιλόδημοι, έχουν ένα καλό έθιμο. Άρχίζουν την Πρωτοχρονιά με την έπισκεψή τους στην Παναγία της Νίκης. Η εκκλησία είναι πάντα γεμάτη.

Άντρες γυναίκες και κορίτσια κάθε τάξεως άποθέτουν στην εικόνα της άθρονα και δροσερά λουλούδια ή πιστίς διώχνει τη δεισιδαιμονία.

Κλάδεμα με ήλεκτρισμό

Μετά το ήλεκτροκό Ευράφι, έφευρέθηκε τώρα κι' ένα ήλεκτροκίνητο κλαδευτήρι. Έχει μιά λεπίδα σαν πριόνι που πηγαίνει έκεί που χρειάζεται να κόψει κλάδα με έκπληκτική ταχύτητα. Ο κηπουρός δεν έχει να κόνη τίποτε άλλο, παρά να διευθύνει το μηχανήμα. Η έργοασία γίνεται 8 φορές νρηνοώτερα παρά με τα λούδια. Η πίστις διώχνει τη δεισιδαιμονία.

Γζίν Τίρνεϋ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ από το Χόλλυγουντ

Το φιλι της Γζίν Τίρνεϋ

Το Χόλλυγουντ συζητεί τις ημέρες αυτές ένα φιλι νέου τύπου. Μέχρι σήμερα, όταν ένας ή μία σταιρ του Χόλλυγουντ ήθελε να δώση ένα άληθινα παθητικό φιλι, έκλεινε τα μάτια. Η Γζίν Τίρνεϋ άπεδείξε όμως πως μπορεί κάλλιστα να δοθί ένα τέτοιο φιλι και με μάτια ορθάνοιχτα.

Προτού ο Τάυρον Πάουερ φύγη για την Ιταλία, η Γζίν είχε γυρίσει μαζί του το φιλι «Εξαιρετικά Βιαστική». Ο σκηνοθέτης Ρόμπερτ Σίνκλαϊρ ζήτησε σε μιά σκηνή από την Γζίν Τίρνεϋ να κλείση τα μάτια για να κάνει πιά παθητικό το φιλι που της έδινε ο Τάυρον. Η Γζίν προσάθηκε να κλείση τα μάτια της μὰ δεν το κατάρωσε.

Εξήγησε τότε στον σκηνοθέτη πως ποτέ της δεν είχε φιλησει έναν άντρα, ούτε και τους δικούς της με κλειστά μάτια. Μ' ό'αυτά το φιλι που έδινε ή έπαιρνε δεν έχανε τίποτα απ' τη συγκλονιστική του δύναμη.

Ο Ρόμπερτ Σίνκλαϊρ προσάθηκε να πείση την Γζίν πως στην όθονη τουλάχιστον, το φιλι για να είναι παθητικό πρέπει να δίνεται με κλειστά μάτια. Οι προσάθειές του απέβησαν όμως άκαρπες και τελικά άναγκάστηκε να γυρίση τη σκηνή με τα μάτια της Γζίν άνοιχτά.

Πρό ήμερών, το φιλι αυτό, έτοιμο πιά, προσέδληθε ένώπιον άρισμένων ειδίκων του Χόλλυγουντ, που άπεφάνθησαν ότι πράγματι η Γζίν κατάρωσε να δώση στο βλέμμα της, την στιγμή εκείνη, μιά τέτοια έκφρασι πάθους, ώστε το αποτέλεσμα να είναι πολύ καλύτερο παρά εάν έκλεινε τα μάτια.

Ο Σίνκλαϊρ όμως έδώλωσε πως στην περίπτωση αυτή η Γζίν Τίρνεϋ άποτελεί μιά μοναδική εξαίρεσι, γιατί ως σήμερα καμμία γυναίκα δεν έδωσε ένα παθητικό φιλι χωρίς να κλείση συγχρόνως τα μάτια της.

Ο ά παντρευτή ή έργένεισι

Έδώ και 11 χρόνια που έργάζεται στο Χόλλυγουντ, ο Τζάιμς Στιούαρτ, ενώ άλλοι συνάδελφοί του παντρεύονται, χωρίζουν και ξαναπαντρεύονται για να ξαναχωρίσουν, αυτός μένει άνυπαντρος!

Στους φίλους του δεν λέει πως δεν σκοπεύει να παντρευτεί, αλλά πως παρ' όλες τις προσάθειές του δεν κατάρωσε μέχρι σήμερα να πετύχη αυτό που θέλει.

Πολλοί από τους φίλους του βάλθηκαν να τον βοηθήσουν στην άνεύρεσι μιάς συζύγου. Μάταιος κόπος.

Φαίνεται όμως πως ό,τι δεν κατάρωσε μέχρι σήμερα ούτε ο ίδιος, ούτε οι φίλοι του, το κατάρωσε το τελευταίο του φιλι: «Βορείως 777». Στο φιλι αυτό ο Τζάιμς έχει για παρτεναίρ μιά χαριτωμένη νέα, την Έλεν Γουάλκερ, την όποια ποτέ άλλοτε δεν είχε ξαναδεί, δεδομένου ότι είναι νεοφερμένη στο Χόλλυγουντ. Η Έλεν παίζει στο φιλι το ρόλο της γυναίκας του Τζάιμς και ο τελευταίος που βρίσκεται στην συντροφία της εξαιρετικά εύχρηστη και όταν βρίσκονται μακριά από τα μηχανήματα λήψης, την χαιρετά πάντοτε με την έξης φιλική φράσι: «Καλώς την γυναίκούλα μου». Ψιθυρίζεται ότι ο Τζάιμς θα συνεχίση την προσφώνηση αυτή και μετά το πέρας του γυρίσματος της ταινίας, γιατί η Έλεν φαίνεται ότι θα εξακολουθήση να παίζει τον ρόλο της συζύγου και στην ιδιωτική του ζωή.

Ποιοι γεννήθηκαν τον Ιανουάριο

Πολλοί άναγνώσται μας ζητούν τις διευθύνσεις των διαφόρων άστέρων για να τους γράψουν. Δίνομε σήμερα μιά εύκαιρία στους θαυμαστές των κατ'ωι άστέρων, για να τους γράψουν έπωφελοόμενοι της επέτειου των γενεθλίων τους.

Αίτια Λουβίνο: 1.1.1914.
Ντάνα Άντριους: 1.1.1912.
Άν Σόβερν: 2.1.1909. Ραΐν Μίλλαντ: 3.1.1905. Ζάν-Πιέρ Όμον: 5.1.1912. Τζο Μπράουν: 6.1.1913. Λορέττα Γιούγκ: 6.1.1913. Σίρλεϊ Ρόζ: 7.1.1917. Άνιτα Λούις: 9.1.1915. Ραίη Μπόλγκερ: 10.1.1903. Τζούτυ Γκάρλαντ: 10.1.1923. Πάλ Χευράιτ: 10.1.1903. Ρόμπερτ Στάκ: 12.1.1919. Πάτου Κέλλυ: 12.1.1910. Καίη Φράνσις: 13.1.1905. Γουίλλιαμ Μπέντις: 12.1.1906. Τζέιν Γουάιμαν: 14.1.1914. Μάργκαρτ Ό' Μπράιεν: 15.1.1937. Άλεξάντερ Νόξ: 16.1.1907. Κάρο Γκράντ: 18.1.1909. Ντάνις Καίη: 18.1.1913. Κώνσταντ Μούρ: 18.1.1920. Γκν Μάιντιζον: 19.1.1922. Κάρολ Νόξ: 21.1.1900. Ράντολφ Σκότ: 23.1.1903. Τζόαν Λέσλυ: 25.1.1925. Βίκτωρ Μάτιούρ: 26.1.1916. Τζάκυ Μόραν: 26.1.1925. Γουίλλιαμ Πρένς: 26.1.1913. Έντυ Κάντορ: 31.1.1893 και Τατούλα Μπάνκχιντ: 31.1.1902.

Οι άνωτέρω χρονολογίες γεννήσεως των διαφόρων αυτών σταιρ σας επιτρέπουν συγχρόνως να μάθετε και την πραγματική τους ηλικία.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ίστορίες της ζωής

Πρωτοχρονιάτικα ΔΩΡΑ

Ο Πετράκης ήταν βυθισμένος σε σοβαρές κι' άνησυχες σκέψεις. Παραμονή πρωτοχρονιάς κι' η Λέλα θα περίμενε, πολύ φυσικά, το δώρο της. Όλες οι γυναίκες περιμένουν το δώρο τους αυτή την ημέρα. Όλες τις ημέρες βέβαια περιμένουν δώρο, αλλά την παραμονή τόχουν σίγουρο. Δεν μπορεί κανείς να τη γλυτώση. Ο Πετράκης με όλων κόπο είχε κατάρωσε να βρή το άπαιτούμενο ποσόν, ένα όποιοδήποτε άπαιτούμενο ποσόν, για ν' άνταποκριθί στην ύποχρεώσι του. Και τώρα τυραννιόταν να βρή τι θα μπορούσε να της άγοράση μ' αυτό το ποσόν - άλλο, βάσανο αυτό. Ξαφνικά χτυπάει το κουδούνι του σπιτιού του. Άνοίγει.

— Καλησπέρα Πετράκη.

— Γεια σου Παυλάκη. Πώς από δω;

— Έρχομαι για δυο λόγους. Πρώτον για να σου εύχθώ τα χρόνια πολλά. Και δεύτερον για να με σώσης.

— Διατρέχεις κανένα σοβαρόν κίνδυνο;

— Μάλιστα. Τον κίνδυνο να χάσω μιά χαριτωμένη κατακτησούλα που την κατάφερα μόλις προχθές.

— Και πώς μπορεί να τη χάσης;

— Άν δεν της κάνω ένα δώρο άπόψε. Καταλαβαίνεις ότι πρέπει να φανώ γαλαντόμος.

— Φυσικά. Άλλά εγώ τι φταίω;

— Εσύ δεν φταίς για την ώρα. Θα φταίς όμως αν άρνηθης να μου φανής χρήσιμος σ' αυτή την ύποθεσι.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Έλα, καμμένη Πετράκη που δεν καταλαβαίνεις. Το πράγμα είναι πολύ απλό. Για να προσφέρω στη μικρή μου αυτό το δώρο, χρειάζομαι χρήματα. Και χρηματα δεν έχω.

Εμπλέα στο χαρτί σήμερα το πρωί κι' έχασα και τον άναπτήρα μου ακόμα. Λοιπόν, κατάλαβες τώρα;

— Κατάλαβα Παυλάκη μου,

— Και τόχουμε ένα μονάχα! άπάντησε η υπάλληλος.

Εκατόν ενενήντα χιλιάδες ακριβώς. Ο Παυλάκης ξαναφίλησε τον Πετράκη από ευγνωμοσύνη. Ο Πετράκης ευχέθηκε στον Παυλάκη να ζήση η καινούργια του εύτυχία και χάρισαν. Μόλις πρόφτασε ο Παυλάκης, γιατί είχαν δώσει ραντεβού στις έξη.

Ο Πετράκης έκανε μερικές άσκοπες βόλτες στους κεντρικούς δρόμους, ως που να βρουν οι έφταμισι που είχε το ραντεβού του με τη Λέλα. Θα της έλεγε πως τόχε παραγγείλει το

Ο ΑΗ ΒΑΣΙΛΗΣ

— Με τρόμαξε!... Νόμισα πως ήταν ο άντρας μου!...

δικό της δώρο, αλλά θα ήταν έτοιμο σε τρεις μέρες.

Η Λένα ήθελε στίς οχτώ πα-
ρά είκοσι. Κάθισαν στο μπα-
ράκι όπου συναντιόντουσαν συ-
χνά. Ήταν πολύ χαρούμενη. Και
ο Πετράκης ήταν έτοιμος να
της πη κάτι για το δώρο της,
όταν άκουσε κάτι ανάλαφρα
κουδουνάκια. Κάνει έτσι
και βλέπει. Τί βλέπει; Το
κινέζικο βραχιόλι!

Εγινε κίτρινος από τη λύ-
σα του. Συγκρατήθηκε όμως.

— Ήραιο βραχιόλι! της λέει
χαμογελώντας. Ποιος σου τό-
δωσε;

— Α!... Λέει εκείνη με το
πιό άδωο ύφος του κόσμου.
Μία άπιστευτη σουβριζή. Μου
τόστειλε μια βεία μου από την
Κίνα! Μα δεν είναι άφαιρο;

— Έξοχο είναι. Πάμε τώρα
να σου δώσω και το δικό μου!

— Και γιατί δεν μου το δι-
νεις εδώ;

— Γιατί θ' αστραφύει στα
μάτια του κόσμου, εδώ μέσα
και δεν το θέλω. Πρέπει να το
ίδης στο σκοτάδι!

— Τέλος πάντων Πετράκη,
πάντα είσαι πρωτότυπος.

Την τράβηξε σ' ένα στενό,
σκοτεινό δρομάκι. Και βγάζει
το χέρι από την τσέπη του
παλτού του και της λέει:

— Πάρ το!

Και της κολλάει ένα χα-
στούκι που πραγματικά αστρα-
ψαν τα μάτια της καμμένης.

— Αυτό είναι το μισό! της
λέει. Το άλλο μισό το φυλάω
για τη θεία σου απ' την Κί-
να!

Την άφησε σύζυλη στο σο-
κάκι κι έφυγε μονολογώντας:

— Δεν με νοιάζει τίποτ' άλ-
λο, όσο με νοιάζει το ότι το
πλήρωσα εγώ! Όραία αρχίζει
ο καινούργιος χρόνος!

★

Ο Θόδωρος είχε ακριβώς έ-
κατον έξηνα χιλιάδες άπάντα
του, για ν' αγοράσει μια τσάν-
τα της Πόπης. Τού την είχε
ζητήσει. Δεν ήταν και μεγάλη
απαιτησι για πρωτοχρονιάτικο
δώρο. Και πήγαινε κατ' ε-
ύθειαν να την αγοράσει όταν, ή
καλή του τύχη, τούφερε στο
δρομό του τον Ανέστη.

— Πού πάς Ανέστη;

— Το βλέπεις αυτό το σπι-
τί στη γωνία; Εκεί, λοιπόν,
έχει στηθεί ένας μπακαράς
τοναντατός. Πάμε;

— Εγώ έχω δουλειά!

— Για λίγο βρέ αδερφέ. Σε
θέλω για γουρί.

Δεν πρόφτασε ν' άρνηθη,
γιατί ο Ανέστης τον είχε τρα-
βήξει κι όλες ως το σπίτι του
μπακαρά. Γύρω από το τραπέ-
ζι διάφορες φάτσες. Ο Ανέ-
στης ποντάρει και κερδίζει.

— Δεν βάζεις κι εσύ ένα
δεκάρικο; του λέει. Έτσι, για
το καλό του χρόνου!

Τί ψυχή έχει ένα δεκάρικο;
Ο Θόδωρος το βάζει. Το δεκά-
ρικο γίνεται είκοσι! Οι είκοσι
σαράντα. Σε μισή ώρα ο Θό-
δωρος τις εκατόν έξηνα τις
έχει κάνει πεντακόσιες. Όραία,
λέει. Αντί για τσάντα θα της
πάρω ένα ταγιεράκι. Σε ένα
τέταρτο, οι πεντακόσιες έχουν
γίνει εκατομμύριο. Περίφημο,
λέει ο Θόδωρος. Αντί για τα-
γιεράκι, θα της πάρω ένα κοι-
νή φόρεμα. Σε μισή ώρα στο
φόρεμα έχει προστεθί κι ένα
παλτό. Σε άλλη μισή το παλ-
τό έχει γίνει γούνα. Έπειτα
ή γούνα έγινε αυτοκίνητο. Και
ο Θόδωρος όλο ποντάρει, με-
γάλα ποσά. Στίς πεντεμίσυ
μπήκε στο μπακαρά και στίς
εφτάμισυ ο Θόδωρος πάει για

αυτοκίνητο. Να φύγη; Δεν είναι
ηλίθιος. Τώρα που τον τρέχει
η τύχη! Και σκέπτεται, αντί
για το αυτοκίνητο, να πάη για
το σπίτι! Ναι, τώρα πάει για
το σπίτι! Ένα δόκνηρο σπι-
τι! Πόσο θα χαρή ή καμμένη!

Αλλά ή ατιμη ή τύχη γυ-
ρίζει φύλλο. Στίς οχτώ παρά
τέταρτο αρχίζει ή χασούρα.
Και ο Θόδωρος κάθε τόσο λέει:
Δεν πειράζει. Αντί για σπιτί
της παίρνω αυτοκίνητο. Αντί
για το αυτοκίνητο της παίρνω
γούνα. Αντί για γούνα της
παίρνω παλτό. Αντί για παλ-
τό της παίρνω φόρεμα. Αντί
για φόρεμα της παίρνω ταγιε-
ράκι. Αντί για ταγιεράκι της
παίρνω τσάντα. Και κατό-
πιν: Αντί για τσάντα, της
παίρνω κάλτσες. Αντί για
κάλτσες της παίρνω ένα κρα-
γιόν. Αντί για κραγιόν της
παίρνω ένα κουτί οδοντογλυφι-
δες.

— Πόσο το παίρνετε αυτό
το ρολόι;

— Έκατό χιλιάδες!

— Δώστε μου μάγκες.
Και ύστερα από λίγο;

— Κι' αυτό το παλτό;

— Διακόσιες.

— Αφήνει και το παλτό και
το δαχτυλίδι του και το στυ-
λογραφο και το καπέλλο. Δεν
έχει τίποτα άλλο ν' αφήσει.

— Αλλά ο Ανέστης κερδίζει.

— Ανέστη, δανείσε με ένα
πεντακοσάρι.

— Δεν γίνεται Θόδωρε. Λε-
φτά στο παιγνίδι δεν δανείζον-
ται. Πάει γρουσουζιά.

Κατεβαίνει στο δρόμο. Ση-
κώνει το γιακά του σασκακιού
του. Και κάνει ένα κρού!...

Τώρα τί γίνεται για την τσάν-
τα; Εύτυχώς τα μαγαζιά είναι
κόμοα ανοιχτά. Αλλά δυστυ-
χώς αυτός δεν έχει δραχμή ά-
χως αυτός δεν έχει όμως έχει
πάνω του. Εύτυχώς όμως έχει
ένα ραδιοφωνάκι, στο σπιτί
του. Θα το πωλήσει όσο-όσο,
για να πάρη την τσάντα της
Πόπης. Πρέπει όπωσδήποτε να
της την αγοράσει, θα νιώσει
μεγάλη ντροπή αν πάη στην
Πόπη με άδειαν τα χέρια.

Τρέχει στο σπιτί, παίρνει
το ραδιόφωνο:

— Πόσο το αγοράζετε;

— Τετρακόσιες!

Τσεπώνει τις τετρακόσιες
και τρέχει, τρέχει, τρέχει....

Μά, αντί να πάη στην Πόπη,
χωρίς να το καταλάβη πως,
ξανθαρίσκει στο τραπέζι
του μπακαρά.

★

Σκεπτόταν κι' αυτός — ο
Φίλιππος — όπως και τόσοι
άλλοι τί δώρα να κάνει στους

δικούς του την πρωτοχρονιά.
Τα πρόσωπα που είχε υπ' όψι
του ήταν περιωρισμένα. Και ή-
ταν τα εξής:

1) Ο Σταύρος και ή Τζέν-
νυ, φίλοι του παντρεμένοι, που
τον καλούσαν συχνά και τον
τραπέζωναν.

2) Η θεία του ή Όλγα,
που καμάρωνε για τα πλούσια
γκριζα μαλλιά της.

3) Ο θείος του ο Λάμπρος,
μανιώδης καπνιστής, και

4) Ο νουνός του ο Ίορδάν-
νης, που υπέφερε από άδυνα-
μία.

Λοιπόν, έλεγε ο Φίλιππος,
άφου δεν είμαι πλούσιος για
να τους πάρω πλούσια δώρα,
πρέπει να τους προσφέρω δώ-
ρα έξυπνα και με σημασία.

Παιδεύτηκε πολύ, αλλά είχε
έμπνευσι. Και βγήκε στα μα-
γαζιά κι' αγόρασε:

Για το φιλικό του ζευγάρι,
δυό άσπρα περιστέρια, να συμ-
βολίζουν την εύτυχία τους. Για
τη θεία του την Όλγα, μια
δομολη χτένα για τα μαλλιά
της. Για το θείο του το Λάμ-
προ, ένα κουτί πούρα Άδά-
νας. Για το νουνό του τον
Ίορδάνη ένα δυναμωτικό έγγυ-
νημένο. Και ξεκίνησε.

Χτύπησε πρώτα την πόρτα
των φίλων του. Καμμία άπάν-
τησι. Ξαναχτύπησε. Τό ίδιο.

Ξαναχτύπησε. Μια γειτόνισσα
βγήκε στην πόρτα.

— Μη χτυπάτε. Δεν είναι μέ-
σα!

— Πού έχουν πάει;

— Η κυρία Τζέννυ στο
Σταθμό Πρώτων Βοηθειών και
ο κύριος Σταύρος στο τηλέμα.

— Γιατί;

— Τσακώθηκαν άγρια. Ο
κύριος Σταύρος κοπάνησε μια
μπουκάλια στο κεφάλι της κυ-
ρίας Τζέννης και της τόσπασε.
Καυγάς, που μαζεύτηκε ή ά-
στυνομία. Πρόκειται να χωρί-
σουν....

Ο Φίλιππος άμόλυσε τα
δυό περιστέρια και συνέχισε
το δρομολογίό του. Πήγε στο
σπιτί της θείας του της Όλ-
γας, που τον δέχτηκε με το κε-
φάλι της τυλιγμένο σ' ένα σά-
λι και τα μάτια γεμάτα δά-
κρυα.

— Αγαπητή μου θεία, χρό-
νια πολλά. Σου έφερα αυτό το
δώρο για τα ωραία μαλλιά
σου!

Και της δίνει τη χτένα. Η
θεία Όλγα την παίρνει και
την κάνει κομμάτια.

— Ο θείος σου σ' έβαλε βρέ
παλητοπαίδο να με εϊρωνευθής;

— Γιατί καλέ θεία;

Τότε μπαίνει ο θείος, τρα-
πέζι.

Σάει με μια άπότομη κίνησι τς
σάλι από την κεφαλή της θείας
Όλγας και ο άνηψιος θαμπώ-
νεται! Ούτε μια τριχα από τα
ζηλευτά εκείνα μαλλιά.

— Νά γιατί! Λέει ο θείος.
Η θεία σου πήγε να κάνει περ-
μανάντ. Και ίδου τ' άποτελέ-
σματα! Τούλαχιστον θα μάς
φωτίσει, όταν κόβεται το ρε-
μα!

Ο Φίλιππος ζητεί συγγυ-
νη και φεύγει, για παρά κά-
τω. Κρατώντας το κουτί με τα
πούρα, πηγαίνει στο σπιτί του
θείου του του Λάμπρου. Στο
διάδρομο, άκούει ένα βήχα, σά
νάδιχε λεοντάρι.

— Ποιος βήχει έτσι; ρω-
τάει την υπηρέτρια.

— Ο θείος σας. Έπαθε κρί-
σι από όξεία φαρυγγίτιδα. Και
ο γιατρός του άπαγόρευσε όχι
να βάλη τσιγάρο στο στόμα
του, αλλά ούτε να το σκεπτή!

— Ατυχία! Τού μένει, τούλά-
χιστον, ο νουνός του ο Ίορδάν-
νης. Αυτός θα δεχθί το δυνα-
μωτικό με συγχίνισι.

— Έχει
σπουδαίο συμβολισμό αυτό το
δώρο: Θέλει να πη ότι θα του
έξασφαλίση τα χρόνια πολλά!
Μάλιστα του κρεμάει και μια
κάρτα: «Αίσιον και εύτυχες το
νέον έτος και όλα τα νέα έτη».

Ευχαιριστημένος, πλησιάζει το
σπιτί. Όλα τα παράθυρα φω-
τισμένα: «Πάντα κάνει ανοιχτό
γλέντι την πρωτοχρονιά ο νου-
νός μου» μονολογεί με υπερί-
φάνεια.

Αλλά όταν φθάνη
στην πόρτα, βλέπει κάποια κι-
νησι που δεν είναι καθόλου πρω-
τοχρονιάτικη. Νά ή νουνά του,
Ρίχνεται στο λαιμό του με
σπαραγμό:

— Φιλιπάκι μου! Πάει ο
νουνός σου!...

— Πού πάει, νουνά;

— Μας άφησε χρόνος, που-
λάκι μου. Έλα να τον δης!

Τον βλέπει έαυλωμένο με
μια άναίσθησι άπισ...

Τούρχνονται κλάμματα στο ε-
μάτι, που συγκινείται το ε-
μάτι από το άριστο.

— Κρίμα, νουνά, της λέει.
Κι' εγώ τούφερα ένα δυναμω-
τικό του καμμένου του νουνού!

Και της δείχνει το μπουκά-
λι. Η νουνά το παίρνει και ά-
μολάει καινούργιους σπαραγ-
μούς:

— Κύττα Ίορδάνη μου τί
σουφέρει το βαπτιστήρι σου!...

Πώς θα το πάρης τώρα το δυ-
ναμωτικό σου, Ίορδάνη
μου... Σύννα Ίορδάνη μου να
πάρης μια κουταλίτσα!

Αλλά ο Ίορδάνης δεν έ-
μπνευσε. Κρατούσε πάντα την ή-
δια αδιάφορη στάσι. Τότε ο
Φίλιππος, ζαλισμένος από την
κακοτυχία του, κάνει μια υπε-
ροχη χειρονομία. Παίρνει το
μπουκαλάκι με το φάρμακο και
το βάζει στα χέρια του μακα-
ρίτη Ίορδάνη. Και τού λέει με
πένθιμη σοβαρότητα:

— Νουνέ μου Ίορδάνη! Δέ-
ξου αυτό το δυναμωτικό από το
βαπτισμό σου. Χρόνια πολλά
και εύτυχ, νουνέ Ίορδάνη!...

Υστερα γυρίζει τη νουνά
του, της φιλάει το χέρι και
της λέει:

— Νουνά! Ζωή σε λόγου
σου και αίσιον και εύτυχες το
νέον έτος!

Και φεύγει ευχαιριστημένος
από τον έαυτό του. Είχε προσ-
φέρει τα δώρα του, ήταν εν-
τάξει. Και τώρα σκεπτόταν
τάξει. Και τώρα σκεπτόταν
σε παρόν να πήγαινε το πρωί
σε έναν ποδαρικό. Ο Θεός να
σας φυλάη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Η σειρήνα της Βολωνίας

Τ Ο πρωί της 23 Σεπτεμβρίου του
1902, ο θαλαμηπόλος του κόμητος
Φραντζέσκο Μπονμαρτίνι, ανοίγοντας την
πόρτα του δωματίου του, αντίκρισε ένα
ανατριχιαστικό θέαμα. Ο κύριος του ή-
ταν πεσμένος μπρούμυτα στο πάτωμα
και έπλεε μέσα σε μια λίμνη αίματος!...

Το αίμα αυτό είχε τρέξει από δέκα
τρία τραύματα με μαχαίρι που ο κόμης
έφερε σε διάφορα μέρη του σώματός του.
Το έγκλημα, σύμφωνα με τη γνώμη των
γιατρών, θα έπρεπε να είχε γίνει λίγη
ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Ο θάνατος του
Μπονμαρτίνι ήταν άκαριαος, γιατί το
μαχαίρι του δολοφόνου τον είχε χτυπή-
σει δυό φορές στην καρδιά.

Η σύζυγος του κόμητος, ή ωραία Λί-
ντα, άπουσίαζε στην έξοχη. Οι υπηρέτες
έξ άλλου, δεν είχαν αντίληψη των παρα-
μικρών ύποπτu θόρυβu κατά τη διάρκεια
της νύχτας.

Στην αρχή, οι αστυνομικοί υπέθεσαν
ότι το έγκλημα αυτό οφειλετο σε πολιτι-
κούς λόγους, επειδή ο κόμης Μπονμαρ-
τίνι ήταν φανατικός καθολικός και έχθρος
των φιλελευθέρων ιδεών.

Αλλά ή αλήθεια δεν άργησε ν' άπο-
καλυφθί.

Δράστης του έγκλήματος δεν ήταν άλ-
λος από τον βαρώνο Τούλλιο Μοϋρρι, τον
άδελφό της κομήςσας Μπονμαρτίνι. Έ-
κείνη δέ που τον κατέδωσε ήταν ή φίλη
του Ραζίνια Μπονέττι. Ο πάθος της εκ-
δικήσεως την είχε παρακινήσει σ' αυτό...

Το σκάνδαλο ξέσπασε σε λίγο και ό-
λες οι προσπάθειες των αρχών για να το
συγκρατήσουν δεν έφεραν κανένα άποτέ-
λεσμα.

Αξίζει να σημειωθί ότι ή ανάκρισις
κράτησε δυό δόκνηρα χρόνια και ότι,
όταν έφτασε ή μέρα της δικής, χρειά-
σθηκε ή επέμβασις ενός συνάγματος
ιππικού για την τήρησι της τάξεως μπρο-
στά στην πλατεία του δικαστικού μεγά-
ρου της Βολωνίας. Γιατί το πλήθος που
είχε συγκεντρωθί εκεί άπειλούσε να λυν-
τάση τους κατηγορούμενους και ιδίως
τη στανική Λίντα, τη σύζυγο του κόμητος
Φραντζέσκο Μπονμαρτίνι. Οι δυό άλλοι
συγκατηγορούμενοί της ήταν ο άδελφός
της Τούλλιο, φυσικός άυτουργός του έ-
γκλήματος και ο γιατρός Σέκκι, ένας από
τους πολλούς φίλους της...

Η σκανδαλώδης ζωή της ωραίας Λί-
ντας άρχισε πολύ πρό του γάμου
της. Σε ηλικία δέκα πέντε χρόνων, είχε
φύγει από το πατρικό σπιτί μαζί με τον
ιππότη Σαλβατόρε ντι Σάν Τζωρτζιό,
που την εγκατέλειψε σε λίγο στη Βενε-
τία, για να ριχτή στην άγκαλιά μιας μι-
κρής Βιεννέζας ηθοποιού.

Η Λίντα μεταμοιέσθηκε τότε σε γου-
δοιέρη, κατώρθωσε να μπη στο δωμάτιο
της ηθοποιού και άδείασε πάνω στο πρό-
σωπό της ένα μπουκαλάκι με βιτριόλι.

Έπειτα, έφυγε άνεόχλητη από τη Βε-
νετία και ξαναγύρισε στο πατρικό της
σπιτί.

Οι γονείς της τότε την έκλεισαν σ' έ-
να μοναστήρι κοντά στη Βολωνία.

Μέσα στο ίδιο μοναστήρι βρισκόταν
έπίσης και μια από τις άδελφές του κό-
μητος Φραντζέσκο Μπονμαρτίνι, που την
έπισκεπτόταν εκεί συχνά.

Η Λίντα, με τη σαγηνευτική όμορφη-
τά της, κατόρθωσε να έμπνευσι ένα φλογε-
ρό πάθος στον κόμητα, που, παραβλέ-
ποντας την προηγουμένη διαγωγή της,
άποφάσισε να την κάνει γυναίκα του.

Αλλά ο γάμος δεν άλλαξε διόλου την
όμορφη Λίντα. Η μεγάλη περιουσία του
κόμητος της επέτρεπε να ζή τώρα μια
πολυτελή ζωή και να δινι στο μεγάλο
της μεγαλοπρεπείς γιορτές, που συγκεν-
τρώναν την έκλεκτότερη κοινωνία της Βο-
λωνίας. Γύρω της συνωστιζόνταν ένα πλη-
θος από θαυμαστές. Κι' ή κόμηςσα
Μπονμαρτίνι δεν είχε παρά μόνο τη δυ-
σχερία της έκλογής.

Αλλά ο σύζυγος της άγρυπνούσε. Κι'
όπως κατέθεσε ή ίδια στο δικαστήριο —
το πράγμα, άλλωστε, ψιθυριζόταν από
καιρό στη Βολωνία — είχε βάλει τους
άγθρώπους του να σκοτώσουν τον κόμη-
τα Άρνάντο Τόρρι Μποριντσέλλι, που
ή Λίντα αγαπούσε. Αυτό τουλάχιστον ή-
σχυριζόταν....

Το γεγονός εινε ότι ή δολοφονία του
Μποριντσέλλι της είχε έμπνευσει ένα ά-
γριο μίσος εναντίον του συζυγου της. Κι'
είχε πάρει την άπόφασι να εκδικηθί το
θάνατο του αγαπημένου της.

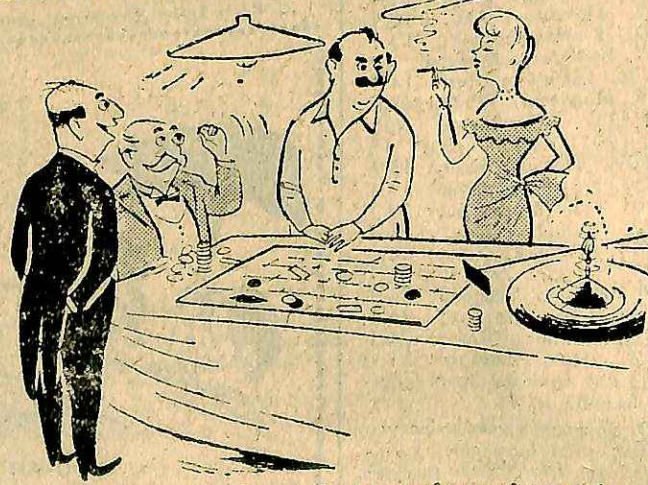
Το δικαστήριο καταδίκασε και τους
τρεις κατηγορουμένους σε τριακονταετή
είρκη. Ο γιατρός Σέκκι πέθανε έπειτα
από μερικά χρόνια στη φυλακή. Ο Τούλ-
λιο και ή Λίντα βγήκαν γέροι από εκεί
μέσα και άποτραβήχθηκαν σε μια πατρι-
κή έπαυλι, που είχαν στο Πόρτο ντι Σάν
Τζωρτζιό. Η ήλικία και ή πολυχρονη έ-
γκθειρή τους τους είχαν πιά σωφρονίσει.
Κι' ή ύπόλοιπη ζωή τους κύλησε μέσα
στη μετάνοια και την προσευχή.

Το γεγονός εινε ότι ή δολοφονία του
Μποριντσέλλι της είχε έμπνευσει ένα ά-
γριο μίσος εναντίον του συζυγου της. Κι'
είχε πάρει την άπόφασι να εκδικηθί το
θάνατο του αγαπημένου της.

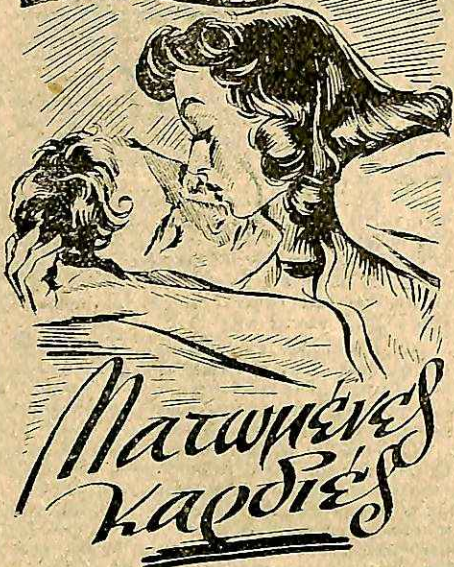
Το δικαστήριο καταδίκασε και τους
τρεις κατηγορουμένους σε τριακονταετή
είρκη. Ο γιατρός Σέκκι πέθανε έπειτα
από μερικά χρόνια στη φυλακή. Ο Τούλ-
λιο και ή Λίντα βγήκαν γέροι από εκεί
μέσα και άποτραβήχθηκαν σε μια πατρι-
κή έπαυλι, που είχαν στο Πόρτο ντι Σάν
Τζωρτζιό. Η ήλικία και ή πολυχρονη έ-
γκθειρή τους τους είχαν πιά σωφρονίσει.
Κι' ή ύπόλοιπη ζωή τους κύλησε μέσα
στη μετάνοια και την προσευχή.

Ο Τούλλιο Μοϋρι όταν νύρισε στη Βολωνία αίσθανθηκε ένα περίεργο αίσθημα για
την άδελφή του.

— Αχ! και ναιπαίξε και το φόρεμα της γυναίκας του!...

Τρία ζευγάρια κάλτσες

ΠΟΛΛΕΣ μέρες πριν από την πρωτοχρονιά, ο Στέλιος σκεπτόταν τι δώρο θακανε στη Φανή. Τα χρήματα που μπορούσε να διαθέσει δεν έφταναν για σπουδαία πράγματα. Κι' αυτά με μεγάλο κόπο είχε κατορθώσει να τα εξοικονομήσει, για να της δώσει τη μεγάλη χαρά του πρωτοχρονιάτικου δώρου και να νοιώσει κι' εκείνος μεγαλύτερη. Ένας υπάλληλος, με μέτριο μισθό που μόλις έφτανε για τις στοιχειώδεις ανάγκες της ζωής του, τι μπορούσε αλήθεια να προσφέρει στην αγαπημένη του; Μόλις ένα φτηνό πραγματάκι, ένα πρακτικό και χρήσιμο δώρο που λένε, που να πιάνει τόπο και να ικανοποιεί κάποιον ανάγκη.

Και σφίγγοντας τα λίγα χαρτονομίσματα του στην τσέπη, παραμονή πρωτοχρονιάς, περπατούσε αργά στους κεντρικούς εμπορικούς δρόμους της Αθήνας, κυττάζοντας τις βιτρίνες για να βρει κάτι που θ' άρεσε και σ' αυτόν και θα συγκινούσε και τη Φανή και, προ παντός θα ήταν ανάλογο προς τις δυνάμεις του. 'Επί τέλους δεν μπορούσε κι' η Φανή να έχη υπερβολικές απαιτήσεις. Φτωχή κοπέλλα ήταν κι' αυτή, δακτυλογράφος σ' ένα μεγάλο εμπορικό γραφείο. 'Ω! βέβαια άξιζε η Φανή όλο το χρυσάφι του κόσμου. Ήταν τόσο όμορφη!... Κι' ο Στέλιος ένοιωσε απελπισία που δεν ήταν πλούσιος, για να της χαρίσει ένα θησαυρό ολόκληρο.

Τι όμορφα πράγματα είχαν οι κατάφωτες βιτρίνες. Μπιζιού, τουαλέτες, ραδιόφωνα, σερβίτσια, ό,τι μπορούσε να επιθυμήσει κανείς. 'Ο κόσμος στεκόταν μπροστά και κυττάζε με θαμπωμένα μάτια. Οί άνθρωποι, σ' χαρούμενα κύματα, ανεβοκατέβαιναν τα πεζοδρόμια, με τα πακετάκια στο χέρι. Καθένας κάτι είχε πάρει για αγαπημένα του πρόσωπα. Αυτός, τί να διαλέξει;

Μα είχε δυο ώρες ακόμα, ως που να ιδεί τη Φανή. Κάτι θαδούσε βέβαια. «Χρυσή μου, Φανή!...» ψιθύρισε μονολογώντας. Κι' αμέσως μια πικρή σκέψη του ήρθε στο νου και του φαρμάκωσε την καρδιά. Θυμήθηκε κάτι που του είχε πη, έδω και τέσσερις μήνες. Κάτι για το διευθυντή της. Της είχε κάνει προτάσεις να γίνει φιλενάδα του. Όα είχε δει ήθελε ό,τι ζητούσε ή ψυχή της. Φταίει νάλεγε το ναι. Και μια μέρα που κατέβαιναν την οδόν 'Ερμού, η Φανή κι' ο διευθυντής μαζί, για να πάνε σ' κάποιο υπουργείο, τη σταμάτησε επί της-ε μπροστά σε μια βιτρίνα, όπου φάνταζε ένα εξαιρετικό πανωφόρι άστρακάν.

— Λοιπόν, Φανή, ξέρεις τί όμορφο ποίχι σου πηγαίνει αυτό; της είπε ο διευθυντής.

— Δεν είναι για μένα! του απάντησε ή γεία.

— Πάμε να το δοκιμάσες

— Μα αφού δεν πρόκειται να το αποκτήσω ποτέ; Γιατί να κάνω αυτόν τον κόπο;

— Τέλος πάντων, έτσι από περιέργεια.

Η Φανή δεν υπέφερε ν' αντισταθεί, γιατί ο διευθυντής την είχε παρασύρει κι' ό-λας στο κατάστημα. 'Εξ άλλου ο καταστηματάρχης ήταν και γνωστός του.

— Η δεσποινίς θα ήθελε να δοκιμάσει αυτό το άστρακάν! του είπε.

— Πολύ ευχάριστος! προθυμοποιήθηκε ο καταστηματάρχης.

Η Φανή άφησε να της φορέσουν το υπέροχο εκείνο πανωφόρι. Κυττάθηκε στον καθρέφτη και δεν γνώρισε τον εαυτό της. 'Ω! ήταν αληθινά μια άλλη γυναίκα. Για λίγες στιγμές ήταν σαν να μέθυσε. 'Υστερα όμως έβγαλε το πανωφόρι, αναστενάζοντας. Καθώς έφευγαν ο διευθυντής της είπε:

— Αυτό θα είναι το πρώτο μου δώρο!

Μα η Φανή, φυσικά, δεν το δέχθηκε. «Χαρίστε το σ'ε καμιάν άλλη», του είπε αυστηρά. 'Όταν διηγήθηκε αυτή την ιστορία στο Στέλιο, εκείνος της είπε:

— Δεν έπρεπε να δεχθής καν να το δοκιμάσες!

— Μα ούτε εγώ δεν κατάλαβα πώς έγινε αυτό, του απάντησε. 'Ωστόσο σου ζητώ συγγνώμη. 'Αλλά ξέρεις, ήμουν πολύ όμορφη, Στέλιο. 'Όμως τί το σκέπτομαι; Αυτά τα πράγματα δεν είναι για μάρ!

★

ΕΝΑ απόγευμα, καθώς βρέθηκαν στην οδόν 'Ερμού, η Φανή σταμάτησε για μια στιγμή μπροστά σε μια βιτρίνα και είπε στο Στέλιο:

— Να ή γούνα που σου έλεγα! Κυττάξέ την τί όμορφη που είναι!

Ο Στέλιος κυττάζε το άστρακάν. 'Αληθινά ήταν κάτι το υπέροχο. 'Α! 'Αν είχε χρήματα να της το πάρη!

— Πόσο να κοστίζει άρα γε; ρώτησε η Φανή.

— Τί μας νοιάζει;

— 'Ετσι, από περιέργεια. Πού ξέρεις; Μπορεί να μάρ πέση το λαχείο!

Ο Στέλιος μίηκε και ρώτησε.

— 'Ουδόντα λίρες! είπε στη Φανή βγαίνοντας. Δεν είναι για μάρ!

— Ναί, αγάπη μου. Δεν είναι για μάρ! είπε κι' η Φανή.

Και καθώς, λίγο αργότερα, ανέβαιναν στο τραμ, η Φανή έβγαλε μια τρομαγμένη φωνή: Είχαν φύγει πόντοι από τις κάλτσες της.

— Δυστυχία μου! Και δεν έχω άλλες, είπε. Αύριο πρέπει να τις δώσω για μαντάρισμα.

— Άλλες δυο φορές, που βρέθηκαν κοντά σ'ε κείνο το κατάστημα, η Φανή τον τράβηξε πάλι στη βιτρίνα. Το πανωφόρι με το άστρακάν ήταν πάντα στη θέσι του, περιμένοντας τον ακριβό πελάτη.

Γιατί τα θυμήθηκε όλ' αυτά άπόψε ο Στέλιος; 'Ισως για να δοκιμάσει το τυραννικό συναίσθημα πώς ήταν φτωχός και δεν μπορούσε να της πάρη αυτό το λαμπρό δώρο. 'Αλήθεια, τί να της πάρη; Στο νου του ήρθε η σκηνή της κάλτσας, στο τραμ. Τρία ζευγάρια φίνες κάλτσες. Θα τις δεχόταν μ' ευγνωμοσύνη η Φανή. Κι' ένα ψεύτικο, φτηνό κόσμημα, έτσι, για το καλό του χρόνου. Μίηκε σ' ένα μαγαζί και πήρε τις κάλτσες. Κι' έπειτα σ' ένα άλλο και διάλεξε μια κορφήσα των είκοσι πέντε χιλιάδων. Με το πακετάκι κι' αυτός στο χέρι, βγήκε στον κοσμοπλημμυρισμένο δρόμο ευχαριστημένος. Είχε ακόμα μιάμιση ώρα καιρό, ως τότε που θα συναντούσε τη Φανή, στο ξεχαροπλαστείο τις πλατείας Συντάγματος, όπου είχαν το ραντεβού τους.

Ός εκείνη την ώρα, μπορούσε να χαζεύη στις βιτρίνες, βλέποντας τα όμορφα πράγματα. Κι' έτσι, σιγά - σιγά, ανέθηκε την οδόν Σταδίου και βρέθηκε στην οδόν 'Ερμού. 'Εκεί, κάτι τον έσπρωξε να ξαναί-

δή κι' αυτός το ακριβό γουναρικό. 'Ετσι από περιέργεια όπως του είχε πη κι' η Φανή. Τάχα θα ήταν ακόμα στη θέσι του, ή θα είχε βρεθεί ο πλούσιος πελάτης που θα τόπαιρνε για τη γυναίκα του, ή τη φιλενάδα του; Ήταν μια ακατανίκητη δύναμι που τον τραβούσε σαν μαγνήτης προς εκείνη τη βιτρίνα. Πήγε κοντά. Να το το γουναρικό. 'Ακόμα είναι στη θέσι του. Στέκεται και το κυττάζει. Μα βλέπει ξαφνικά το από μέσα φύλλο της βιτρίνας ν' ανοίγει. Ένας υπάλληλος του μαγαζιού παίρνει το γουναρικό. Κάποιος πρόκειται να το αγοράσει. Μακάρι — λείει από μέσα του — για να ήσυχάσει κι' η Φανή.

Μα ποιά να είναι η ευτυχισμένη εκείνη γυναίκα που θα το φορέσει; Κάνει δυο βήματα και κυττάζει από την πόρτα. Είναι αλήθεια; Ναί, είναι... Βλέπει τη Φανή και κοντά της το διευθυντή, γελαστό κι' ευχαριστημένο. 'Ο Στέλιος τραβιέται παράμερα, πίσω από ένα δέντρο και κυττάζει. 'Ο καταστηματάρχης φοράει το γουναρικό στη Φανή. 'Εκείνη θαυμάζει τον εαυτό της στο μεγάλο καθρέφτη. 'Ω! αυτή τη φορά δεν πρόκειται για δοκιμή. Η Φανή τυλιγεται στο έξοχο εκείνο πανωφόρι. Είναι ετοιμη να φύγει, να φύγει μαζί του. 'Υποκλίσεις ο καταστηματάρχης και οι υπάλληλοι όλο χαμόγελα.

Ο Στέλιος τραβιέται ακόμα πιό πέρα, χώνεται σ'ε μια πόρτα. Η Φανή κι' ο διευθυντής βγαίνουν, μπαίνουν στο αυτοκίνητο που περιμένει. Ο Στέλιος νοιώθει τον εαυτό του γελοίο σ' αυτή τη θέσι, κρατώντας το μικρό δεματάκι με τις κάλτσες και το ψεύτικο κόσμημα. Το αυτοκίνητο φεύγει. Κι' εκείνος βλέπει τον κόσμο να χάνεται από τα μάτια του...

★

ΠΕΡΝΑΕΙ πολλή ώρα ως που να συνέλθει και να πεισθεί πώς όλα αυτά που είδε δεν είναι φαντασία. Χαμογελάει με πίκρα, προσπαθεί να πνίξη τα δάκρυα που του έρχονται στα μάτια, τον κόμπο που του δένει το λαιμό. Χαρούμενο το πλήθος περνάει στο πεζοδρόμιο και τον σκουντάει, καθώς εκείνος τραβάει σαν μεθυσμένος. Τάχα — αναρωτιέται — θαχί την τόλη νάρθη στο ραντεβού τους; Και τί θα του πη; Το βρίσκει περιττό να πη, για όμωσ πάρη. Για να την δει, για να ακούση τα χέμματα που θα του πη — ή και την αλήθεια — και να της πη κι' εκείνος όσα πρέπει να της πη...

Κάθεται σ' ένα τραπεζάκι, περιμένει. Περνάει μια ολόκληρη ώρα περιμένει. Περνάει μια φυσικά εκείνη ρα από την ώριστημένη. Και φυσικά δεν ήρθε. Δεν έμε το θάρρος. Τώρα θα βρσκαται με το διευθυντή της, που θέλει βέβαια να εισπράξη το αντίτιμο της προσφοράς του.

Με θολά τα μάτια παίρνει τους δρόμους. Γυρίζει χωρίς σκοπό, απελπισμένος. Κρατάει πάντα το φτωχό δεματάκι στα χέρια του. Τί να κάνει; Να το πετάξει; Ξαφνικά βλέπει μια φτωχοντυμένη κοπέλλα που στέκεται μπροστά σε μια βιτρίνα. Κυττάζει τις κάλτσες της. Είναι όλο μανταρίσματα. Την πλησιάζει:

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς. Θάχετε την καλωσύνη να δεχθίτε αυτό; Είναι τρία ζευγάρια καινούργιες κάλτσες. 'Ω! μην ανησυχήτε. Δεν ζητάω τίποτα από σας, παη μόνο να τις πάρετε. Τις είχα για να γίς χάριση σ'ε κάποιο πρόσωπο. Μα έφυγε για μακρινό ταξίδι και δεν θα ξαναγυρίση. Να, κι' αυτό το μικρό στολίδι. Ψεύτικο είναι...

— Σας ευχαριστώ, κύριε.

— Κι' εγώ σας ευχαριστώ. 'Αντίο.

Η κοπέλλα στέκεται κατάπληκτη για ή στιγμή. 'Υστερα του παίρνει το χέρι.

— Ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος! του λέει.

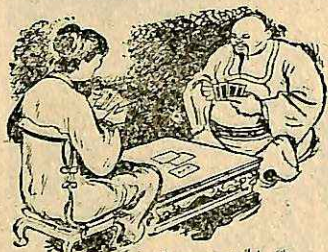
Κι' ο Στέλιος χάνεται στους δρόμους, με την καρδιά ραγισμένη, με τις ελπίδες του χαμένες, με τα όνειρά του συντριμμένα, ενώ γύρω του ακούει τις ευχές να διασταυρώνονται παντού: «Ευτυχισμένος ο καινούργιος χρόνος»...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Το κορίδιο χάνεις, κύριος; Αυτή έδω είχε ή κουχλα που ψώνισες!...

(Του Ν. Νουικου)

ΤΡΑΠΟΥΛΑ και η ιστορία της

Τα πρώτα ελληνικά χαρτιά

Δώδεκα αιώνες προ Χριστού ένας Κινέζος αυτοκράτορας, ο περίφημος Σέσιν-Χο έμπασε για πρώτη φορά στην Αύλη του ένα παραξενο καινούργιο παιχνίδι. Τα τραπουλόχαρτα. Το πολυάριθμο χαρμί του είχε βαρεθεί να διασκεδάει με τη μουσική και τους χορούς. Ο Σέσιν-Χο λοιπόν, σαν έξυπνος άνθρωπος που ήταν, σκέφτηκε, σκέφτηκε και στο τέλος για να διασκεδάσει την ανία των γυναικών του καταφύγει ν' ανακαλύψει αυτό το πρωτότυπο παιχνίδι. Χωρίς να θέλουμε να μετριάσουμε τη σεβαστή φήμη του Κινέζου αυτοκράτορος, ο άνθρωπος αυτός, ήταν η αρχή ενός κακού που μάς βασανίζει ακόμα μέχρι σήμερα.

Πριν πεντακόσια περίπου χρόνια τα χαρτιά κάνανε την εμφάνισή τους και στην Ευρώπη, όπου αποτελούσαν μιάν απ' τις καλλίτερες διασκεδάσεις των λαών της εποχής εκείνης.

Τα πρώτα τραπουλόχαρτα τα ζωγράφιζαν με το χέρι πάνω σε λεπτές περγαμινές, ή σε μικρά φύλλα από έλεφαντόδοντο. Αργότερα τα ζωγράφιζαν και σε χοντρό χαρτί.

Γρεγκονέρ λεγόταν ο πρώτος Ευρωπαίος που έφτιασε παιχνιδιόχαρτα, στην εποχή του Καρόλου του ΣΤ'. Τα παιχνιδιόχαρτα του Γρεγκονέρ ήταν ολόχρυσά, με πολλά βασιλικά εμβλήματα και σημείωναν άμεσως μεγάλη επιτυχία στην Αύλη της Γαλλίας, απ' όπου διεδόθησαν και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Τα πρώτα ελληνικά χαρτιά είχαν έναν έντελως πατριωτικό χαρακτήρα. Οι φιγούρες τους παρίσταναν διαφόρους ήρωες της Επανάστασης, όπως τον Κανάση, τον Υψηλάντη, τον Καραϊσκάκη, τον Κολοκοτρώνη, τον Μιαούλη και άλλους.

Επίσης περίεργα και εξαιρετικά ωραία ήταν τα παλιά ινδικά χαρτιά, με καλλιτεχνικές παραστάσεις πολεμιστών και στρογγυλό σχήμα.

Οι σύγχρονες τραπουλές δεν έχουν όλες τις ίδιες φιγούρες. Στην Ισπανική π. χ. και στην Ιταλική τραπούλα δεν υπάρχει η φιγούρα της ντάμας. Στη βέση της βρίσκεται η εικόνα ενός ιππώδη. Το ίδιο και στη γερμανική, με τη διαφορά πως αντί για ιππέα υπάρχει η εικόνα ενός ανώτερου αξιωματικού.

Τα παιχνιδιά με τα χαρτιά της τραπούλας, εκτός άλλων τα οποία είναι διεθνώς γνωστά,

διαφέρουν κατά τόπους. Κάθε λαός έχει τα δικά του παιχνιδιά τα οποία χαρακτηρίζουν τη νοοτροπία και τα έθιμά του. Στην Ιαπωνία, παραδείγματος χάριν, το έθνικό παιχνίδι είναι η «άτα γκάρτα», δηλαδή η «ποητική τραπούλα», τα «ποητικά χαρτιά». Σε κάθε φύλλο της παραξενής αυτής τραπούλας υπάρχει τυπωμένος κι' από ένας στίχος από γνωστά πατριωτικά ή έρωτικά τραγούδια. Παίζοντας λοιπόν οι Ιάπωνες αντί να φανάζουν ρίχνοντας τα φύλλα, «άσπας», «ντόμα», «βαλές» απαγγέλλουν και το ανάλογο ποιηματάκι.

Η τραπούλα αυτή αποτελείται από 200 παιχνιδιόχαρτα. Οι Ιάπωνες όταν παίζουν, γονατίζουν και κάθονται στις φτέρνες τους. Σχηματίζουν έτσι δύο σειρές, τη μία απέναντι της άλλης.

Μεταξύ των δύο αυτών σειρών αφήνουν έναν στενό διάδρομο που σκεπάζεται από μιά ψάθα όπου αρραδιάζουν τα χαρτιά τους. Το παιχνίδι που παίζουν οι Ιάπωνες με την ποητική τραπούλα, βασίζεται στην ταχύτητα, στην έξυπνότητα κι' ακόμα στις φιλολογικές γνώσεις των παικτών.

Η Ιαπωνική τραπούλα έχει δύο ειδών χαρτιά. Έκαστο απ' αυτά έχουν το καθένα από ένα ποίημα, μαζί με την εικόνα του ποιητού ή της ποιήτριας. Τα υπόλοιπα έχουν τους τελευταίους στίχους του ποιήματος.

Κάθε παίκτης προσπαθεί να συμπληρώσει τα «ζευγάρια» του αναζητώντας απ' τα χαρτιά του άλλου, εκείνα τα οποία συμπληρώνουν τα δικά του. Το παιχνίδι αυτό είναι κατ' έσοχον γυναικείο. Άλλοτε παίζονταν μόνο από τις Ιαπωνίδες της αριστοκρατίας, οι οποίες έχουν πάντοτε μια αρίστη φιλολογική μόρφωση. Μη φαντασθήτε ότι το παιχνίδι αυτό είναι και τόσο εύκολο. Θα σκεφτήτε ίσως, ότι γρήγορα μπορεί να μάθει κανείς τα χαρτιά τόσο απ' τις φιγούρες, όσο και απ' τους στίχους των ποιημάτων.

Αυτό δεν μπορεί να συμβεί, πρώτον γιατί οι Ιάπωνες μοιάζουν καταπληκτικά μεταξύ τους και δεύτερον λόγω του μεγάλου αριθμού των ποιημάτων, και της σχετικής ομοιότητας μεταξύ τους.

Πρέπει να παραδεχτούμε ότι οι Ιάπωνες είναι πολύ πρακτικοί άνθρωποι. Αν και οι Έλληνες είχαν μια παρόμοια τραπούλα, τότε ασφαλώς έλειπε η γνώρισμα άριστα δλους μας, τους ποιητές και τα ποιήματά τους.

Το «Τίριτζ» ως παληοσί-
δερα

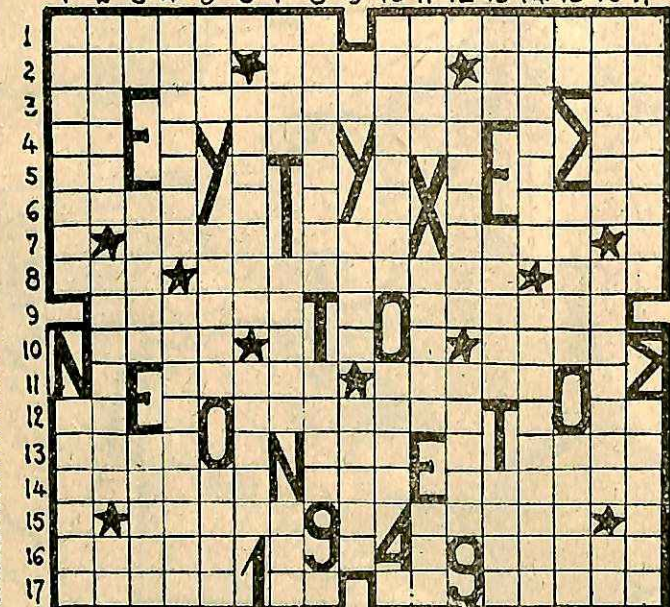
Πενήντα εργάτες ασχολούνταν με τη διάλυση του γερμανικού πολεμικού «Τίριτζ», που βυθίσθηκε τον Οκτώβριο του 1944 κοντά στο Τρούμο της Νορβηγίας. Είχαν χρειαστεί τότε 72 βόμβες των 6 τόνων, για να καταστρέψουν τον καμάρι του γερμανικού Ναυτικού. Η εργασία της διάλυσης είναι επικίνδυνη, γιατί το ναυαγίο περιέχει ακόμη πολλά πυρομαχικά. Υπολογίζεται όμως ότι θα αποδόσει σιδηρικά αξίας 100.000 λιρών, καθώς και διάφορα μηχανήματα κλπ. που δεν έχουν πάθει βλάβες.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 205

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Συγκινεί τα παιδιά κάθε Πρωτοχρονιά - Παραμένει στο κρεβάτι.
- 2) Κατάργησης - Υπόγειοι διάδρομοι ορυχείων (καθ.). - Ενδιαφέρει ιδιαίτερα τις κυρίες.
- 3) Σύμφωνον - Περσάστημα (δημοτ.). - Πρόθεσις.
- 4) Κλωστή - Εποχή - Τοπικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

Επίρρημα - Αιγυπτιακή θεότητα.

5) Δύο γράμματα που βρίσκονται πάντοτε κοντά στον βασιλέα - 100 τετραγωνικά μέτρα.

6) Τέτοια εύχεται την νέα χρονιά στους αναγνώστες του «Θησαυρού» - Το τιμόνι του αμαξά (πληθ.).

7) Χρησιμοποιείται στα χωριά για την μεταφορά ύγνων (δημοτ.). - Καύσιμος ύλη - Τα φορέματα αυτά μένουν μακριά της κοσμικής ζωής.

8) Ο μπάμπας ο Αμερικανός - Αντιλάλημα - Κάνουν τις εφημερίδες ενδιαφέροντες.

9) Βασανών, ακοτούρα (δημ.). - Ο όρντιν άγριοχοίρος.

10) Η υπέρτα του Έρμου - Το εομβύργνης ο Χίτλερ.

11) Πετώ κύματα (καθ.). - Από τα κύματα (καθ.).

12) Υποθετικόν - Απαραιτήτα στα καπνιστήρια (δημ.).

13) Άρθρο (πληθ.).

14) Ακρωτήριο της Πελοποννήσου - Αρχικά υπουργείου.

15) Με την θέλησή του (ουδ.).

16) Το άνωτερο γυναικείο όνομα - Δημιουργούν κουνούπια - Κύματα του ραδιοφώνου.

17) Τη τελευταία σημεία (θελ.). - Χρειάζεται πολύ ο «Θησαυρός».

18) Υποδιαίρεσις του κράτους - Τέκνον.

19) Αναπονή (δημ.). - Κτηνική αντίσυντα (ουδ. πληθ.).

20) Απαγορευτικόν - Ανάξια λόγου.

ΚΑΘΕΩΣ

1) Του χρειάζεται ζουρλομανδύας - Απαραιτήτα στα πλοία.

2) Αναλύει τις φωτεινές ακτίνες - Χημική ένωση με δυο άτομα οξυγ. - Ζή (ουδ.).

3) Αναφορική αντίσυντα. - Αναγκείον κενόν με τις διακοπές του ηλεκτρικού ρεύματος.

4) Θριαμβευτής - Έχει περιπεπτική πρόθεσις.

5) Διαχειρίζεται την σταφίδα μας - Γαλλικός λιμν επί της

Μάχης - Απόσπασμα από όπερα.

6) Το έθνικό μας ποτό - Αψυχο σίμα.

7) Τραγούδι - Πίθηκος πρωταγωνιστής της όδονης - Νποι του Αιγίου.

8) Αποσιωμέν - Συμπερασματικόν.

9) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

10) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

11) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

12) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

13) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

14) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

15) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

16) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

17) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

18) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

19) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

20) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

21) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

22) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

23) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

24) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

25) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

26) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

27) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

28) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

29) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

30) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

31) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

32) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

33) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

34) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

35) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

36) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

37) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

38) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

39) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

40) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

41) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

42) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

43) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

44) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

45) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

46) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

47) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

48) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

49) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

50) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

51) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

52) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

53) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

54) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

55) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

56) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

57) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

58) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

59) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

60) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

61) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

62) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

63) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

64) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

65) Αναφορική αντίσυντα. - Χλωμά - Οροσειρά της Β. Δ. Α. - Ορκής.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με το φακό του ματιού

Οι πρωτοχρονιάτικες κάρτες που αποτελούσαν έθιμο, μάλλον ξενικό, έχουν από καιρό «μεταφτευθεί» και στον τόπο μας. Λέγοντας «κάρτες» δεν εννοούμε, φυσικά, επισκεπτήρια μ' εύχες για τον καινούργιο χρόνο, αλλά τις τετρασέλιδες κι' εξασελίδες εκείνες «κάρτ-ποστάλ», που είναι καλλιτεχνικά διακοσμημένες μ' επίκαιρες συμβολικές παραστάσεις. Οι κάρτες αυτές έχουν την ιστορία τους. Η γέννησή του Χριστού ήταν στενά συνυφασμένη άλλοτε, με την υποδοχή του νέου χρόνου. Το άγγελμα της άφιξης του Σωτήρος στον κόσμο - Χριστούγεννα - ήταν το κύριο θέμα των εικόνων της πρωτοχρονιάτικης κάρτας ως τις αρχές του 16ου αιώνα. Η σύνθεσις, σχεδόν στερεότυπη, παρουσίαζε τον Ιησού σε βρεφική ηλικία που πρόβαλλε όρθιος μέσα στον κάλυκα ενός πλατύφυλλου χρωματιστού λουλουδιού. Έπάνω και κάτω ήταν γραμμένο το «Ευτυχισμένος ο καινούργιος Χρόνος». Η γιορτή, ήταν καθαρά θρησκευτική.

Αργότερα, η Πρωτοχρονιά έγινε κοινωνικό έθιμο κι' έμειναν τα Χριστούγεννα σαν χωριστή μέρα χριστιανικής χαράς. Έτσι, κι' οι εύχες κάρτες έγιναν η διπλή ή μίκτης. «Μερί Κρίσμας», «Καλά Χριστούγεννα» - γράφουν πάντα στο επάνω μέρος κι' από κάτω - οι «δυσπόστατες» - προσθέτουν μια έντυπη κορδέλλα με τη φράση «Ευτυχισμένο το 1949». Η θρησκευτική γιορτή όμως, επεδίληξε απόλυτα στο κοινωνικό έθιμο. Το «Χριστουγεννιάτικο Δέντρο» - έτσι είνε γνωστό σ' όλον τον κόσμο - αποτελείται από το «Έλατο, που συμβόλιζε αρχικά τον καινούργιο χρόνο. Ός τόσο το κέρδισαν τα Χριστούγεννα. Κι' ακόμη την παράδοσι των δώρων, στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες την πήραν πάλι τα Χριστούγεννα. Ο «Πέρ-Νοέλ», που μοιάζει καταπληκτικά με τον δικό μας Άη-Βασίλη, μοιράζει τους μπουκαμάδες την παραμονή των Χριστουγέννων. Πώς εξηγείται τώρα η ομοιότης του «Πέρ-Νοέλ» - συμβόλου των δυτικών εθνών - με τον δικό μας Άγιο; Απλούστατα. Η επίδρασις της γραφικής φαισνογνωμίας του «Πέρ-Νοέλ», με το κόκκινο ράσο, τα λευκά γένεια και τον ξεχειλιστό σακκό των παιχνιδιών, επηρέασε τους παλιούς καλλιτέχνες της ελληνικής ορθοδοξίας που ζωγράφισαν τον Άη-Βασίλη πανομοιότυπο. Γιατί προτίμησαν τώρα, ως γενναίοδωρο άγιο τον Άη-Βασίλη; Γιατί η επέτειος της μνήμης του συμπίπτει με την Πρωτοχρονιά.

Και με τις σημερινές μάλιστα συνθήκες, αυτό το έθιμο των δώρων που κουβαλάει στη σπητή του πλάτη, μάς κάνει... έκνευριστικές υπενθυμίσεις! Γιατί αντί του «Πέρ-Νοέλ» και του Άη-Βασίλη, που φέρνουν μόνο παιχνιδιά, θα προτιμούσαμε φέτος σε σύγχρονη συμβολική παραστάσι τον «Φάβερ-Τρούμαν» μ' ένα σακκό ξεχειλιστό από δολάρια!...

Ένας ξένος σκιτσογράφος παρουςίασε ένα τέτοιο σκίτσον. Άλλα στο σακκό του Τρούμαν - «Πέρ-Νοέλ», υπάρχουν κανόνια, τάνκς κι' αεροπλάνα. Φαίνεται ότι ο σκιτσογράφος δεν διακρίνεται για... πολιτική άμεροληψία!...

Οι Πρωτοχρονιάτικες κάρτες, λοιπόν, απ' τις οποίες άρχισε η χορταστική αυτή φλυαρία, είνε φέτος εξαιρετικά της μόδας, υπό τον όρον να είνε ζωγραφισμένες με το χέρι. Μπορείτε να κάνετε σχετική παραγγελία σε ζωγράφο και με το μονογράμμα σας, αν θέλετε, κι' αυτό ζωγραφιστό. Δεν έχει σημασία πού είνε άργα. Θα το ρίξετε... στην καυστήρησι του ταχυδρομείου. Γιατί κι' εμείς μόλις τώρα πληροφορηθήκαμε την καινούργια μόδα!

Πολιτικά παρασκήνια: Ο Υπουργός των Εξωτερικών της Αμερικανικής Συμπολιτείας κ. Ρούγιαλ, αποχαιρετώντας τον πρωθυπουργό κ. Σαφούλη, του είπε μεταξύ άλλων και τα εξής: — Κύριε πρόεδρε, περαστικά σας και με υγεία τον καινούργιο χρόνο που έρχεται. Σας εύχομαι με την καρδιά μου να ζήσετε εκατό χρόνια.

Ο θαλερός πρεσβύτες, μελαγχόλησε. — Τόσο μόνον; είπε. Τότε κοντεύω να πεθάνω!

Άλλα ο Αμερικανός ύπουργός, χαμογέλασε και πρόσθεσε: — Ενώ να ζήσετε... α κόμη εκατό χρόνια!

— Α, τότε κάτι πάει κι' έρχεται! είπε ο Έλλην πρωθυπουργός!

Κι' αργότερα, απευθυνόμενος σε φίλους του που είχαν πάει να τον επισκεφθούν, έτονιζε: — Να πητε στους πολιτικούς μου αντιπάλους ότι δύο πράγματα δεν συζητώ: Να πεθάνω και να πασιπτηθώ! Από κεί και πέρα, για ό,τι θέλουν είναι στη διάθεσί τους!

Με τα αίματριά έπεισώδια που συνέβησαν τελευταίως από ταξί, πολλοί σωφφέρ, δικαιολογημένα δύσπιστοι και μη έχοντες διάθεσι για «δυναμικές περιπέτειες» άρχισαν... να ζητούν ταυτότητες από τους επίδοτες που τους κρίνουν κάπως «κυτόπους!» — Που θα πάμε, κύριε; — Προχώρει εϋθεία, και θα σου πω.

Την ταυτότητά σας! Άλλά κι' αυτό δεν αποτελεί κατοχύρωσι! Ο «κυτόπος» μπορεί ωραιότατα, να έχη ταυτότητα στρατηγού πρεσβευτού και ναυάρχου... ή να φορή και ράσα! Τα χαρτιά, οι ταυτότητες, τα συμβόλαια, οι υπογραφές και οι σφραγίδες έχουν έφευρεθεί μόνον για τους... μη υπόπτους! Αυτή είνε η πραγματικότητα!

Άπεκαλύφθη, λοιπόν, ότι ο πολυς κ. Ρουμπιρόζα δεν ήτο ούτε καν διπλωμάτης, άλλ' απλώς λαθρέμπορος συναλλαγματος, που τελείωνε περίφημα τις «υποθέσεις» του με την μεσολάβησι της γνωστής και από τας φωτογραφίας ωραιότητας φίλης του. Όποτε, το διπλωματικόν... σόμσ και μάλιστα πλήρες καμπυλών, το διέθετεν η χαριτωμένη «γραμματοεϋς»!

Η Πρωτοχρονιά είνε πάντοτε ή μέρα και νύχτα έξ άλλου χαράς και αγαλλιάσεως. Οι άνθρωποι αποχαιρετούν τον παλιό χρόνο που έναποτίθεται στην άποθηή του παρελθόντος και υποδέχονται τον καινούργιο εξαλλοι από εϋθυμία κι' ενθουσιασμό. Ο μόνος που διαφανεί επί του προκειμένου, είνε ο περίφημος για το χιούμορ του Ιρλανδός συγγραφέας Μπέρναρ Σώ, ο οποίος είπε κάποια Πρωτοχρονιάτικη νύχτα: — Οι άνθρωποι είνε ήλιθιοι. Χαίρονται και πανηγυρίζουν έπειδή γίνονται κατά ένα χρόνο... γρηαιότεροι!

ΟΙ-ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ: Καλή μέρα σας... Εϋ-
τυχισμένος ο καινούργιος χρόνος... (Του Άρχέλου)

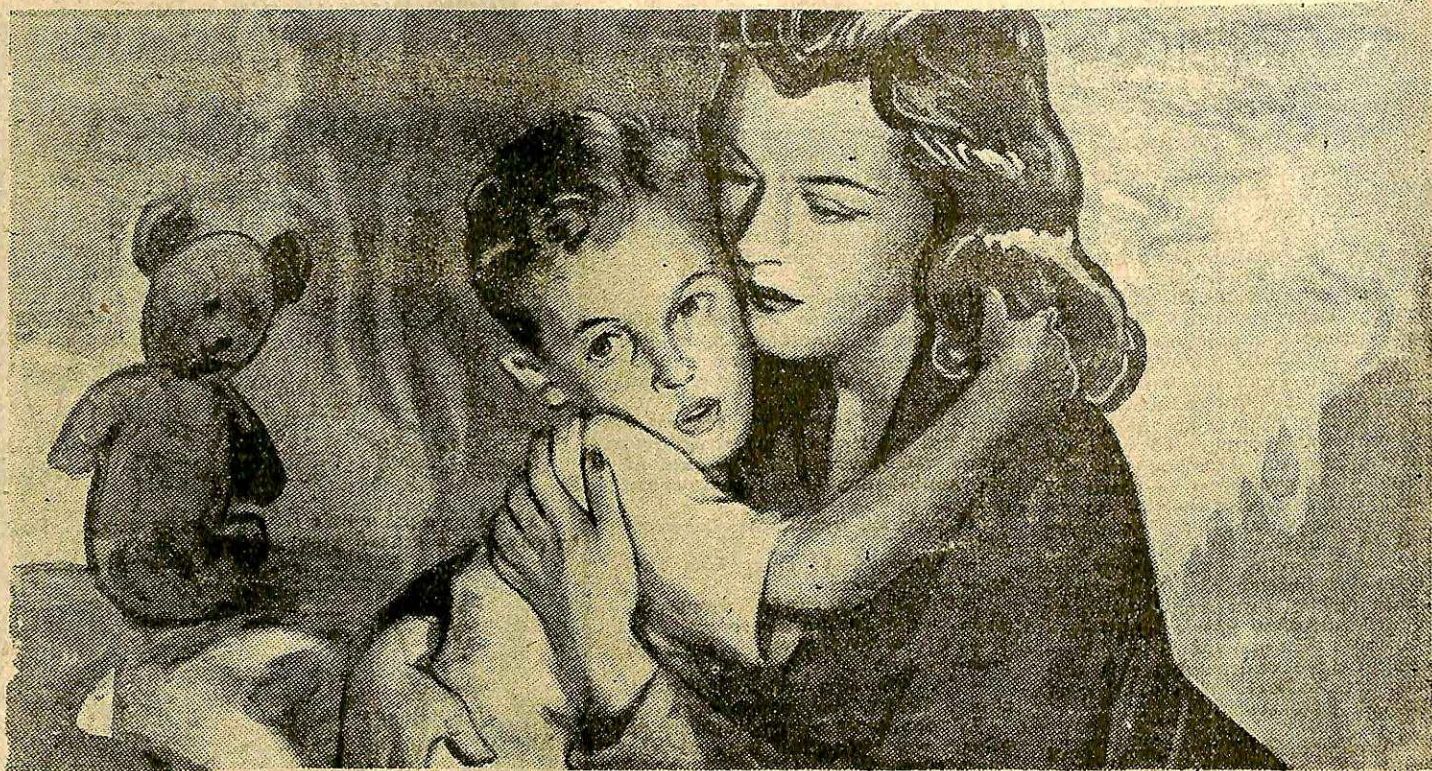

Ο μπανίσας του μπανισαντας...
(Του Α. Θεοφιλοπούλου)

Χρόνια πολλά, κυρία Άρχοντα! Άρθεα να
σας κάνω... ποδαρικό!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΕΦΙΛΟΝ

Η Νόρα έσφιξε τόν μικρό Πέτρο στήν αγκαλιά της...

Ήταν ή παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Μέσα στό κοσμικό κέντρο ό κόσμος συνωστιζόταν άφάντοστα. Όλα τά τραπέζια ήταν γεμάτα, πρό πάντων από έρωτικά ζευγάρια. Τά πρόσωπά τους έδειχναν όλη τή χαρά, όλη τήν ξενιοσύνη ζωής κάτω άπ' τά έκτυφλωτικά φώτα. Η όρχήστρα, πάνω στήν εξέδρα, έπαιζε τά πιο παθητικά ταγκό, τά πιο λικνιστικά βάλς, τις πιο χαρούμενες ρομπές. Καί τά ζευγάρια, άμέριμνα, τούλάχιστον γι' άπόψε όπου περίμεναν μέ λαχτάρα τόν καινούργιο χρόνο, χόρευαν, παρασυρμένα από τους γλυκούς τόνους τής μουσικής.

Η Νόρα, πού είχε έναν άντρα πιστό ένα όμορφο κι' άνετο σπιτάκι, δέν συλλογιζόταν τίποτ' άλλο, τήν ώρα αυτή, καθώς χόρευε, παρά τά δυό εκείνα σιθάρια χέρια τού νέου πού τήν έσφιγγαν μέ πάθος. Κι' άκουγε σάν μεθυσμένη τή θερμή φωνή του, πού τής ψιθύριζε κοντά στο πρόσωπο τά πιο έρωτικά, τά πιο φλογερά λόγια. Ο άντρας της δέν τήν είχε συνδέσει από χορό, γιατί είχε προτιμήσει νά πάη νά παίξει χαρτιά στή Λέσχη γιά νά δοκιμάσει τήν τύχη του.

Εδώ και μήνες ή Νόρα ήξερε πώς ό νέος εκείνος τήν είχε έρωτευθή. Στήν αρχή δέν έδωσε σημασία, γιατί ήταν άφοσιωμένη στο σπίτι της και στο παιδί της. Μά σιγά-σιγά κατάλαβε πώς οι τρελλές περιπέτειες έχουν μιά ακατανίκητη γοητεία...

— Νόρα, τής είπε ό νέος, καθώς χόρευαν σχεδόν άγκαλιασμένοι, σ' αγαπώ, Νόρα! Έχω ανάγκη από σένα, άπ' τήν τρυφερότητά σου... Μή μου πής τίποτα άπόψε...

Τή στιγμή που μιλούσαν, δώδεκα χτυπήματα άκούστηκαν από τόν ρολόι τού κέντρου. Ήταν ακριβώς μεσάνυχτα,

Τό δράμμα τής ΝΟΡΑΣ

Αισθηματικό διήγημα

Τά φώτα έσβύσαν ξαφνικά και τó σκοτάδι άπλώθηκε παντού.

«Χρόνια πολλά» άκούστηκαν εδώ κι' εκεί μαζί μέ τά φιλιά πού έδιναν οι έρωτευμένοι. Έφευγε ό παλιός, ό γέρο-χρόνος κι' έρχόταν ό καινούργιος, μέ τις έλπίδες του και τά όνειρά του.

Ξαφνικά ή Νόρα ένοιωσε ανάμεσα στα δάχτυλά της ένα διπλωμένο χαρτί και τά χείλη τού νέου φίλησαν τολμηρά τά δικά της. Άνατρίχιασε όλόκληρη.

— Διάθασέ το, αγαπημένη μου, τής ψιθύρισε εκείνος γλυκά, κι' άργότερα μου άπαντάς...

Τά φώτα άναψαν ξαφνικά. Η Νόρα, ταραγμένη, έκρυψε γρήγορα τó γράμμα μέσα στο ντεκολτέ τής τουαλέτας της.

Τίποτα τó σπουδαίο δέν ήταν αυτό τó γράμμα τού νέου. Μιά έρωτική έξομολόγησης παραπάνω. Τής είχαν κάνει τόσες πολλές άπ' τόν καιρό πού ήταν παντρεμένη κι' έλαμπε μέ τήν όμορφιά της μέσα στους κοσμικούς κύκλους. Μά ή Νόρα έμενε πιστή στον άντρα της. Άπόψε μονάχα, γιά πρώτη φορά στή ζωή της ένοιωσε μιά παράξενη άνατρίχια νά διαπεριάνη τόν κορμί της.

Όταν γύρισε κατόπιν στο σπίτι της,

ό άντρας της τή ρώτησε γλυκά:

— Διασκέδασες ά-

πόψε, Νόρα μου;...

— Ναι, αγάπη μου, τού άπάντησε εκείνη, και δέχθηκε αδιάφορα τó φίλημά του...

Τό αγοράκι της, ό μικρός Πέτρος, μπήκε τó πρωί στήν κρεββατοκάμαρά της.

— Κοιμάσαι ακόμα, μαμά; τής είπε τρυφερά.

— Ναι, χρυσό μου, τού άπάντησε και τó φίλησε γλυκά σφιγγοντας τó στήν αγκαλιά

της. Έπειτα κώθηκε κάτω άπ' τά ζεστά σκεπάσματα. Μέσα στήν άνάλαφρη νάρκη της, άκουσε ακαθόριστα τή φωνούλα τού παιδιού της, πού μιλούσε μέ τόν πατέρα του, έπειτα τά βήματα τού άντρός της, τó θόρυβο τού νερού μέσ' στο μπάνιο. Δέν κοιμόταν έντελώς, δταν ό Άντρέας πήγε νά τή φιλήσει.

— Ξύπνά, αγάπη μου, τής είπε. Είναι άργά...

Έπειτα από λίγη ώρα ή Νόρα σηκώθηκε άπ' τó κρεβάτι της. Φώναξε τήν καμαριέρα της και τής είπε νά τής έτοιμάσει τó πρωινό της. Συγχρόνως τó βλέμμα της έπεσε στή βραδυή τουαλέττα πού θρισκόταν ακόμα πάνω σέ μιά πολυθρόνα.

Θυμήθηκε τήν παραμονή της Πρωτοχρονιάς, τόν νέο πού τής είχε κάνει τή φλογερή έρωτική έξομολόγηση, και πρό πάντων θυμήθηκε τó γράμμα του. Τό γράμμα του! Πώς τó είχε ξεχάσει; Πού ήταν τώρα; Πώς δέν συλλογιζόταν νά τó κρύψει όταν γδύθηκε; Μήπως είχε πέσει κάτω στο χαλί;

Κύτταξε γύρω της, μά δέν τó είδε πουθενά. Καί ξαφνικά ένας τρόμος έσφισε τήν καρδιά της. Τό γράμμα είχε εξαφανιστή! Όλο της τó σώμα ρίγησε από τρόμο. Σε λίγο θά γύριζε ό άντρας

της. Μήπως τó είχε βρή εκείνος; Μήπως τó είχε διαβάσει;

Αν συνέβαινε αυτό, τó οικοδόμημα της οικογενειακής της ετυχίας θά γκρεμιζόταν μέ μιάς σάν χάρτινος πύργος από μιάν άπερίσκεπιά της. Κι' ή βεβαιότητα ότι ό άντρας της θά τήν θεωρούσε ένοχο, τήν έκανε νά τρέμη. Ένοιωσε άνέκφραστο πόνο μέ τή σκέψη μονάχα πώς θά μπορούσε νά εγκαταλείψει τόν Άντρέα και τó παιδί της, τó σπίτι της, τήν ετυχία της.

Ένα κουδούνισμα τού τηλεφώνου τήν έκανε νά σκιρτήσει από φόβο. Άκουσε τή φωνή τής καμαριέρας της πού άπαντούσε:

— Μάλιστα, κύριε... Νά είδοποιήσω τήν κυρία; Όχι; Πολύ καλά...

Η καμαριέρα μπήκε κατόπιν στο μπουντουάρ τής Νόρας και τής είπε:

— Ο κύριος είδοποιεί πώς θ' άργήσει λίγο τó μεσημέρι γιά φαγητό.

— Σού είπε τó λόγο; ρώτησε μέ άγωνία ή Νόρα.

— Όχι, κυρία.

★

«Γιατί νά μή ζητήση έμένα στο τηλεφώνο;» συλλογιζόταν ή Νόρα. Γιά ποιό λόγο θ' άργοῦσε ό άντρας της; Μήπως είχε ύποψιαστή τίποτα; Τήν εγκατέλειπε έτσι, δίχως έξηγήσεις, πρωτοχρονιάτικη μέρα, γιά ν' άποφύγη τις σκηνές, τó σκάνδαλο;

Η Νόρα έπεσε στο κρεβάτι της άπελπισμένη. Άν ό Άντρέας ήταν εκεί θά τού τά έξηγοῦσε όλα, θά τού ζητούσε νά τή συγχωρήσει.

Μιά φωνή όμως τήν έκανε νά συνέλθη άπ' τήν άπελπισία της. Ήταν ή γκουβερνάντα τού μικρού Πέτρου.

— Κυρία, κυρία, έλάτε νά δητε!

Τι είχε συμβεί; Γιατί έκλαιγε τó αγοράκι της;

Η Νόρα έτρεξε άνήσυχη στο διπλανό δωμάτιο. Ήταν εκεί τó παιδάκι της μπροστά σέ μιά λεκάνη νερό όπου έπλεε μιά μικρή χάρτινη βαρκοῦλα. Τό χαλί είχε βραχεί άπ' τά νερά.

— Τι τρέχει; ρώτησε ή Νόρα τή γκουβερνάντα.

— Κυττάχτε, κυρία, είνε χάλια αυτά; είπε εκείνη θυμωμένη.

— Ήθελα νά παίξω μέ τή βαρκοῦλα μου, φώναξε μέ παράπονο ό μικρός Πέτρος.

Η Νόρα τόν πήρε στήν αγκαλιά της κι' έδωξε γρήγορα τήν γκουβερνάντα. Τό βλέμμα της έπεσε στή χάρτινη βαρκοῦλα. Τήν πήρε άπ' τή λεκάνη και τήν κύτταξε. Καί τότε τά μάτια της έλαμψαν από χαρά. Τό παιδάκι είχε φτιάξει τή βαρκοῦλα του μέ τó χαρτί τού ένοχοποιητικού γράμματος. Φαίνεται πώς ό μικρός τó είχε βρή στο πάτωμα όταν έφευγε από τήν κρεββατοκάμαρά της.

Η Νόρα έσφιξε τόν μικρό Πέτρο στήν αγκαλιά της κλαίοντας από χαρά. Είχε λυτρωθή πιά άπ' τήν άγωνία.

— Γιατί κλαίς, μαμάκα; Μην κλαίς. Σού υπόσχομαι πώς δέν θά τó ξανακάνω, τής είπε ό μικρός.

— Ναι, χρυσό μου! είπε φιλώντας τον ή Νόρα, κι' έξακολούθησε νά κλαίει.

— Δέν θά τó ξανακάνω μαμάκα, ξανάπε ό μικρός.

— Κι' έγώ τó ίδιο... ψιθύρισε άσυναίσθητα, ακουπίζοντας τά δάκρυά της.

Και τά λόγια αυτά δέν τάλεγε στο παιδί της, αλλά στον έαυτό της — στον άπερίσκεπτο έαυτό της, πού λίγο έλειψε νά τής στοιχίσουν τήν ετυχία της...

ΑΝΤΡΕ ΖΕΡΜΑΙΝ

Η Νόρα ήξερε πώς ό νέος εκείνος τήν είχε έρωτευθή...

Ο στρατάρχης ΡΟΜΜΕΛ

Διεφωτίσθη το μυστήριον του θανάτου του

Ήταν 49 ετών μόνον ο στρατηγός "Ερβιν Ρόμμελ όταν άρχισε να γίνεται διάσημος, το Μάιο του 1940, ως διοικητής της "Εβδόμης Θωρακισμένης Μεραρχίας που εισέβαλε στη Γαλλία. Δυό χρόνια αργότερα, όταν το γερμανικό "Αφρικανικό Σώμα" απέιχε μόνον 110 χιλιόμετρα από την "Αλεξάνδρεια", το όνομα του Ρόμμελ έγινε ξακουστό σ' όλο τον κόσμο. Ο Χίτλερ τον άνομασε στρατάρχη. Κι' οι "Αγγλοι τον θεωρούσαν ως τον ικανώτερο στρατηγό του πολέμου και τον είχαν έπονομάσει, για την ευθύια και το ταλέντο του, «Άλε-που της Ερήμου». Κάποτε, που τον έπιεσαν οι άγγλικές δυνάμεις, έβαλε όλα τα διαθέσιμα όχημά του να πηγαίνονταν συνεχώς στην έρημο επί 48 ώρες, έφροντας ότι θα φωτογράφιζαν επανειλημμένως τα άγγλικά αεροπλάνα. Κι' έτσι — με τη βοήθεια της γερμανικής προπαγάνδας — οι "Αγγλοι νόμισαν πως είχε πολύ μεγαλύτερες δυνάμεις, και προτίμησαν να υποχωρήσουν.

Άλλοτε, πάλι, είχε διαθεσίμα μόνον 6 τόνους, για μια επίθεση κατά του έχθρου. Διέταξε λοιπόν να διαγράψουν κάμποσους μεγάλους κύκλους, για να σηκώσουν πηχτό σύννεφο σκόνης, κι' έπειτα να ορμήσουν στα τυφλά κατά των "Αγγλων. Εκείνοι νόμισαν τότε πως τους έπιτίθεται δολοκλήρη μεραρχία και υποχώρησαν.

Στις μάχες, ο Ρόμμελ ξεπρόβαλλε από τον πυρίσκο του τάκ του, σαν θεός του πολέμου.

Οι έπίσημοι γερμανικοί κύκλοι απέδωσαν το θάνατό του στην άνατροπή του αυτοκινήτου του, κοντά στη Χάβρη, την εποχή της εισβολής στη Νορμανδία. "Η αλήθεια όμως είνε έντελώς διαφορετική.

Όταν άρχισε να χάνη τις μάχες στην "Αφρική", ο Ρόμμελ κατάλαβε ότι ήταν καταδικασμένη όλη ή άφρικανική έκστρατεία, γιατί οι Γερμανοί δεν είχαν αρκετό ύλικό και βενζίνη, όπως οι "Αγγλοι. Ζήτησε λοιπόν από τον Χίτλερ ν' αποχωρήσουν τα γερμανικά στρατεύματα,

για να μη θυσιάσθουν άδικώς χιλιάδες άνδρες. "Αλλά ο Φύρερ του άπάντησε με έξαψη:

— Πρέπει να θριαμβεύσετε ή να πεθάνετε!...

Ο Ρόμμελ δεν έκαμε ούτε το ένα ούτε το άλλο... "Αυτόσο κατάλαβε την έκπληκτική περιφρόνηση του Χίτλερ για τη ζωή των στρατιωτών του...

Πρίν από την τελική κατάρρευση του άφρικανικού μετώπου, ο Χίτλερ τον κάλεσε στη Γερμανία, για να διασώσει το γόητρό του από την ήττα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Ρόμμελ δεν έγινε ποτέ μέλος του ναζιστικού κόμματος, ούτε φόρεσε το χρυσό έμβλημά του. "Απασχολήμένος με την άποστολή του, άγνοούσε τις ομαδικές θανατώσεις, τα στρατοπέδα συγκεντρώσεως, την τρομοκρατία της Γκεσταπώ στις κατεχόμενες χώρες... "Όταν έμαθε, πολύ αργότερα, αυτές τις φρικαλεότητες, είπε:

— "Εγώ πολέμησα τίμια, αυτοί όμως λέρωσαν τη στολή μου!

"Υπήρξε ένας από τους λίγους Γερμανούς στρατηγούς, που πέταξαν στο καλάθι των άχρήστων τη διαταγή του Χίτλερ να τουφεκίζονται 12 όμηροι για κάθε φόνο Γερμανού στρατιώτου. Καταλάβαινε πως ο Χίτλερ οδηγούσε τη Γερμανία στον όλεθρο, από πείσμα, για να μην παραιτηθεί. Όταν ο Φύρερ τον διώρισε άρχηγό των δυνάμεων της Νορμανδίας, άντελήφθη καλά πως θάταν άδύνατο ν' άποκρουσθή μια μεγάλη εισβολή με τα διαθέσιμα μέσα.

Με την έλπίδα λοιπόν να έπιτύχει κάτι καλύτερο για τη Γερμανία από την ύποταγή άνευ όρων, σκόπευε να προτείνη στον "Αϊζενχάουερ και στο Μοντγκόμερυ συνθηκολόγησι, χωρίς να το ξέρη ο Χίτλερ. Ο γερμανικός στρατός θ' άπεσύνετο πίσω από τη γραμμή της Βεσφαλίας, ενώ στην "Ανατολή θα διατηρούσε ένα μικρότερο μέτωπο (από τη Ρουμανία ως το Μέμελ) «για την άμυνα του Δυτικού πολιτισμού». Οι Σύμμαχοι θα σταματούσαν τους βομβαρδισμούς. Ο Χίτλερ θα συναλαμβάνετο από θωρακισμένες δυνάμεις και θα περνούσε από γερμανικά διακαστήρια.

Τα γεγονότα όμως έπρόλαβαν το Ρόμμελ. "Εγινε ή άπόβασις στη Νορμανδία. Στις 15 "Ιουλίου, 1944, ο Ρόμμελ έστειλε ένα τηλεσίγραφο στο Χίτλερ, ζητώντας του ν' άρχισή άμέσως διαπραγματεύσεις γι' άνα-

κωχή. Τουδινε προθεσμία 4 ημερών για την άπάντησι. Το βράδυ της 17ης "Ιουλίου, καθώς γυριζε από το μέτωπο, ένα αεροπλάνο πέταξε πολύ χαμηλά πάνω από το αυτοκίνητό του και το άνέτρεψε, ενώ ένα άλλο άρ-χισε να πολυβολή. Ο Ρόμμελ πληγώθηκε τόσο σοβαρά, ώστε οι γιατροί άμφέβαλαν αν θα ζούσε. Κι' όμως διασώθηκε.

Όπως εξακριβώθηκε κατόπιν, τα αεροπλάνα εκείνα ήσαν γερμανικά κι' έφεναν... την άπάντησι του Χίτλερ στο τηλεσίγραφο του Ρόμμελ!

"Επακούθησε ή γνωστή άποτυχημένη άπόπειρα κατά του Χίτλερ.

Στα τέλη του καλοκαιριού, ο Ρόμμελ είχε πιά άναρρώσει σχεδόν τελείως.

Στις 18 "Οκτωβρίου, έφτασε στη βίλλα του, κοντά στο Ούλμ, ο 16ετής γιός του Μάνφρεντ. Το ίδιο μεσημέρι, έπισκέφθηκαν το Ρόμμελ οι στρατηγοί Μπούργκντορφ και Μεύελ, σταλμένοι από τον Φύρερ για «ζητήματα ύπηρεσιακής ύσεως». Ο Ρόμμελ ύποψιάσθηκε άμέσως κάποιον κίνδυνο... Και δεν είχε γελασθή!

Λίγο μετά τη 1, πήγε στο δωμάτιο της γυναίκας του. Ήταν κατάχλωμος. Κι' έπειτα της έξηγήσε: Ο Χίτλερ ήξερε τη συμμετοχή του στην συνωμοσία εναντίον του. Του είχε παραγγείλει λοιπόν να πάρη δηλητήριο, για ν' άποφύγη το σκάνδαλο της δίκης και τα αντίποινα κατά της γυναίκας του και του γιου του.

"Αν προτιμούσε την πρώτη λύσι, οι δικοί του θα δέχονταν όλες τις τιμές που άρμόζουν στην οικογένεια ενός Γερμανού στρατάρχου. "Αλλιώς... κάμποσοι "Ες-Σε με μοτοσυκλέτες περιμεναν εκεί κοντά, για να τον συλλάβουν!

Ο Μπούργκντορφ έξηγήσε στο Ρόμμελ ότι θα τον έπαιρνε με τ' αυτοκίνητό του ως το Ούλμ, κι' ότι στη διαδρομή θάπινε το δηλητήριο. Σε 3 δευτερόλεπτα, θάταν νεκρός. "Αλλάγαν δε κατόπιν ότι ο θάνατός του ώφείλετο σε συνέπειες του παλιού τραυματισμού του. "Ετσι, ο Ρόμμελ έτοιμάσθηκε, φόρεσε το μανδύα του, τα γάντια του, πήρε τη στραταρχική του ράβδο κι' άνέβηκε στο αυτοκίνητο των δολοφόνων του...

Κανείς δεν έμαθε ποτέ τί ακριβώς συνέβη στο δρόμο. Στο Ούλμ, ο Μπούργκντορφ παρέδωσε το πτώμα του Ρόμμελ στο νοσοκομείο και διέταξε να μη γίνη νεκρψία.

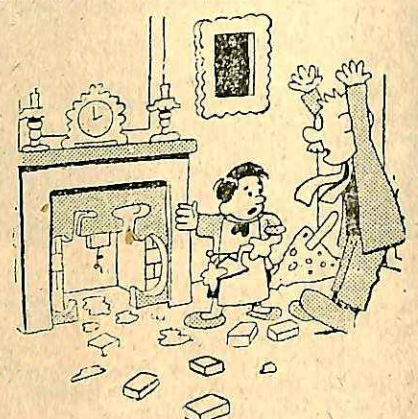
Θά φροντίσει γι' αυτό το Βερολίνο, πρόσθεσε.

Στις 18 "Οκτωβρίου, έγινε με κάθε έπισιμότητα ή κηδεία του Ρόμμελ. Ο φόν Ρούντντεντ έξεφώνησε τον έπικήδειο. Κατόπιν, θέλησε να προσφέρει το μπράσσο του στη χήρα, αλλά εκείνη άρνήθηκε να το δεχθή... Κι' έτσι παίχθηκε ή τελευταία πράξι μιας άπιστευτής δολοφονίας.

Κόμησα ΒΑΛΝΤΕΚ

Ο μικρός: Κούρεμμα και ξύρισμα!...

— Ζήτησα από τον "Αη Βασίλη ένα ποδήλατο και του έτοιμάσα το χώρο για να περάσει...

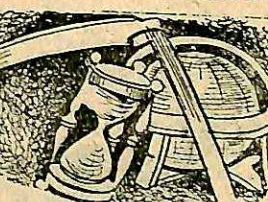

— Ψηλά τα χέρια!...

Χωρίς λόγια...

Ο ΚΑΙΝΟΝΥΡΤΙΟΣ Χρόνος

Καινούργιος χρόνος έρχεται, αγαπητοί μου, πάλι και με γλυκό χαμόγελο, στα χείλη του προβάλλει, μ' έλπίδες και με σχέδια μας έρχεται γεμάτος κι' ύπόσχεται τον βίον μας ν' αλλάξη αυτόματος.

"Αλλά κανένας ακριβώς, δεν ξέρει τις προθέσεις του και τί περίπου κρύβουν οι τόσες ύποσχέσεις του, γι' αυτό και πήρα έντολή από τον "Οθσαυρό να τρέξω να τον Ρρώ για να μου πη λεπτομερώς το πλήρες πρόγραμμά (του) τα έργα, τις ήμέρες του και τα καμώματά του!...

Την έντολή έδέχτηκα, προθύμως κι' εν τώ άμα κι' αντί να κάτω σήμερα να γράψω «Καζαμία» σας παραθέτω αυτούσια κι' αυθεντικά συναμά τα πλέον ένδιαφέροντα και κύρια σημεία:

— "Αγιος Βασίλης έρχεται, εν πρώτοις, λέει ο Χρό- (νος) —

κι' οι "Ελληνες ταρασσόνται και τρέμουν ταυτοχρόνως γιατί στα χέρια του κρατεί το καλαμάρι, το χ α ρ τ ι και δίνει την αίσια

να θυμηθούν οι δυστυχείς τη... γ ρ α φ ε ι ο κ ρ α τ ι α !

Τών υ ώ τ ω ν έορτάζεται, την έκτην του μηνός, αλλά χαλούν οι στρόβιλοι — κι' οι τρεις... προσω- (ρινώς) κι' ενώ γεννήθηκε το φώς που λέγεται «της γνώσεως» οι "Αθηναίοι βρίσκονται στο φώς της... άπογνώ- (σεως)!

Ημέρα της Βαπτίσιας ή μέρα αυτή καλείται αλλά καμμίαν βάπτισιν δεν κάνουν οι πολίται, γιατί πρώι, άπόγευμα, συνέχεια και βράδυ, ή Ούλεν κόβει το... νερό και κρύβεται το... λάδι!

Κατόπιν, τέλος έορτών, σημαντικών και άλλων, γιορτάζει ο κόσμος γενικώς και των Τ ρ ι ώ ν (Μ ε γ α λ ω ν , έξάλλους, αλλά δεν βρίσκει, δυστυχώς, στους λογους τους ποίος είνε ο... Χρυσόστομος από τους Τ ρ ε ι ς Μ ε - (γάλους).

Κουτσός ο Φεβρουάριος και πάλι καταφθάνει, σαν νάνε... ποδοσφαιριστής, στο δεύτερο «χ α - (φ τ α ν ι) κι' άφού... χωλαίνει διαρκώς, αλλάζει όνομασία κι' από Φλεβάρης... Κ ρ α τ ι κ ή καλείται ύπη- (ρεσία)!

"Ανοίγει το Τριώδιον, άρχίζει Καρναβάλι, αλλά με μάσκα ψεύτικη κανένας δεν προβάλλει, γιατί είνε προτιμώτερον κι' ανάγκη είνε μεγάλη, αντί για... μάσκα, οι Ρωμηοί, ν' αλλάξουν... (κεφάλι)!

Με λιτακοδούλες ταχτικές ο Μάρτης άφικνείται, τα νέφη διαλύονται, ή γή ζωογονείται. Πετατά πρώτα ρουχα του το δειλινό (όρθιων, κι' αυξάνουν, ούτω, μέσ' στα τράμ οι θέσεις των...)

άναχωρούν όχτώ «ντιζέζ» στο έξωτερικό και γίνετ' αίσθητότερη ή σπάνις των... ιχθύων!

"Η Τρίτη έθνοσυνέλευσις συνέρχεται πεντάκις κι' από το πολύ το φτύσιμο που κάνει ο Κουλουμ- (δάκης, ή κάθε συνεδρίασις, αντί για «θυελλώδης»! τα καταφέρνει, τελικώς, να γίνη... «σιελώδης»!

Οι δίσκοι του Χαϊρόπουλου περνούν άπαρατήρητοι κι' οι «συμβούλες του» προκαλούν στον κόσμο θυ- (μηδία)...

"Αδυνατίζουν τρομερά, πολλοί μισθοσυντήρητοι και... μπακαλιάρη έρχονται από τη Σουηδία.

"Ακολουθεί, με τη σειρά, "Απρίλης μήνας ύστερα, με καλλικέλαδα πουλιά και μ' άγριοπερίστερα... "Η «Λυρική σας ή σκηνη» άρχίζει σε λιγάκι κι' ο Σκλάβος, με τα έργα του... σκλαβώνει τον (κοσμάκη)!

Τών Νηστεϊών γιορτάζονται κατόπιν του κανόνος και τόσες άλλες έορτές προς δόξαν του "Υψίστου και μόνον φεύ! ή «Πάουερ» μονίμως κι' έπιμόνως γιορτάζει στα σαράβαλα τα τράμ, του... «Α- (καθίστου).

Την έβδομάδα των παθών ο κόσμος διανύει, ένδιαφέρον, συνεπώς, το Κράτος σας δεικνύει, και για να κάνουνε Λαμπρή και να πασχάσουν όλοι, μοιράζουν τα μακαλικά του Μάρτη το... φασόλι!...

Ο Μάης κάνει εμφάνισι, ο μήνας των άνθων, χαράς κι' αγάπης εποχή κι' έρωτικών πανθών. Λουλούδια φέρνει άφθονα και... πέταλα πολλά κι' έξάγεται συναλλάγμα από τον... Πεταλά!

Ζευγάρια νόμιμα και μη στα περιβόλια τρέπονται και παντρεμένες άρκετές έπίσης... παρεκτρέπονται έφ' ω και πλείστοι σύζυγοι χωρίς πολλά λιμά το βράδυ της πρωτομαγιάς γιορτάζουν του... (Θωμά)!

Είδων-είδων άρώματα, ή φύσις άνεδείξει κοινών άνθων μυρωδιές ή δέντρων καρποφόρων, μυρίζει και της πόλεως, συγχρόνως, το σκουπίδι, κι' οι "Αθηναίοι έχουνε γιορτή των... Μυροφόρων!

"Ιούνιος, "Ιούλιος κατόπιν εμφανίζονται, κι' οι κάτοικοι του "Αστεως ιδρώνουν και σκονι- (ζονται).

"Ιδρώτας άκατάσχετος, αυτές τις μέρες τρέχει κι' έτσι των δρόμων, εύτυχώς, τη σκόνη... κατα- (θρέχει).

Του τρομερού του καύσανος το κύμα παρατείνεται κι' ο πάγος στα πρατήρια... «φωτιά και λαύρα» (γίνεται).

"Ακολουθεί πιστότατα κι' ή «στάθμη» τον καιρό και με... δελτίον χορηγεί ή «Ούλεν» το νερό!

Για τα «μπαϊν-μίζτ» τα θηλυκά κατέρχονται και (φέτος, αλλά προτού να πέσουνε, ρωτάνε σαν "Αμλέτος: «Νά μη κανείς ή να μη μπη;» γιατί φοβούνται ότι του καρχαρία πιθανόν να γίνουν... καταπότι)!

Προβάλλει μήνας Αύγουστος, με μπόλικο σταφύλι κι' άγάλλονται και χαίρονται του ποτηριού οι φίλοι. "Απ' τη χαρά κάθε μπεκρης στα σύννεφα πετα, μά... συννεφιάζει άπότομα και κατσοφιάζει άδό- (ζως, διότι φόρον του κρασιού ο Χέλμης μελετά κι' ή τάξις των ποτίζεται «άντι του μάννα...δξος».

Τα μετεμάκια γίνονται στην πόλι, πιο συχνά ή ζέστη μετριάζεται, ή έλαττοῦται άπείρως κι' εκείνοι που τραβήσανε της ζέστης τα δεινά, γιορτάζουν του Σωτήρος!

Κι' έτσι στο τέλος του μηνός, ο νέος Καζαμίας μας δείχνει την «κατάθεσις της Ζώνης της τιμίας» κι' οι μισθωτοί πηγαίνουνε στον ύπουργο και πάλι και τα φριχτά κι' αγιάτρευτα τα χαλικά τους εκθέ- (τουν, μά βλέποντας τον ύπουργόν ακόμα ν' άμφιβάλλη, την... ζώνη τους την τιμία, μπροστά του... (καταθέτου νι)!

Μικρών σκαφών ναυάγια δεκάδες άποτρέπονται κι' εύσιώναι στον Ο.Η.Ε. προβλέψεις έπιτρέπονται, διότι κάποια ύφεσις παρατηρείται πάλι, και για Ειρήνη συζητούν με ήλουν οι Μεγάλοι.»

— Μιλάς σωστά; τον έρωτώ;... — Σωστά... κι' εν συνεχεία... — Σταμάτα! Δεν χρειάζεται... Για τ' άλλα δεν (μας νοιάζει)!

Ειρήνη μόνο θέλουμε, Ειρήνη κι' ήσυχία και δεν μας καίγεται καρφι, αν βαρυχειμωνιάξη, αν φάμε σκέτα λάχανα ή καλαμποκι σκέτο και δεν μας μέλλει στάλα, αν γίνουν κι' όλα τ' άλλα, εκείνα που παρέρταδες ότι θα γίνουν φέτο.

Τον τελευταίο λόγο σου ζητάμε να κρατήσης, τ' άλέθριον δλίσθημα της Γής να σταματήσης, να καταργήσης έντελώς τις μπόμπες, τα κανόνια για να σου πούμε: Χρόνε μας, να ζήσης... Χ ί - (λ ι α χ ρ ό ν ι α)!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΕΙΣΙΟΣ

Οι άστέρες χαρτοπαίζουν...

Πώς σ' έλο τον κόσμο έτσι και στην Αμερική, και ιδιαίτερα στο Χόλλυγουντ, το παμπάλαιο έθιμο να δοκιμάζουν την τύχη τους στα χαρτιά την παραμονή της Πρωτοχρονιάς είναι πολύ διαδεδομένο. Το βράδυ αυτό μικροί και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες, το έχουν σε κακό αν δεν πιάσουν στα χέρια τους τράπουλα, για να διακινδυνεύσουν άλλοι μεγάλα κι' άλλοι μικρά ποσά στη Θεά Τύχη που, καθώς λένε, είναι τυφλή.

Την παραμονή, λοιπόν, όλες οι βίλλες των άστέρων, οι λέσχες, τα κέντρα και κάθε μέρος που μπορεί να συγκεντρώσει κόσμο, μεταβάλλονται σε χαρτοπαίγνια, όπου κατά προτίμηση παίζεται πόκερ — παιγνίδι ιδιαίτερα αγαπητό μεταξύ των άστέρων και των δύο φύλων. Φυσικά, τα διατιθέμενα ποσά είναι μεγάλα και οι «άδες» ανανεώνονται άπειρες φορές από τα διαρκώς ζητούμενα «κρέστα».

Θυμάμαι, πολύ ζωηρά ακόμη, ένα τέτοιο «σκληρό» καρρέ στη βίλλα της άμορφης Σούζαν Χάιγουορντ, πέρυσι την Πρωτοχρονιά.

Κόσμος πολλός σε τρεις συνεχόμενες αίθουσες και «καρρέ» περισσότερα από δεκαπέντε. Όλοι παίζουν με πάθος.

Παρακολουθώ με έντελώς ιδιαίτερη προσοχή και συγκίνηση ένα τραπέζι όπου παίζουν η οικοδέσποινα, ο Κλάρκ Γκέμπλ, η Ρόζαλιντ Ράσελ και ο Άκιμ Ταμύρωφ. Όλοι τους φημίζονται για τη δεινότητά τους στα μυστικά και στην ψυχολογία του πόκερ, καθώς και για τα μεγάλα ποσά που διακινδυνεύουν στο παιγνίδι τους. Παίρνουν «φίσες», που αντιπροσωπεύουν «κάβα» δύο χιλιάδων δολλαρίων για τον καθένα, ενώ το «πότ» που ορίζουν είναι ένα χαρτονόμισμα των δέκα δολλαρίων...

Μοιράζουν χαρτιά. Τα κυττάζουν με άστραπιαία ματιά και εξαιρετική προφύλαξη. Ύστερα αλληλοκυττάζονται μεταξύ τους για να μαντέψουν.

Πάσσο! λέει μ' ένα φλεγματικό χαμόγελο η Σούζαν, τραβώντας μερικές ρουφηξίες με την ολόχρυση πίπα της απ' ένα άρωματικό τσιγάρο.

Πάσσο! κάνει και ο Κλάρκ, με μία νευρική και ανυπόμονη κίνηση.

Το ίδιο! ακούγεται τραγουδιστή και η φωνή της περίκομης Ρόζαλιντ, ενώ στην άκρη των κατακόκκινων χειλιών της φιγουράρει ένα «Τσέστερφιλντ», μήκους 80 χιλιοστών με χρυσό επίστίμιο.

Όλοι τώρα στρέφονται και κυττάζουν το πρόσωπο του Άκιμ που δεν προδίδει ωστόσο το παραμικρό.

— Ανοίγει με δέκα φορές το «πότ», ακούγεται ξαφνικά η βαρεία φωνή του, ενώ το κάτω χείλος του σιγοτρέμει, προφανώς από τη συγκίνηση.

— Ακολουθούμε! κάνουν τρεις φωνές. Καταβέτουν εκατό δολλάρια ο καθένας σε «φίσες» και αλλάζουν φύλλα.

Νεκρική σιγή επικρατεί τριγύρω τους. Ο καθένας από το «καρρέ» μελετά το πρόσωπο του συμπαίκτη του και προσπαθεί να μαντέψει το «κόλπο» που ετοιμάζει.

— Ακόμη πέντε φορές το «πότ», λέει ο «άνοιξας».

Και κυττάζοντας τους συμπαίκτες του προσβέτει:

— Δύο φύλλα!

Είναι προφανές ότι, αν δεν μπλοφάρη, πρέπει να έχη «τρία ίδια».

— Αποφασιστική ή Σούζαν πλειοδοτεί: Δέκα φορές να γίνη το «πότ»!

Κάπως νευρικός ο Γκέμπλ μιλάει: — Ακολουθώ... Τρία φύλλα...

— Κι' εγώ τρία φύλλα, κάνει χαμογελώντας η Ρόζαλιντ.

— Το ίδιο, κάνει και ο Ταμύρωφ. Αλλάζουν όλοι τα φύλλα τους.

Μιά γρήγορη ματιά και περιμένουν τον «άνοιξαντα».

— Άλλες δέκα φορές, λέει αυτός, μ' ένα σίνιγματικό χαμόγελο.

— Κι' εγώ, λέει η Σούζαν.

Το ίδιο κάνουν και οι άλλοι, ενώ η αγωνία που είναι ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους φαίνεται πια ευδιάκριτα.

— Στόν άσσο και στο βαλε ζευγάρι!... λέει ο Άκιμ, που μάταια προσπαθώ πριν να «διώξω» τους άλλους.

— Στόν άσσο και στη ντάμα!... λέει με ικανοποίηση η Σούζαν, κυττάζοντας τον σωρό από «φίσες» που ήταν στη μέση του τραπέζιου και που αντιπροσώπευαν το στρογγυλό ποσό των 1210 δολλαρίων...

— Τρία επτάρια!... ξεφωνίζει γεμάτος χαρά ο Γκέμπλ, ρίχνοντας βλέμματα πόθου στις «φίσες».

— Τρία έννηαρία! μιλάει τελευταία και η Ρόζαλιντ.

Δείχνει άμεσως τα φύλλα της και μ' ένα ειδικό ροδδάκι τραβά προς το μέρος της τα 1210 δολλάρια, ενώ τα μάτια της πετούν άστραπές χαράς και ικανοποίησης.

— Έτσι, με πάθος χαρτοπαίζουν οι άστέρες κάθε παραμονή Πρωτοχρονιάς — οι πιο πολλοί όμως αυτή και μόνη τη βραδιά, σ' όλο το χρόνο.

ΟΥΪΛ ΠΕΝΝΥ

Το πάρτυ των άστέρων

Τις τελευταίες αυτές μέρες του χρόνου, ή πρωτεύουσα του κινηματογράφου παρουσιάζει μία άσυνηθη κίνηση και μία έκτυφλωτική λαμπρότητα. Τα μεγάλα έμπορικά καταστήματα του «Χόλλυγουντ Μπουλβάρ» εκθέτουν στις φαντασμαγορικές βιτρίνες τους τα πιο υπέροχα δώρα που ονειρεύονται οι γυναίκες.

Κατά το τελευταίο δεκάημερο του Δεκεμβρίου, οι αγορές πληθύνονται γιατί όλοι οι μεγάλοι άστέρες, εκτός του ότι ανταλλάσσουν δώρα που ούτε θα τολμούσε να φαντασθή κανείς, διοργανώνουν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς τα πιο περίφημα «Χόλλυγουντ Πάρτυς», τα οποία συναγωνίζονται μεταξύ τους στην

πρωτοτυπία, στους έξωφρενισμούς και στην τρελή σπατάλη χρήματος.

Οι πιο πλούσιες καλλιτέχνιδες, δέχονται στις μεγαλοπρεπείς επαύλεις τους, που μοιάζουν με ανάκτορα, όλες τις προσωπικότητες του Χόλλυγουντ.

Ιστορικά έχουν γίνει τα «Παιδικά Πάρτυ» της Μάρλεν Ντήτριχ, που σημειώνουν την ημέρα αυτή καταληκτική επιτυχία. Κάθε καλεσμένος της πρέπει να φτάση στο σπίτι της μεταμφιεσμένος σε παιδί.

— Έτσι βλέπει κανείς ένα από τα πιο περίεργα, αλλά και κωμικά θεάματα.

Η Τζόαν Κράουφορντ κατασφάνει μ' ένα πολύ κοντό φουστανάκι και με ένα μεγάλο στεφάνι στο χέρι. Η Κωνσταντίν Μπέννεντ πάλι φορεί ένα απλό φορεματάκι από ανοιχτόχρωμο μπλέ ύφασμα, ένα φιόγκο στα μαλλιά και κοντές άσπρες κάλτσες, που της δίνουν το χαριτωμένο ύφος μίας παιδούλας δώδεκα χρόνων.

— Έξωφρενικά είναι και τα «Χάρντ τάιμ Πάρτυς» δηλαδή «δεξιότητες κρίσεως» που διοργανώνει η Ντόροθι Λάμους. Στα πρωτοχρονιάτικα αυτά ρεβεγιόν της Ντόροθι, ο καθένας πρέπει να παρουσιάσθ με κουρέλια, χειρότερα απ' αυτά που φορούν οι άλγες που κοιμούνται κάτω απ' τις γέφυρες. Πέρυσι ο Γκάρντ Κούπερ παρουσίασθηκε στο πάρτυ αυτό σαν Κινέζος ζητιάνος. Τα κουρέλια που φορούσε είχαν όλα τα χρώματα της ίριδος και συγκρατούνταν μεταξύ τους με μεγάλα σκουισιαμένα καρφιά.

Ο Ρόμπερτ Τάιλορ κατέφυγε σε μία επίσης πρωτότυπη μεταμόρφωση: Έβαψε το σώμα του χαλκόχρωμο, φόρεσε στη μέση ένα μπλέ ύφασμα και παρουσιάσθηκε ως Έρυθρόδερμος.

Την μεγαλύτερη όμως επιτυχία έχει πάντοτε η Ντόροθι, που έφερε καλά τα ντυσίματα του είδους αυτού.

Τα «Χότ - κέικ Πάρτυς» της Άνν Σόβερν δεν χρειάζονται ούτε υπηρέτες, ούτε μαγειρίτσες, ούτε σεβιτόρους. Οι καλεσμένοι καταβάνουν με τα πακέττα τους που περιέχουν διάφορες λιχουδιές. Έτσι το γεύμα ετοιμάζεται προχείρως απ' όλους, που επιδεικνύουν επί τοπου και την μαγειρική τους τέχνη.

Τέλος η είσοδος του νέου χρόνου πανηγυρίζεται με έξωφρενικό τρόπο και στην βίλλα του Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ. Εκεί ο οικοδεσπότης δεν προσφέρει τίποτε άλλο παρά μόνο οινόπνευματώδη ποτά όλων των ειδών και όλων των χωρών του κόσμου. Τα δημορώματα φυσικά όλοι οι καλεσμένοι είναι τυφλά στο μεθύσι και ο βοήθεια του καμαριέρη του και του σερβιτόρου.

— Όπως βλέπετε, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς ή τρέλλα στο Χόλλυγουντ φθάνει στο ζενίθ της.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Τα παιγνίδια των άστέρων

Στο Χόλλυγουντ έχουν μαζευτεί οι πιο άνοητοι και οι πιο σπατάλοι άνθρωποι του κόσμου! Άρκει να εφεύρη κανείς ένα καινούριο παιγνίδι που να διασκεδάξη τους ήθοποιους του αμερικανικού κινηματογράφου για να κάνη την τύχη του. Γιατί όλοι αυτοί οι άνθρωποι είναι μεγάλα παιδιά. Έπειδή οι περισσότεροι έχουν φτάσει απότομα στην φήμη, ξεκινώντας απ' την φτώχεια, φέρονται σαν παιδάκια που κρατούν για πρώτη φορά στα χέρια τους ένα χαρτονόμισμα.

Στο σπίτι του Μπίνγκ Κρόσμπυ θα βρή κανείς τους πιο τελειοποιημένους ηλεκτρικούς οιδροδοδούς που υπάρχουν στον κόσμο. Με την πρόφαση ότι τους παίρνει για τους γιουσις του, ο Μπίνγκ έχει εγκαταστήσει σε δύο δωμάτια του σπιτιού του τα ωραιότερα ηλεκτρικά τραινάκια, που τρέχουν πάνω σε γραμμές με διακλαδωσείς, περνούν γέφυρες και σταθμούς και χάνονται μέσα σε τούνελ. Κοντά σ' αυτές τις εγκαταστάσεις, που το δίκτυό τους έλο και μεγαλώνει κάθε Πρωτοχρονιά, ο Μπίνγκ περνάει περισσότερες ώρες παρά τα παιδιά του.

Ο Βίκτωρ Ματιούρ πρόκειται να χαρίση εφέτος στον εαυτό του ένα δώρο που θα κάνη πολλούς συναδέλφους του να ζηλέψουν. Θα εγκαταστήση στο σπίτι του ένα δεκτη τηλεόρασης. Κι' επειδή δεν έχει υπηρέτες, έκανε με τα παιδιά

της γειτονιάς του την έξης συμφωνία: Θα μπορούν να παρακολουθούν διάφορες αθλητικές εκπομπές, αλλά υπό έναν όρο: Να του κάνουν όλα τα ψώνια και διάφορες άλλες αγγαρείες που θα τους αναθέτει.

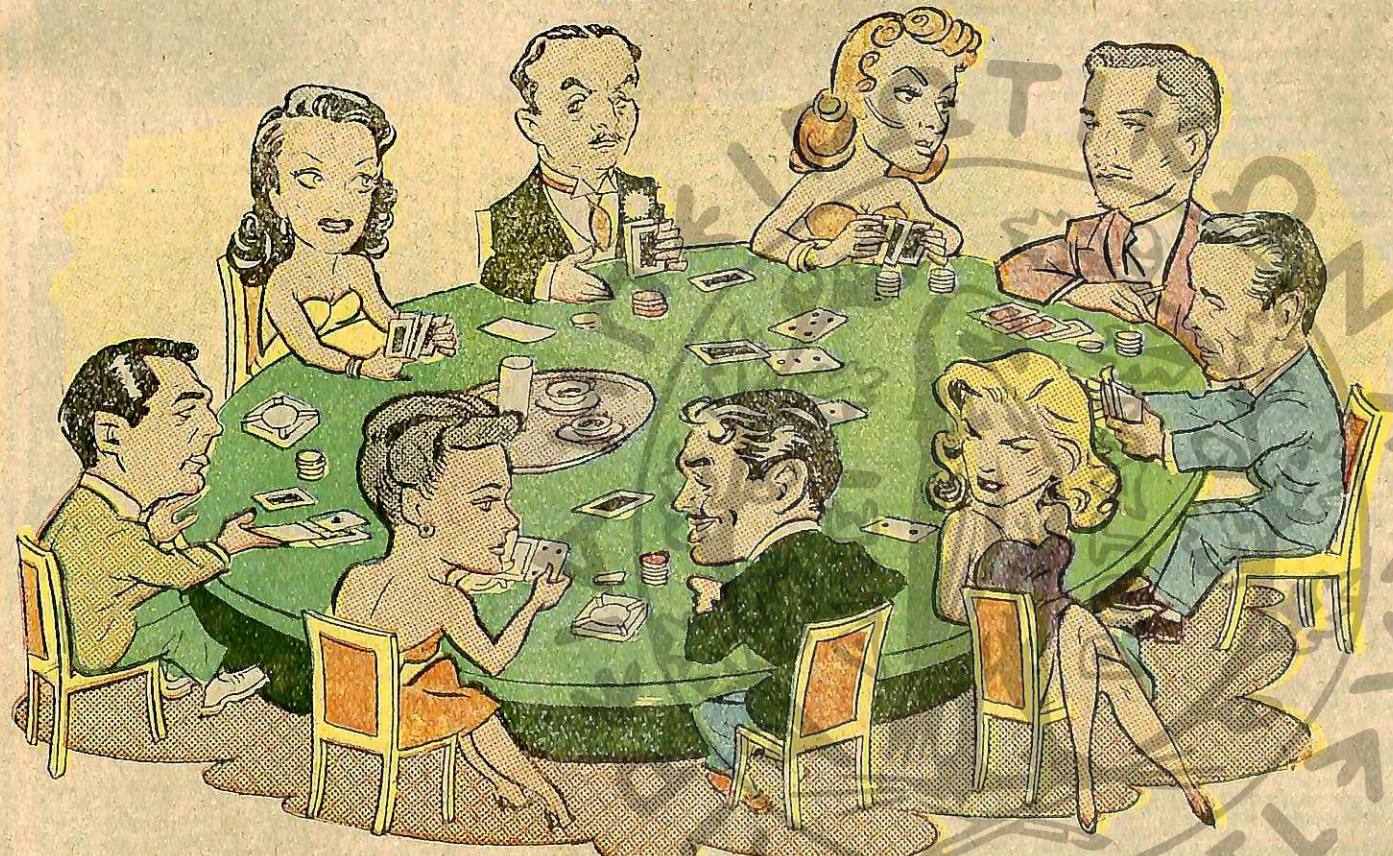
Ο Νέλσον Έντυ έχει αγοράσει το πιο επικίνδυνο μηχανήμα του Χόλλυγουντ: Μία φωνογραφική συσκευή που είναι εγκατεστημένη σε μία κρύπτη μέσα στο σαλόνι του. Όταν τον επισκεφθώ κάποιος, ο Έντυ βάζει άμεσα σ' ενέργεια το μηχανήμα, που αποτυπώνει όλα τα λόγια του επισκέπτη.

Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, όταν το σπίτι του είναι γεμάτο από προσκεκλημένους, ο Νέλσον τοποθετεί στο γραμμόφωνο αυτούς τους δίσκους και τα θυμάτα του γελούν, ακούοντας σε επαναλαμβανόμενα οι άνοητες που είναι ανύποπτοι, κατά την διάρκεια μίας συν-ομιλίας τους.

Για την Έστερ Ουίλλιαμς το πιο διασκεδαστικό παιγνίδι είναι η... «τσουλί-θρα». Έχει ενώσει το παράθυρο του δωματίου της και την πίστina της μ' ένα γυροτό επίπεδο από λείο ξύλο, κι' έτσι κάθε πρωί, για να ξυπνήση καλά, πλησιάζει το παράθυρό της, γλιστρά πάνω στην τσουλίθρα και φτάνει κατ' ευθείαν στο νερό για το απαραίτητο πρωινό μπάνιο της. Το μπάνιο αυτό γίνεται άπαραιτήτως και τις 365 μέρες του χρόνου. Τον χειμώνα μία ειδική εγκατάσταση θερμαίνει λίγο το νερό που πρόκειται να δεχθώ την πρωταθλήτρια της κολυμβήσεως.

Η Τζόαν Κράουφορντ πάλι έχει εγκαταστήσει στο βάθος του κήπου της έπαυλές της ένα μικρό κουκλοθέατρο και δίνει εκεί συχνά παραστάσεις όπου προσκαλεί όλους τους μικρούς και μεγάλους φίλους της, καθώς και όλα τα παιδιά των συναδέλφων της.

Παιγνίδια, φάρσες, δαπανηρές, άνοησιες. Θα έλεγε κανείς πως όπως τα μικρά παιδιά, έτσι και οι στάρ δεν ξέρουν πως να χρησιμοποιήσουν το άφθονο χρήμα που τους έπεσε στα χέρια...

Εύκολα θ' άναγνωρίζετε γύρω απ' το πράσινο τραπέζι τους γνωστούς άστέρες Κάρο Γκράντ, Τζόαν Κράουφορντ, Ουίλλιαμ Ράσελ, Γκέρντ Γκάρσον, Έρρολ Φάουν, Χωμπερτ Μπρόγκρατ, Λάρεν Μπάκωλ, Κλάρκ Γκέμπλ και Άλεξίε Σμιθ.

Παιδιά ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΩΝ

Είνε θύματα του περι-
έχλλοντος ή ψυχοπαθείς;

Το Γραφείο Στατιστικής των Ηνωμ. Πολιτειών ανέκοιωσε τελευταίως ότι, στο διάστημα του 1948, 800 περίπου αγόρια και κορίτσια κάτω των 18 ετών έκαμαν φόνους. Τα 60 δέ απ' αυτά ήσαν μικρότερα από 15 ετών! Θύματα των ανηλικών εγκληματιών υπήρξαν οι γονείς τους, τ' αδελφία τους, οι φίλοι τους, κάποτε δέ και άτομα τελείως ξένα, που έτυχε να βρεθούν στο δρόμο τους...

Στη Νότιο Καρολίνα, κάποιος Τζωρτζ Στίννεϊ δικάστηκε γιατί είχε δολοφονήσει άγρια δυο κοριτσάκια ενώ μάζευαν λουλούδια στα χωράφια. Ο κατηγορούμενος ώμολόγησε το διπλό έγκλημά του. Αφού συκοφώθηκαν μόνον 9 λεπτά της ώρας, οι ένορκοι τόν καταδίκασαν εις θάνατον. Η ποιή του εκτελέστηκε, πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.

Ο Τζωρτζ Στίννεϊ ήταν μόλις 14 ετών!

Έξ άλλου, δυο μικροί νέγοι, 14 και 15 ετών, στην πολιτεία του Μισισσιππί, θέλησαν να ληστεύουν τόν άφεντικό τους, κι' έπειδή έκείνος τούς έπιασε έπ' αυτόφωρο, πανικοβλήθηκαν, τόν πυροβόλησαν και τόν σκότωσαν. Στη δίκη, ο συ-

νήγορός τους προσπάθησε να συγκινήσει τούς ένορκους με ρητορικά σχήματα, λέγοντας ότι οι δυο έγκληματίαι ήσαν τόσο μικροί, ώστε δεν θα γέμιζαν την ηλεκτρική καρέκλα, κι' ότι θα ληξιαζόταν να καθήσουν πάνω σε χοντρά βιβλία για να φτάσει το κεφάλι τους στο απαιτούμενο ύψος! Και στη δική τους όμως περίπτωση, ή απόφασι ήταν αμείλικτη: καταδίκη εις θάνατον.

Πρέπει ωστόσο να τιμωρούνται τόσο αυστηρά τα παιδιά που έγκληματούν, το ίδιο δηλαδή με τούς ενηλίκους; Οι περισσότεροι ψυχίατροι, ψυχολόγοι και κοινωνιολόγοι απαντούν αρνητικά σ' αυτό το ερώτημα.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι επιβάλλεται να λειψή τή ανησυχαστικό αυτό κύμα της παιδικής εγκληματικότητας. Έξ άλλου, όμως, έχει αποδειχθή ότι τα πιά πολλά παιδιά που βάφουν τα χέρια τους στο αίμα, είναι θύματα του περιβάλλοντος στο οποίο μεγάλωσαν. Προέρχονται δηλαδή από οικογένειες αποσυντεθειμένες και ανήθικες, από γονείς χωρισμένους ή τελείως άδύνατους, που αγνόησαν τα πρώτα σημάδια κινδύνου στην προσωπικότητα των παιδιών τους. Υπολογίζεται ότι υπάρχουν σήμερα στις Ηνωμ. Πολιτείες περισσότερα από 2.000.000 παιδιά σε τέτοια κατάσταση. Τί το περίεργο λοιπόν αν μερικά απ' αυτά διαδούν το σύνορο που χωρίζει την τιμία ζωή απ' το έγκλημα;

Κρητικές μαντινάδες

Αν μ' αναπαράς κι' είν' όνειρο ποτέ να μίν ξυπνήσω
με τή νλυκάδα τ' όνειρου θέλω να ξεψυχήσω.

Ανάθεμα τή μάνα σου που σ' έμαθε να φαίνεις
κι' όντε χτυπάς τή ρόκα σου τόν άνθρωπο λωλαίνεις

Άέρας τρώει τα ρούχα μου κι' ό ήλιος τ' άρματά μου
κι' ένας μικρούλης έρωτας τρώει τα σωθικά μου

Να τα χαρώ τα μάτια σου τα μαύρα τα μεγάλα
όπου σιγανοστάζουν το μέλι και το γάλα.

Μάτια κι' άφρύδια όμορφα που τ' χει το πουλί μου
μάχει και πείσμα δυνατό που παίρνει τή ζωή μου.

Να δάγκανα τ' άκείλι σου όποτε να στάξη αίμα
το αίμα νάπεφτε στη γή κι' εσύ, σκληρή, σε μένα!

Μήν αναπαράς πολλούς πολλούς να διασκορπάς το νου σου,
ανάπα μένα μοναχά να μ' έχης τ' όρισμού σου

Μου πήρες κλέφτρα, τή καρδιά, χωρίς να μ' έρωτήσης,
καλάλι σου τή κάνω νύ, τήν κλέφτρα σαν μ' άφησες.

Ηθέλα νάμαι λεύτερος και νάχω και παράδες
και με τής νύχτας το όροιδό να κάνω πατινάδες.

Θάλασσα το ταίρακι μου άπάνω σου κοιμάται,
παρακαλώ σας, κύματα, να μη μου το ξυπνάτε!

Έχω σου παραπόνους χιλιάδες και μυριάδες,
μα δεν μπορώ να σου τής πω παρά με μαντινάδες.

Η άγάπη κόβει γόνατα κι' οι λογισμοί γενούννε
κι' εγώ που τάχω και τα δυο, πώς δεν με καταλύουνε;

Ένας φονιάς 14 ετών εκτελέστηκε, μολοντί τρεις ψυχίατροι κατέθεσαν ότι ήταν διανοητικώς καθυστερημένος κι' ανίκανος να διακρίνη το καλό απ' το κακό. Αντί για τήν έπιστημονική γνώματέυσί τους, το δικαστήριο έλαβε ύπ' όψιν τή γνώμη του αστυνομικού που είχε συλλάβει το μικρό και που δήλωσε ότι το εύρισκε κανονικό στο μυαλό!

Στο Σάν Φραντσίσκο, ένα άλλο αγόρι 14 ετών ό "Άλμπερτ Τζόνς, στραγγάλισε ένα κοριτσάκι, τήν πιά καλή του φιλενάδα, κι' έπειτα σκότωσε με πιστόλι μία κυρία που του πρόσφερε ένα γλυκίσμα. Στην άπολογία του, είπε απλώς:

— "Ηθέλα να σκοτώσω κάποιον!..."

Όπως απέδειξαν οι άνακρίσεις, είχε εμφανίσει προηγούμενος ανησυχαστικά σημεία από πολύν καιρό. Μετά το θάνατο του πατέρα του, σε ηλικία 4 ετών, είχε πάθει αρκετές κρίσεις άμνησίας και δυνατόους πονοκεφάλους. Είχε φύγει απ' το σπίτι του τρεις φορές. Στο σχολείο, έπαιρνε κακούς βαθμούς. Πριν απ' το έγκλημα, ή μητέρα του, μιά φτωχή πλύστρα, το είχε πάει σε μιά ψυχιατρική κλινική του Σάν Φραντσίσκο, όπου οι γιατροί είχαν διαγνώσει ψυχοπάθεια κι' είχαν συστήσει να υποβληθή το παιδί σε κανονική θεραπεία. Για τή θεραπεία όμως αυτή, έπρεπε να πηγαίνει το παιδί με το λεωφορείο στο νοσοκομείο, κι' ή μητέρα του δεν είχε να πληρώσει το εισιτήριο. Έπειδή λοιπόν τής έλειπαν μερικά σέντς, ό "Άλμπερτ έγινε φονιάς!

Στη φυλακή του, έπεχείρησε ν' αυτοκτονήσει δυο φορές. Το δικαστήριο τόν κατέδικασε σε 10 ετών φυλάκιση.

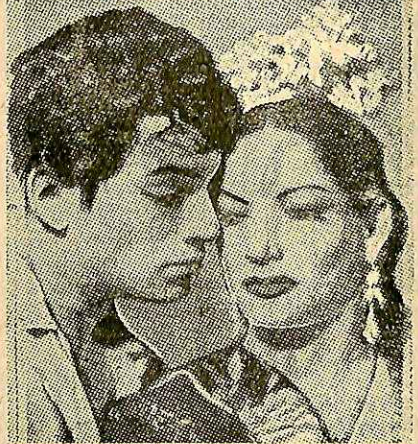
Μιά κοπελίτσα 12 ετών σκότωσε τόν πατέρα της μ' ένα όπλο. Οι γείτονες κατέθεσαν ότι το θύμα ήταν σαδιστικός και ψυχικώς άσταθής τύπος κι' ότι έδερνε τακτικά τή μικρούλα. Η μητέρα πάλι είχε φίλους, και δεν προσπαθούσε καν να κρύψη τήν αμαρτωλή ζωή που περνούσε.

Τέλος, στο Λος Άντζελες, ή Μπάρμπαρα Άνταμς 14 ετών, έγινε φόνισσα, γιατί ή μητέρα της αγνόησε τις έσπευειλημένες συστάσεις του σχολικού γιατρού να τήν υποβάλει σε ψυχιατρική εξέταση.

Ο ψυχίατρος δόκτωρ Μπάνεϊ, που άσχολήθηκε με αρκετές περιπτώσεις ανηλικών έγκληματιών, φρονεί ότι οι φόνι αυτοί όφείλονται συχνότατα στην τελεία έλλειψη άγάπης και σεβασμού του παιδιού προς τούς γονείς του, ή σε άσυνήθιστες συνθήκες του περιβάλλοντος, στις όποιες δυσκολεύεται να προσαρμοσθή το παιδί. Οι γονείς τέτοιων παιδιών είναι συνήθως νευρασθενικοί, άλκοολικοί ή ανισόρροποι τύποι. Αυτοί λοιπόν φταίνε για το κατήντημα τών παιδιών τους.

ΔΕΝ ΕΧΑΣΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΥ...
Ο περίφημος Άμερικανός ήθοποιός Βάν Τζόνσον παντρεύτηκε πέφουσι κι' όμως είχε κι' όλους εύτυχης πατέρας τής χαριτωμένης αυτής και στρουμπουλής μικρούλας.

ΤΣΙΓΓΑΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ
Ο Άντόνιο κι' ή Κάμεν Άμαλία είναι δυο εξαιρετικοί χορευτίτες ένός ταινικού θιάσου, που δίνει τώρα τις παραστάσεις του μ' εξαιρετική επιτυχία στο παρισινό θέατρο τών Ηλυσίων.

ΜΙΑ ΒΟΥΔΙΣΤΡΙΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ
Οι λίγοι όπαδοί του Βουδδισμού, στο Παρίσι, είναι άπαρηγόρητοι για τήν καταδίκη σε 8 μηνών φυλάκιση και 10.000 φράγκων πρόστιμο τής "κυρίας Άντωνίας", ή άλλως Άντουανέτ Μπατίστ, ηλικίας 45 ετών, μαντινάσας και Βουδδιστριάς! Η "κυρία Άντωνία" καταδικάστηκε γιατί εξάπατούσε τούς άσελούς με τις δίδεν υπερφυσικές της ικανότητες.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ τὴν Ελλάδα

Γενναίος Κολοκοτρώνης
Οι λάχιστοι ίσως, φίλοι τής Ιστορίας θα γνωρίζουν ότι ό δευτερότοκος γιός του Γέρο του Μωρηά, ό Γενναίος (Ιωάννης) Κολοκοτρώνης, γεννήθηκε στη Ζάκυνθο.

Έχω ύπ' όψιν μου έπιστολή του ίδιου που δημοσιεύτηκε στην έφημερίδα τής Ζακύνθου "Φωνή του Ιονου και Ρήγας", με ήμερομηνία 21 Ιανουαρίου 1863, που το βεβαιώνει.

Για το περιεχόμενό της αυτό θα μιλήσουμε παρακάτω, αφού διαγράψουμε, πρώτα το πορταίο του Γενναίου, που ήταν και ό τελευταίος πρωθυπουργός του "Όθωνος.

Με τή γεννήσι και τή βάφτισι του Γενναίου στη Ζάκυνθο (1805) συνδέεται και ή ιστορία του παλαιού λαϊκού ρητού: "Αμαρτίες Κολοκοτρωνέικες". Γιατί πραγματικά, τήν έποχή εκείνη, αφού εξοντώθηκε όλη ή οικογένεια τών Κολοκοτρωναίων στο Μωρηά, ό πατέρας του, κατέφυγε με τήν οικογένειά του στη Ζάκυνθο όπου για να ζήσει, άρχισε να έμπορεύεται ζώα και πολλές φορές κρέατα.

Κάποτε μάλ στα, πιάστηκε με τόν Γενναίο, στη Βουλή, ό Γρίβας, και φώναξε:

— "Αν ήταν Κλέφτης ό πατέρας σου, οι άλλοι ήταν άρχοντες. Έμεις δέν ήμαστε Κλέφτες (θόρυβος). Ούτε Κλέφτες ήμαστε ποτέ, ούτε χασάπηδες. Ο πατέρας του ήταν χασάπης στη Ζάκυνθο κι' έγινε στρατηγός!..."

Άλλ' ό ήρωικός ρόλος τών Κολοκοτρωναίων στην έποχή που αγωνιζόντουσαν οι άρματαωλοι και κλέφτες στο Μωρηά τούς ανέδειξε και γράφτηκε στην Ιστορία. Κι' αυτό το ξεχνούσε ό Γρίβας.

Όστόσο στη Ζάκυνθο μεγάλωσε κι' έγινε παλληκάρι ό Γενναίος, τήν έποχή που ό πατέρας με τούς άλλους καπεταναίους πρόσφυγας ("Αναγνωσταρά Πετμεζαίους, Νικητορά, κλπ.) περιμεναν εκεί τή μεγάλη ώρα.

Κάποτε μάλιστα, όταν άρχισε ό ρωσογαλλικός πόλεμος και παρεκίνησαν τόν Θεόδωρο Κολοκοτρώνη να

καταταχθή στο Ρωσικό στρατό και να πολεμήσει τόν Ναπολέοντα άπάντησε:

— Καί τί μου φταίει, έμένα, ό Ναπολέοντας; Έγώ μπαίνω σε δούλεψι αν είναι να λευτερώσω τήν πατρίδα μου! Τότε μάλιστα!

Θυμότανε τακτικά και έπαναλάμβανε του Ρήγα το πολεμικό τραγούδι:

"Κάλλιο για τήν Πατρίδα κανέναν να καθή παρά να κρεμάσει φούντα για ζένον στο σπαθί!..."

Και έλεγε συμβολικά: — "Ο Θεός με φύλαξε και δεν έκορέμασα ποτέ ξένη φούντα χρυσή, στο σπαθί μου!..."

Στη Ζάκυνθο ό πατέρας Κολοκοτρώνης έχασε και τήν πρώτη του γυναίκα, τήν κυρα-Κατερίνα — τόν γένος Καρούσου — που θάφτηκε, εκεί, στον περίβολο του "Αγιάωργη τών Λατίων.

Στη Εικοσιένα λοιπόν, όταν άρχισε ό πόλεμος τής ανεξαρτησίας, ό γερο-Κολοκοτρώνης που είχε περάσει, τότε, τζ πεινήτα χρόνια του, πέρασε απ' τή Ζάκυνθο στον Μωρηά και πήρε μαζί του, τα δυο μεγαλύτερα παιδιά του, τόν Πάνο και τόν Γενναίο, από τα όποια ό πρώτος σκοτώθηκε, στα 1824, έξω απ' τήν Τριπολιτσά.

Τούμινε, λοιπόν, τότε, μάχιμο αλλά

— "Εμ, τα δικά μου τα φενγάρια, μεγαλειότατη είναι τόσο δά! Ένώ τα δικά σου είναι ίσα με άλων!..." άπάντησε ό Γενναίος Κολοκοτρώνης στη βασίλισσα Άμαλία.

νεαρώτατο παιδί του ό Γενναίος που μεγάλωσε μέσα στις φλόγες του πολέμου κι' έγινε κι' αυτός σε πολύ νεαρή ήλ κία, άρχηγός και πολέμησε σαν λιοντάρι, με δικό του ανεξάρτητο σώμα, σε διάφορες μάχες του Μωρηά.

Έτσι, ό Γενναίος, με τόν πατέρα του, "γινε, σιγά-σιγά, προσωπικότης όχι μόνο στα χρόνια του Άγώνος αλλά και στα κατοπινά χρόνια του πρώτου αιώνας τής ανεξαρτησίας.

Υπηρεήσε, μαζί με τόν πατέρα του, τόν Καποδίστρια, στον καιρό τής οργανώσεως του πρώτου έλληνικού στρατού. Και άργότερα πήρε σημαντική θέση όταν ένηλκιώθηκε ό "Όθων, στο Στρατό και στο Παλάτι, ως ύπαοπιστής, Αύλάρχης και τέλος ως πρωθυπουργός κρισίμου έποχής.

Ο ρόλος του Γενναίου Κολοκοτρώνη κοντά στον "Όθωνα είναι πραγματικά, απ' τήν ιστορική πλευρά άξιωσηματος, γιατί ναι μεν υπήρξε άφροισιμένος σύμβουλος του, αλλά κράτησε πάντα τήν ανεξαρτησία και τόν θάρρος τής νύμης του και πολλές φορές προσπάθησε να προλαμβάνη πράξεις που προκαλούσαν άλλοι θεράποντες με τόν υπερβολικό ζήλο, και που ήταν άμελετητες και άψυχολόγητες για τόν κόμο.

Κάποτε, μάλιστα, τόν θάρρος τής γνώμης του δυσaráστησε και τή βασίλισσα Άμαλία, ή όποια, όμως, τόν εκτιμούσε και τόν έπρόσεχε και γι' αυτό του έπτε:

— Πάλι στα φενγάρια σου είσαι σήμερα, στρατηγέ!

Και τότε ό Γενναίος, για ν' άποδώσει τόν χαριτολόγημα, τής άπάντησε, δείχνοντας τις παλάμες του:

— "Αμ, τα δικά μου φενγάρια, μεγαλειότατη, είναι τόσο δά! Ένώ τα δικά σου είναι ίσα με άλων!

Όταν έφυγαν ό "Όθων και ή Άμαλία, ό Γενναίος Κολοκοτρώνης, πήγε στη Ζάκυνθο (Γενάρης '863) για να μεταφέρει τα κόκκαλα τής μάνας του.

Τότε τόν κατηγόρησαν πως ήταν άνακατεμένος στην κίνησι, για να ξανάρθη ό "Όθων στην Ελλάδα και τόν διέψευσε με τόν παρακάτω γράμμα:

— "Ένας Κολοκοτρώνης, έλεγε ό Γενναίος, ποτέ δε θα βοηθήσει να γκρεμιστή ό τι έγινε και με τούς δικούς του άγώνες. Η κατάρα του γερο-Κολοκοτρώνη άς πέσει στο κεφάλι εκείνου που θα νική αιτίες έμφυλίων, σπαραγμών και μάλιστα τή στιγμή που ή Έλλάς ή μεγαλώνει ή πάει προς τα πίσω για πολλά χρόνια!

Αυτό το ιστορικό γράμμα του Γενναίου Κολοκοτρώνη δημοσιεύτηκε στην "Αθήνα στις 2 Φεβρουαρίου 1863.

Δ ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο τενόρος της «Λυρικής Σκηνής» Πέτρος Επιτροπάκης όπως εμφανίζεται στην «Τραδιάτα».

γνωστό δεσμεύονται με συμβόλαιο με την επιχείρησι του θεάτρου Κοτοπούλη. Το μόνο που θεωρείται ως πιθανότερο είναι να παρατείνουν για λίγες ακόμη μέρες την εκεί παραμονή τους έως ότου ρυθμισθεί οριστικά το ζήτημα του μουσικού έργου με το οποίο θα εμφανισθούν εδώ, στο «Ρέξ».

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Καλλιτεχνικές πεννιές

—Επιστρέψασα από το Κάιρο η «Ιωάννα Άλβα» θα παίξει σε μία νέα ταινία της «Αν. Ζερβός».

—Στην καινούργια επιθεώρησι του «Παπαϊωνάννου», που θα γράψη η ίδια συγγραφική τριάς, θα επανεμφανισθή και η Καλή Καλό.

—Μεγάλη επιτυχία έσημείωσε το ρεσιτάλ του Γιάννη Φλερύ και της Λίντας

Ο αγαπητός στο αθηναϊκό κοινό κομφορτανιέ Γιώργος Οικονομίδης που καθιερώνει τις συνουλίες τζάζ.

νία είχε ο «Κόκκινος Βράχος» που γυρίστηκε εξ ολοκλήρου στη Ζάκυνθο.

Στο φιλμ αυτό εμφανίζεται για πρώτη φορά στην όθον μία νέα στάρ, η δεσποινίς Χριστιανική, για την οποία υπάρχουν μεγάλες ελπίδες στο μέλλον.

Παίζουν επίσης στο ίδιο έργο, ο Ευστρατοπούλου, η Μη-γο, ο Καλλέργης, ο Μαυρίδης και ο Φιλιππούλης.

—Ο συμπαθής κομφορτανιέ Γιώργος Οικονομίδης και ο μαέστρος Γιώργος Μουζάκης ετοιμάζουν μία μεγάλη έκπληξι.

Θα παρουσιάσουν μία μεγάλη συμφωνική ορχήστρα τζάζ κάθε Κυριακή πρωί στην αίθουσα του κινηματογράφου «Αττικόν».

Η πρώτη συναυλία — που θα είνη προλογισή ο συγγραφέας κ. «Αλέκος Σακελλάριος» — θα δοθή την Κυριακή 9 Ιανουαρίου στις 11 π.μ. με πρόγραμμα διεθνούς ρεπερτορίου — τραγούδια Κρόσμπι, Σινάτρα — και νέες συνθέσεις του μαέστρου Μουζάκη με στίχους του Γιώργου Οικονομίδη. Θα τραγουδήσουν Γιώργος Οικονομίδης, Λεωνδρος και άλλοι.

Οι κ. κ. Λοβάττι, Λεωνδρος και άλλοι. Στά ίδια πρωινά θα καιη για πρώτη φορά την εμφάνισή του και ένα υπερχρονόμο χορευτικό ζευγάρι, η Άλκι Σάλ και ο Τζακ, με τραγούδια, χορούς και μιμήσεις.

Προβλέπεται ότι οι συναυλίες αυτές θα συγκεντρώσουν το ενδιαφέρον της νεολαίας κυρίως, που τρέφει ιδιαίτερη αγάπη στη τζάζ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Για να επιτύχετε στη ζωή

Η μικρή, αλλά διάσημη κιόλας βεντέτα του αμερικανικού κινηματογράφου Τζέιν Πόουελ — είναι σήμερα μόλις 16 χρόνων — δίνει τις ακόλουθες συμβουλές στις νέες που θέλουν να επιτύχουν στη ζωή:

«Μην είσατε αποκλειστική. Μ' απλούστερα λόγια, μην τυφλώνεστε από τον έρωτα ή καλύτερα από τον πρώτο νέο που θα συναντήσατε μπροστά σας και που θα σας φιθύριε μερικά τρυφερά λόγια.

Μην βιάζεσθε να διαλέξετε. Η καλύτερα μην βιάζεσθε να σας διαλέξουν. Αυτό το πράγμα είναι ευκολώτατο. Το σημαντικό είναι να σας διαλέξει ο άνθρωπος που είναι αξιος να σας έχη.

Μην εξαντλήτε όλη σας τη νοητεία για το δόν Ζουάν της συντροφιάς σας. Προσπάθετε τουλάχιστον να φανώσατε ευχάριστη και νοητευτική σε όλους. Ανάμεσα σ' αυτούς βρίσκεται ίσως κάποιος άτολμος και ντροπαλός, που χρειάζεται μόνο τη φλόγα του βλέμματός σας για να μεγαλουργήσει».

Η Άννα και η Μαρία Καλουτά που γνωρίζουν νέες επιτυχίες στο Κάιρο.

Τα δώρα μας στον Ο.Η.Ε.

Η Ελλάδα ή κακομοίρα, που έτράβηξε πολλά, επειδή θέλει να τάχη, μ' όλο το ντουιό καλά, ζήτησε άδεια απ' το Χέλμη, που τα οικονομικά της σαν προστάτης κυβερνά, να μπορέση να χαρίση στα πολλά τ' αφεντικά της λίγα δώρα, για να δείξη, ότι δεν τα λησμονά.

Δεν την έκουσαν ο Χέλμης με πολύ ένθουσιασμό, μα της είπεν εις το τέλος: —Κάνε δώρα, υπό όρους. Για να βάλω την παπάνη, στον προϋπολογισμό λογαριάζω να προσθέσω κι' ένα δυο καινούργιους φόρους (φόρους).

Και του είπε κι' η Ελλάδα: «Ωχ καυμένη!... Και (δεν βάσεις; φόρους σκέπτεσαι τη μέρα, φόρους σκέπτεσαι το κι' ύστερ' από τόσους φόρους, κάθεται και λογα- (βράδυ) να μη στάξη του γαιδάρου η ούρα, μεσ' στο πηγάδι. (ριάζεις) Κάνε κύριε Υπουργέ μου, δ'τι σου περνάει τώρα πάντως, έχω υποχρεώσεις να μοιράσω λίγα δώρα!

—Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

Εν τώ μεταξύ στο Κάιρο, επί ευκαιρία της εορτής της «Ανας Καλουτά», διοργανώθηκε ένα πολύ ενδιαφέρον πάρτυ, όπου παρευρέθη προσκληθείσα η Λίλιαν Χάρβεϊ. Παρευρέθησαν επίσης η Βάσω Μανωλίδου, η Ιωάννα «Άλβα», η Λέλα Χατζαργύρη, ο Γ. Παππάς, ο Τσαγανέας, οι διευθυνταί των εκεί κέντρων κ. κ. Ανδρεόπουλος και Τσακίρης και άλλοι γνωστοί όμοιοι. Η «Αννούλα» επί ευκαιρία της εορτής της δέχθηκε πολλά πολυτίμητα δώρα.

το μέλλον ανατέλλει και να πού ο Μπεβίν έρχεται, μα μποναμά δεν θέλει. Και λέει: — Μέσ' την τόση μας την αναπαράδι δεν θέλω δώρο, βρε παιδιά. Κι' αφήστε την κουβέντα.

Εις την Αγγλία έχουμε μία τέτοια αναποδιά κι' αν πάρω δώρο βρε παιδιά, θα με κατηγορήσουν... για δωροδοκηθέντα! Τότε η Ελλάδα ή φτωχή του πάντα μοναχή!

— Δεν θέλεις δώρο, φίλε μου, κι' είναι δικαίωμά σου. Δέξου τα χρόνια τα πολλά και σκέψου λίγο πιο καλά.

Κι' αν είσαι φίλος καρδιακός και δεν φοβάσαι Χάρο δός μου την Κύπρο, φίλε μου, να ιδής πώς θα την (πάρω).

«Αρχιμηνιά κι' αρχιχροινιά κι' αρχή καλός μας χρό- (νος). Έρχεται ο Έβας ο Αυστραλός, αλλά δεν είναι μόνος. Και λέει με το γνωστό του το ύφος το πολύτευρο: — Παιρτήθητε, βρε παιδιά, από τη Βόρειο Ήπειρο αυτό θανε το δώρο μας.

Και λέει η Ελλάδα: — Στάσου! Όταν χαρίσης, φίλε μου, χάριζε απ' τα δικά σου!

«Αρχιμηνιά κι' αρχιχροινιά και να μην πείρη κανονιά με τον καινούργιο χρόνο. Αρχιμηνιά κι' αρχιχροινιά και νάρθη το «Σαραντά Έννη» «ε την Ειρήνη μόνο!...

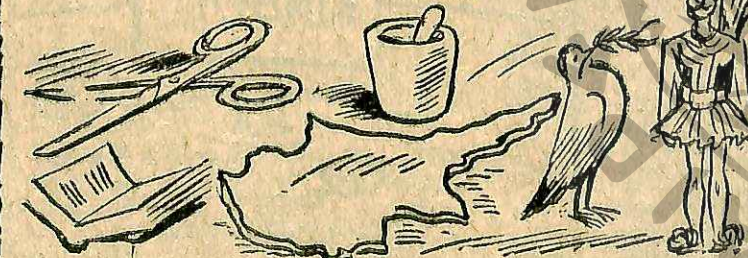
Με της Ειρήνης τα κλαδιά, με της Αγάπης τα φι- (λία, που ο κόσμος περιμένει, να τα φορέση στα μαλλιά, κάθε παιδί και κοπελλιά σ' όλη την Οικουμένη.

Τα δώρα τα ελληνικά, τα πήρατε από χρόνια. Τα Φώτα του Πολιτισμού, της Λευτερίας τα δώρα κι' αν η Ελλάδα βρίσκεται σε τόση καταφρόνια τί της ζητάτε τώρα;

Δεν έχει άλλο τίποτε. Οι δόξες οι παλιές της πάντοτε στεφανώσανε λεβέντικα παιδιά. Δεν έχει άλλο τίποτε απ' τις πικρές ελπίδες της που της Ειρήνης δώσανε τ' ατίμητα κλαδιά!... Θέλετε δώρα αληθινά και δώρα ελληνικά; Πάρτε μεγάλοι και μικροί, κλαδιά ειρηνικά. Κλαδιά έληας σας δίνωμε. — Ελάτε! Πάρτε τα όλα. Βόμβες σκετάστε ατομικές και όπλοπολυβόλα, και τραγουδήστε στον ντουιό:

«Αρχιμηνιά κι' αρχιχροινιά, κι' αν οι Μεγάλοι σκέπτονται με τόση άπονιά, προτού καινούργιος πόλεμος στον κόσμο ξαναγίνη ως λάμψη το «Σαραντά Έννη» με ήλιο την ΕΙΡΗΝΗ!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

«Αρχιμηνιά κι' αρχιχροινιά το παρελθόν στη λησμονιά,

ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΣΙΔΗΡΟ

Τι πρέπει να τρώμε

Υπάρχει κάτι τι πού, όταν περιέχεται στην καθημερινή μας διαίτα σε ποσότητα σαν τη μύτη της καρφίτσας, αυξάνει την ενεργητικότητά μας και δεν μας αφήνει να κουραστούμε. Αυτό το κάτι είναι ο σίδηρος που περιέχουν οι διάφορες τροφές.

Δεν χρειάζομαστε πολύ σίδηρο. Όλη η ποσότης του που υπάρχει στο σώμα μας, δεν θ' άρκούσε για να φτιάσουμε ένα μικρό καρφί. Κι' ο σίδηρος που παρέχουμε κάθε μέρα στον οργανισμό μας, κυνίζει μόλις 12 χιλιοστόγραμμα. Ωστόσο η έλαχιστη αυτή ποσότης μάς εξασφαλίζει τη δραστηριότητα και τη ζωτικότητα.

Ο σίδηρος του οργανισμού μας βρίσκεται στο αίμα κι' αποτελεί κυρίως τον παράγοντα που μεταφέρει το πολύτιμο οξυγόνο απ' τους πνεύμονες ως το κάθε κύτταρο του σώματος. Μ' άλλα λόγια, είναι απαραίτητος για την άναπνοη των κυττάρων, όπως οι πνεύμονες είναι απαραίτητοι για τη γενική άναπνοη.

Όταν λοιπόν δεν υπάρχει σε αρκετή ποσότητα, τα κύτταρα δεν αναπνέουν κανονικά, επομένως δεν μπορούν να εργασθούν ικανοποιητικά. Τότε κουραζόμαστε εύκολα, μούδιαζουμε, δεν έχουμε διάθεσι για δουλειά. Είναι δηλαδή σαν να κλειστήκαμε σ' ένα ντουλάπι, δίχως αρκετόν αέρα.

Εκτός όμως απ' το σίδηρο, ο οργανισμός μας χρειάζεται και χαλκό, για να δημιουργήσει μεγάλα και γερά αιμοσφαίρια, ικανά να μεταφέρουν οξυγόνο στα κύτταρα.

Το ασβέστιο παίζει επίσης σημαντικό ρόλο. Όταν υπάρχει μάλιστα σε άφθονία το μέταλλον αυτό (που περιέχεται ιδίως στο γάλα και στο τυρί) ελαττώνει την ανάγκη του οργανισμού μας για σίδηρο.

Εξ άλλου, για να μπορή ο οργανισμός μας να αφομοιώσει και να χρησιμοποιήσει αρκετό σίδηρο, χρειάζεται βιταμίνες Α, Β και ιδίως C. Η σπουδαιότης αυτή της βιταμίνης C έξηγει γιατί το καλοκαίρι υπάρχει έλλειψη σιδήρου στο σώμα μας: Η βιταμίνη αυτή διαλύεται στο νερό κι' επομένως φεύγει με τον ιδρώτα. Όταν λοιπόν ιδρώνουμε πολύ, χάνουμε βιταμίνη C, ο οργανισμός μας δεν μπορεί πιά να απορροφήσει αρκετό σίδηρο και νοιώθουμε τότε άκεφια για εργασία.

Για τη γυναίκα

Η γυναίκα είναι ένα όν ανθρωπίνου που ντύνεται, φλυαρεί και γδύνεται.

Α. Άρα γώ
Έκείνος που έμπιστεύεται σε μια γυναίκα είναι σαν να έμπιστεύεται ο' έναν ληστή.

Ησίοδος
Δικαιολογημένα η νύσος 'Ιθάκη ένινε περιώνυμη. Έξησε ο' αυτή μια γυναίκα πιστή: Η Πηνελόπη.

Στάελ
Ευκολώτερο είναι να βρεθώ κοράκι άσπρο, παρά άσπρη γυναίκα.
Άγιος Γρηγόριος
Ο Άδης είναι στρωμένος με γυναικείες γλώσσες.

Άγιος Φραγκίσκος
Είνε καλύτερα να κατοικήσης στην έρημιά, παρά με γυναίκα γλωσσού και κερνιάρα.

Σολομών
Η ώμορφιά των γυναικών διαρκεί ως τα τριανταπέντε χρόνια της ηλικίας των. Δηλαδή η έπιρροή τους σταματά την εποχή που τους έρχεται το λογικό.

Άλλος λόγος της καλοκαιρινής αυτής έλλείψεως σιδήρου είναι η έλαγωγή της διαίτης μας. Πράγματι, με τη ζέστη, τρώμε συνήθως λιγώτερο κρέας, ψωμί, ξηρούς καρπούς, άσπρια, πατάτες — δηλαδή τρόφιμα πλούσια σε σίδηρο. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να συμπληρώσουμε τη διαίτά μας με άλλα σιδηρούχα τρόφιμα, όπως π.χ. με αυγά, που περιέχουν πολύ σίδηρο κι' εύκολα αφομοιώνονται. Τέσσερα αυγά τη βδομάδα είναι απαραίτητα, άκόμη δέ καλλίτερο είναι ένα αυγό κάθε μέρα.

Οι ξηροί καρποί μπορούν ν' αντικατασταθούν το καλοκαίρι με φρούτα που παράγουν αίμα, όπως τ' άχλάδια, τα ροδάκινα, τα κεράσια, τα βερούκκα, οι φράουλες... Για τόν ίδιο λόγο, πρέπει να τρώμε άφθονα λαχανικά, πλούσια σε σίδηρο και βιταμίνες: μαρούλια, φασολάκια, σέλινο, κάρδαμο, σπανάκι, λάχανο, καρότα, πατάτες, φύλλα άπό κοκκινοούλια, κλπ. 'Ιδίως οι πατάτες είναι μια πολύτιμη πηγή σιδήρου.

Απ' τα διάφορα είδη κρέατος, περιέχουν περισσότερο σίδηρο τα έντόσθια, σηκότες και νεφρά. Τέλος, υπάρχει άρκετος σίδηρος στο μαύρο ψωμί και στα θαλασσινά.

Συχνά, δεν πρέπει να λείπουν απ' το τραπέζι μας τα ξυνά φρούτα, οι σαλάτες, οι ντομάτες και τα πεπόνια, που παρέχουν στον οργανισμό μας βιταμίνη C. Εύτυχώς, τα περισσότερα απ' αυτά, υπάρχουν άφθονα το καλοκαίρι, σαν να προνοήσε η Φύσις να μάς προσφέρει την πολύτιμη βιταμίνη, την εποχή που τη χάνουμε με τον ιδρώτα.

Τα 12 χιλιοστόγραμμα σιδήρου είναι η ποσότης που χρειάζεται κάθε μέρα ένας γερός και φυσιολογικός οργανισμός ενήλικου. Σε ώριμες όμως περιπτώσεις, αυξάνει η ανάγκη αυτή, π.χ. όταν μια μολυσματική ασθένεια ελαττώσε το σίδηρο και τη βιταμίνη Α που περιέχονται στο σώμα και που καταναλώθηκαν στον πόλεμο κατά των μικροβίων.

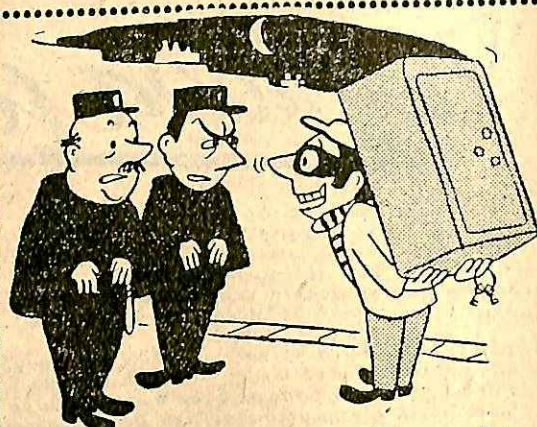
Τα παιδιά κι' οι έφηβοι, άπό 12 ως 20 έτών, χρειάζονται περισσότερο σίδηρο απ' τους ενήλικους: τουλάχιστον 15 χιλιοστόγραμμα την ήμερα. 'Επίσης η έγκυμοσύνη κι' ο θηλασμός αυξάνουν τις ανάγκες του οργανισμού σε σίδηρο.

Άλλά και γενικώς οι γυναίκες χρειάζονται περισσότερο σίδηρο απ' τους άντρες, γιατί γάνουν είνα κάθε μήνα. Πρέπει λοιπόν να προσθέτουν στο φαγητό τους αυγά, σηκότες, γάλα, φρούτα, λαχανικά και ξηρούς καρπούς.

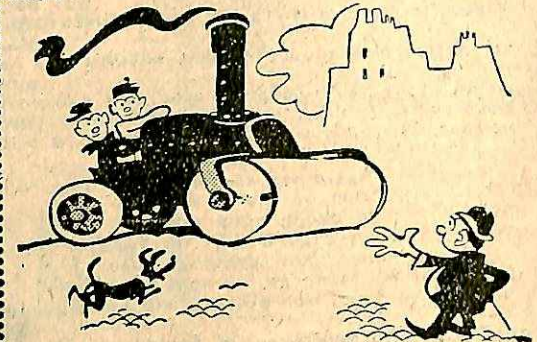
Η βασίλισσα που τραγουδούσε στο ραδιόφωνο

Όταν οι Γερμανοί είχαν καταλάβει την Όλλανδία, ένθουσιάζονταν άκούοντας συχνά τους κατοίκους της να τραγουδούν ένα περίφημο παλιό αντίαγγιικό ύμνο του 17ου αιώνα, της εποχής δηλαδή των αμείλικτων θαλασσιών άγώνων Άγγλιας και Όλλανδίας. Δεν υποψιάζονταν όμως ότι οι Όλλανδοί τόν είχαν κάμει ένα σύμβολο αντίστασεως κατά του κατακτητού κι' ότι τόν τραγουδούσε άκόμη κι' η γρηά βασίλισσα Βιλελμίνη, με την τρεμουλιαστή φωνή της, άπ' το ραδιοφωνικό σταθμό του Λονδίνου, όπου είχε καταφύγει.

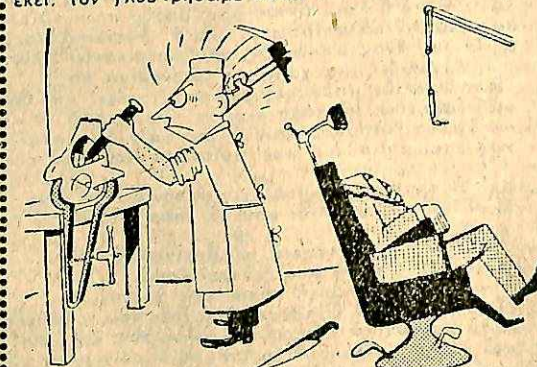
Η θαρραλέα αυτή και δημοφιλέστατη βασίλισσα φοδόταν ένα μόνο πράγμα: τη θάλασσα. «Θέλετε να πεθάνω στο ταξίδι;» είπε κάποτε στους ύπουργούς της, που την προέτρεπαν να έπισκεφθή τις όλλανδικές άποικίες. Ωστόσο, μετά τη γερμανική είσβολή, δεν έδίστασε να διασχίση τόν Άτλαντικό με άεροπλάνο, για να παρουσιάσθ και να μιλήσθ στο Άμερικανικό Κογκρέσσον.

— Πολύ δουλειά, κύριοι άστυφύλακες, και άναγκάζομαι να κάνω ύπερρωρίες στο σπίτι!...

— Έσείς πατήσατε κάποιον και τόν πήγατε κατόπι στο σπίτι του;
— Μάλιστα, κύριε, κι' έπειδή δεν ήταν κανείς εκεί, τόν γλυστρήσαμε κάτω άπό τήν πόρτα!...

— Πού θά μου πάη όμως, θά το βγάλω έγώ αυτό το σκυλόδοντο!...

Ο μπουγιατζής!...

Τα πρωτοχρονιάτικα δώρα είναι σήμερα, με την τρομερή οικονομική κρίσι και την άφύρητη δυστυχία σ' όλες τις χώρες, ένα έξαιρετικό... όχληρό έθιμο. Πολύ λίγοι θά είναι, άσφαλώς, εκείνοι που θά το κρατήσουν κι' έφετος: οι πλούσιοι και οι μαυραγορίτες...

Άλλοτε, ώστόσο, αυτό το παλιό έθιμο καταντούσε άληθινή τρέλλα και μανία. Κατά το μεσαίωνα, οι δοῦκες της Βουργουνδίας φημιζόντουσαν για τους βαρύτιμους μπουναμάδες τους. Κάθε δώρο τους άξιζε μια όλόκληρη περιουσία. Σε μερικούς ευγενείς της άκολουθίας τους χάριζαν πύργους, χωριά κι' άπέραντα χτήματα με δάση.

Την ίδια εποχή, στο Παρίσι, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς οι άριστοκράτες, οι άσσοί και ο λαός εύρισκαν στην περίφημη «Στοά των Πραγματετάδων» ό,τι ήθελαν, άπό τα πιο πανάκριβα δώρα ως τα πιο φτηνά κι' άσήμαντα παιχνιδάκια: Άφθονα χρυσά κι' άσημένα κοσμήματα με διαμάντια και ρουμπίνια, άραχνούφанта μεταξωτά της Άνατολής, βαρύτιμα χαλιά, λεπτοδουλεμένα έιφι κι' έγχειρίδια, καθώς και τα παιχνίδια της μόδας: τo σκάκι και τ' άζαρια.

Άλλά κι' άργότερα, στα βασιλικά άνάκτορα των Βερσαλλιών, η παραμονή του Νέου Έτους ήταν η μεγαλύτερη κι' η πιο ώμορφη απ' όλες τις γιορτές. Ο Βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος μοίραζε μπουναμάδες σ' όλους άνεξαιρέτως τους αυλικούς, άκόμη και στα μαριμνόνια της κουζίνας. Επίσης, οι ευγενείς συναγωνίζοντουσαν μεταξύ τους ποιος θά χάριση στον άλλο το ωραιότερο δώρο. Το χρυσάφι και τα διαμάντια άστραφταν εκείνο το βράδυ όσο ποτέ άλλοτε.

Το 1686, οι πρεσβευτάι του Σιάμ, που είχαν έρθει λίγες μέρες πριν άπό το Νέο Έτος στη Γαλλία, κουβάλησαν στις Βερσαλλίες με δώδεκα άμάξια,

Γιατί άπαγορεύθηκαν οι καραγκιόζηδες στο Παρίσι

την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, τα δώρα που έστελνε ο έξωτικός βασιλιάς τους στο Λουδοβίκο: Γραφεία άπό λάκα με φιλιτισένια στολίδια και πολύτιμα μέταλλα, βάζα άπό πορσελάνη μεγάλης άξιας, κύπελλα άπό σμπαγλή χρυσό, μεταξωτά παραβάν, βεντάλιες άπό πολύχρωμα φτερά σπάνια πολυτελή, χρυσόσκέντητα χαλιά, άσημένιες φιάλες με έκλεκτά άρώματα, πολύτιμα σεργίτσια τσαγιού, άκόμη και... κανόνια, σκαλισμένα μ' έξαιρετική τέχνη!...

Ήταν τότε η πραγματική «χρυσή» εποχή της άφθονίας και της μεγάλης ευμάρειας. Μά δεν άργησαν νάρθουν και τα χρόνια της τρομακτικής δυστυχίας και της πείνας. Τέτοια ήταν τα τελευταία έτη της βασιλείας του Λου-

δοβίκου 14ου. Το 1711, οι γαλλικές στρατιές είχαν νικήσθ, οι έχθροι είχαν κατακλύσει το γαλλικό έδαφος, η ύπαιθρος χώρα δυστυχούσε και στο Παρίσι τα κρατικά ταμεία ήταν άδεια. Όλοι τότε έδιναν στο Νομισματοκοπείο τα παλιά δώρα τους, τα πολύτιμα χρυσά κομψοτεχνήματα και τ' άσημικά τους, για να γι-

σκολατάκια και φοντάν. Οι Παρισινοί έστελναν στους φίλους τους ένα φραντζολάκι, δυό-τρία σπουργίτια στη σούβλα, άκόμη δέ και κανένα ποντικό... Κι' αυτά τα «πρακτικά» δώρα γινόντουσαν δεκτά όχι μόνο μ' εύχαρίστησι,

Ο Βασιλεύς Λουδοβίκος 14ος μοίραζε μπουναμάδες σ' όλους άνεξαιρέτους τους αυλικούς, άκόμη και στα μαριμνόνια της κουζίνας.

άλλά και μ' ευγνωμοσύνη!

Όσο τώρα για τις γυναίκες και κυρίως για τις άριστοκράτισσες του δεκάτου όγδού αιώνα, οι πολύτιμες δαντέλλες ήταν γι' αυτές ο καλλίτερος μπουναμάς. Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, οι δρόμοι όπου βρισκόντουσαν τα έμπορικά της μόδας, γέμιζαν άπό άμαξες και πεζούς. Η ίδια φασαρία γινόταν κι' έξω άπό τα ζαχαροπλαστεία και κυρίως έξω άπό το κατάστημα του περιφήμου Νολλώ, που είχε φτιάξει για πρώτη φορά την άραιωτάτη «πάστα-κάσταν».

Επίσης, για πρώτη φορά, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς του 1747 έκαναν την εμφάνισι τους στα μικρά μαγαζιά του Παλαι Ρουαγιάλ οι καραγκιόζηδες, που έγιναν άμέσως το παιχνίδι της μόδας. Μικροί και μεγάλοι είχαν στην τσέπη τους και διασκεδάζαν μ' αυτόν παντού, στα πάρκα, στα σαλόνια, στα θέατρα. Οι μικροί αυτοί καραγκιόζηδες ήταν άπό χρωματιστό χαρτόνι κι' όταν τραβούσε κανείς το σπάγγο τους, κουνούσαν σπασμωδικά τα χέρια τους και τα πόδια τους.

Ε, λοιπόν, τέτοια τρέλλα είχε πιάσει τους Παρισινοίς μ' αυτό το παιχνίδι, ώστε ο Διευθυντής της Άστυνομίας τό... άπηγόρευσε, «γιατί οι γυναίκες, βλέποντας διαρκώς τους καραγκιόζηδες, μπορούσαν να έπηρεασθούν και να φέρουν στον κόσμο παιδιά με εξαρθρωμένα χέρια και πόδια!...

Τέτοιες όμως ευτυχισμένες εποχές δεν υπάρχει πιά... κίνδυνος να ξαναγυρίσουν.

ΕΡΝΕΣΤ ΛΩΤ

ΔΡΑΜΑΛΗΣ καί Παλαμῆδι

Μιά σκοτεινή Νοεμβριανή νύχτα
τοῦ 1822

Ἐπὶ τέλους ὁ υπερήφανος Δράμαλης μὲ ὅλη τὴν τεράστια στρατιωτικὴ δύναμι ἀπὸ πεζούς, ἵππικὸ, πυροβολικὸ, ἐπιμελητεία, καὶ ἀπὸ ἀγύρτες, τυχοδιώκτες, ἐμπόρους χασίς, μάγους καὶ μπεληγάδες, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, καταστράφηκαν στὰ Δερβενάκια τὸν Ἰούλιο τοῦ 1822.

Τόση ἦταν ἡ τρομάρα τους μὲ τὴν συμφορὰ ἐκεῖνη, ποὺ ὅσοι γλυτώσαν φεύγοντας τρεχάλα — μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' ὁ Δράμαλης βέβαια — πήραν ἀναπνοὴ μόνο ὅταν σταμάτησαν κάτω ἀπὸ τὸ φρούριο τῆς Ἀκροκονίδου.

Ἀμα πέρασαν ἄρκετὲς μέρες καὶ κρύωσε λίγο ἡ ἐντύπωσι ἀπὸ τὸ δεκάτισμα, τότε θυμῆθηκαν κατὶ: πὼς εἶχαν παρατήσῃ χιλιάδες Τούρκους πίσω τους, ἐξω ἀπὸ τὸ Ναῦπλιο. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ ξαναμπούνε στὰ φοβερά στενά τῶν Δερβενακίων νὰ δώσουν βοήθεια σ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἀποκοπῇ καὶ νὰ στείλουν τροφές καὶ στὸ πεινασμένον Ναῦπλιο.

Ἡ ἀπόφασί τους αὐτὴ φάνερνε πὼς τὴν περασμένη καταστροφὴ τους, μέσα στὰ στενά, τὴν θεώρησαν σὰν ἀποτέλεσμα τοῦ ἀδικαιολογήτου πανικού ποὺ τοὺς ἐπίασε, καὶ μεταδόθηκε ἀπ' ἀκρὴ σὲ ἀκρὴ, τὴ στιγμή ποὺ οἱ Ἕλληνες ἦταν τόσο λίγοι ἐκεῖ. Εἶπε ὁ Δράμαλης, ὅτι τὰ πυκνά μπουλούκια τοῦ πέρασαν τυφλά μέσα ἀπὸ τὰ Δερβενάκια, χωρὶς ν' ἀντιστηκώσουν τὰ χέρια, γιὰ νὰ χτυπήσουν κι' αὐτὰ, τρομοκρατημένα ἀπὸ τὸ αἰφνιδιασμό τὴν ὀρμητικώτατη προσβολή.

Ἀλλὰ πάλι ὁ Δράμαλης δὲν κατάρθωσε νὰ κάνῃ τίποτα. Μέσα στὰ κινάδατα περάσματα τῆς Κουρτέσας καὶ τοῦ Ἀη-Σώστη οἱ δυνάμεις τοῦ πολέμουσαν λυσσαλέα, τοῦ κακοῦ ὅμως. Οἱ Ἕλληνες διαλεκτοὶ καὶ καλὰ ὀχυρωμένοι, πάλι τοὺς κυνήγησαν καὶ τοὺς γύρισαν πίσω στὴ Κόρινθο (Νοέμβριος 1822).

Στὸ μεταξύ, τὸ Παλαμῆδι τοῦ Ναυπλίου δὲν τὸ παράδιναν οἱ Τούρκοι περιμένοντας ἐνίσχυσι καὶ τρόφιμα. Οἱ Ἕλληνες δοκίμασαν νὰ

Σοφὰ λόγια

Ἡ γυναῖκα πῆρε ὅλες τὶς θέσεις ἀπ' τὴ θέσι τῆς βασιλισσας ὡς τὴ θέσι τῆς πούλημένης σκλάβας.

Ο. ΜΠΑΛΖΑΚ
Ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολέμου οἱ Ἕλληνες εἰσέλασαν τὸν ἄνθρωπο τῆς ἀρχῆς.

Ζ. Ζ. ΡΟΥΣΣΩ
Ὁ ἄλλος κόσμος μᾶς βλέπει κάποτε εὐτυχισμένους ἐνῶ ἐμεῖς οὔτε αἰσθανόμεθα καὶ τὸ αὐτὸ πᾶντα.

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ
Ἐχω δὴ τὸν ἔρωτα, τὴ ζήλεια τὴν πρόληψι, τὸν ἐνθουσιασμό σὲ τὸ τοιοῦτο βαθμὸ στὴ νυνεικί: ποὺ ἀντὶ τὴν φανταζομαι, πὼς δὲν θὰ τὸ δῶ ποτὲ μου.

ΝΤΙΝΤΕΡΟ
Ἡ γυναῖκα εἶνε φυσικὰ τὸ ἀδύνατο μένος ποὺ ἔχει διαρκῶς ἀνάγκη ἀπ' τὴν προστασία τοῦ ἀνδρός. Σὲ μερικὰ πράγματα ὑπερτερεῖ τὸν ἀνδρὰ σὲ ἄλλο ὅμως ὑστερεῖ. Τὸ εἰσθῆναι τῆς τὴν τυφλῶνουν ἡ φιλαρέσκεια δὲν τὴν ἀφήνει νὰ σκεφθῇ, ἡ κολεσκία τὴν τρελλώνει, ὁ ἔρωτα τὴν σπαράχνει εὐκολώτερα στὸ κομῶ.

ΣΑΜΘΟΡ
Δὲν εἶνε ριμὸς νὰ περισφύρῃ κανεὶς τοὺς θλάκες.

Ε. ΠΕΝΑΝ

τὸ κυριεύουν μὲ ἔφοδο, ἀλλὰ πλήρως ἀκριβὰ τὴν παράτολμη ἐνέργειά τους.

Θὰ ἔμενε, λοιπὸν, τὸ φρούριο τοῦ Παλαμῆδι ἀκυριεύτο: Ὁχι! Γιὰ τὴν πείνα εἶνε δύναμι ἀκατάβλητη καὶ ἰσχυρότερη ἀπὸ τὸν Τούρκον τὴν ἐπιμονὴ κι' ἀπ' τὸν Ἕλληνα τὸ παράτολμο.

Μέσα στὸ Ναῦπλιο οἱ Τούρκοι ἔφαγαν καὶ τὰ σκυλιὰ καὶ τὶς γάτες. Ὑστερὰ ἦρθε ἡ σειρά τῶν πεθαμένων!... Καὶ τοὺς ἐτρώγαν χωρὶς δισταγμὸ καὶ ὀλοφάνερα! Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά μυριάδες ποντίκια βοηθοῦσαν στὸν νεκρὸν τὸ φαγῶμα, ἀφοῦ γὰρ δὲν εἶχε μείνει καμμία.

Τὴν κατάστασι αὐτὴ τῶν πολιορκημένων, μέσα στὸ Ναῦπλιο ἐχθρών, οἱ Ἕλληνες πολιορκηταὶ δὲν τὴν εἶχαν ἀκόμη μάθει. Τέτοια ἦταν ἡ ἐπιμονὴ τῶν Τούρκων τοῦ Ναυπλίου — ποὺ ἦταν οἱ πρὶν ὑπερήφανοι τῆς Πελοποννήσου — καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἔρθουν σὲ καμμία κουβέντα γιὰ νὰ παραδώσουν τὴν πόλι καὶ τὸ φρούριό της.

Ἦταν πραγματικὰ γιὰ νὰ θαυμάζῃ κανεὶς τὸν ἐχθρὸν τὴν ἐπιμονὴν καὶ ἦταν μὴ ἐπιμονὴ ποὺ τοὺς εἶχε ἀποθηριώσει καὶ δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ὑψώσῃ παραπάνω ἀπὸ τὸ μέτρο τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, ἀφοῦ ὅταν τὸ Ναῦπλιο ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων, ἀποκάλυψε τὴν εἰκόνα ἐνὸς μεγάλου μακελειοῦ γεμάτου ἀπὸ κρέας ἀνθρώπων!...

Μιά μέρα βγήκε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ Παλαμῆδι, τὸ νοτιοανατολικό, ποὺ εἶνε καὶ τὸ χαμηλότερο, μιά Ἀραπίνα γιὰ νὰ μαζέψῃ χόρτα γύρω στὸ ριζόκαστρο. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦταν πρόφασι γιὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ, νὰ πιαστῇ καὶ νὰ γλυτώσῃ τῆς πείνας τὸ θάνατο.

Πρῶτο τὴν εἶχε δὴ ἀπὸ μακριὰ ἔνα παλληκάρι, ὁ Δημήτρης Μοσχονήσιος, κι' ἔτρεξε καὶ τὴν ἔπιασε. Ἀμέσως τὴν πήγε στὸν ἀρχηγὸ τῶν πολιορκητῶν τὸν Ι. Σταϊκόπουλο. Αὐτὸς τὴν ρώτησε γιὰ τὴν κατάστασι μέσα στὴν πόλι τοῦ Ναυπλίου καὶ στὸ Παλαμῆδι καὶ ἡ ἀπάντησί της ἦταν:

— Πείνα! Πείνα!...

Τῆς ἔδωσαν νὰ φάῃ καὶ ὕστερα τῆς εἶπαν νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ ξαναβῇ ἔνα ἄλλο πρωῒνὸ μὲ περισσότερες πληροφορίες γιὰ τὴν θέσι τῶν πολιορκημένων.

Ξαναβῆκε φέρνοντας τὴν φορὰ αὐτὴ μαζί της καὶ δυὸ Ἀρβανίτες. Ὅλοι οἱ Τούρκοι — εἶπαν αὐτοὶ — κατέβηκαν ἀπὸ τὸ Παλαμῆδι μέσα στὴν πόλι, ὅπου ἔχουν συγκέντρωσι νὰ πάρουν ἀποφάσεις γιὰ τὴν τύχη τους, καὶ τὸ φρούριο μένει ἔρημο καὶ ἀφύλακτο.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς πολιορκίας εἶχαν ἐτοιμαστῇ σκάλες γιὰ τοὺς πρώτους ποὺ θὰ πατοῦσαν τὸ φρούριο. Ἀλλὰ οἱ πολιορκηταὶ δίσταζαν ἀκόμη νὰ τὶς στήσουν. Τὸ παλληκάρι ὅμως ὁ Μοσχονήσιος, ποὺ εἶχε πιάσει τὴν Ἀραπίνα, ἐδήλωσε πὼς ἦταν ἐτοιμὸς ν' ἀνεβῇ πρώτος.

Νύχτα τῆς 29 Νοεμβρίου 1822, σκοτάδι καὶ βροχή. Ὁ Μοσχονήσιος στερῶσε τὴν σκάλα. Τὸν βοήθησαν ὁ Πορτοκάλης καὶ ἕνας καλόγηρος ἀπὸ τὸν Ἀἶω, ὁ Παφνούτιος. Ὑπόλητος ὁ Μοσχονήσιος ἀνέβηκε πρώτος καὶ πάτησε πάνω στὸν φοβερὸ προμαχώνα. Σὲ μιά χαμοκέλα εἰδῶς, Προχώρησε καὶ εἶδε μέσα ξαπλωμένο κατὰ γῆς ἕνα μοναχὸ Τούρκου.

Μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι ρίχθηκε μέσα ὁ Μοσχονήσιος.

— Μὴν κουνήσῃς! Νύ λέει. Αὐτὸ ἦταν! Σὲ δέκα λεπτὰ ὅλο τὸ Παλαμῆδι βρέθηκε στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων.

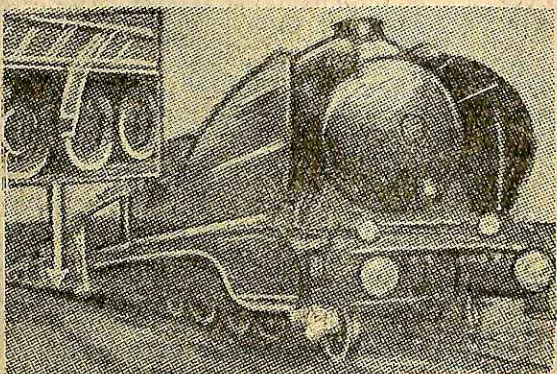
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

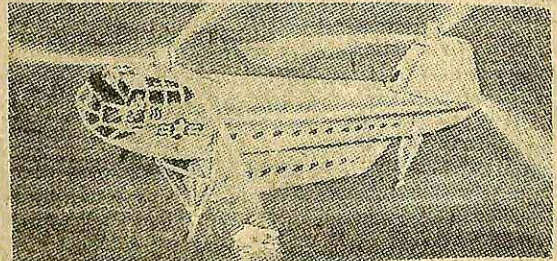
ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΘΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ
Ὁ γενικός διευθυντής τοῦ γνωστοῦ παρισίου μιοῦζικ-χάλλ «Φολί Μπερζέρ», στὸ γραφεῖο του, μαζί με τὴ σύζυγό του. Λέγεται Οὐίλλεμ Τέλλ, κατὰ γὰρ ἀπ' τὴ Μαρτινίκα κι' εἶνε 58 ἐτῶν καὶ αὐτοδιδάκτος.

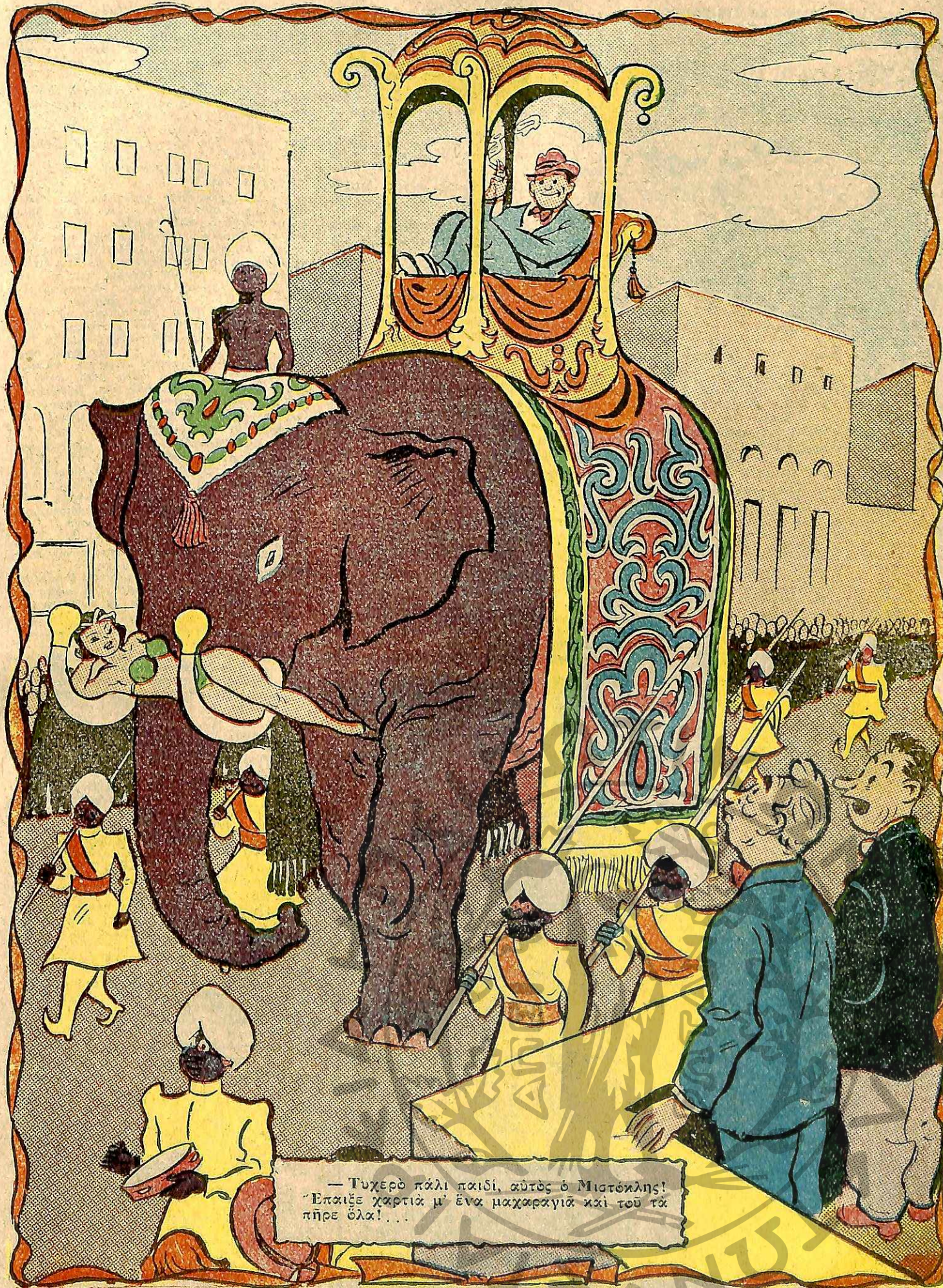
ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
Μία φωτογραφία τῆς κ. Τσάνγκ-Κάι-Σέκ, περμένη τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνηγγέλη σ' ὅλο τὸν κόσμον ἡ ἰαπωνικὴ συνθηκολόγησις. Πόσο ἄλλαξε ἡ τύχη της, στὰ τρία χρόνια ποὺ πέρασαν ἀπὸ τότε!...

ΒΑΓΟΝΙΑ ΜΕ ΛΑΣΤΙΚΑ
Τὰ βαγόνια τοῦ τρενίνου Παρισίων-Στρασβούργου ἔχουν τροχοὺς ἐφωδισμένους μὲ λάστιχα σὰν τῶν αὐτοκινήτων, φουσκωμένα μὲ ἀέρα. Ἐτοί τὸ ταξίδι γίνεται γρήγορο, ἀνετό καὶ ἀθόρυβο.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ
Τὸ «Πιρςκι ΧΗ-16» εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἐλικόπτερο τοῦ κόσμου καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς φορτηγὸ ἢ μεταφορικό. Χάρε στὴν προοδτικὴ ἐνός «ὀρέου» κατὰ ἀπ' τὸ σκάφος του μπορεῖ νὰ σηκώσῃ διπλάσι περίπου φορτίο.

— Τυχερὸ πάλι παιδί, αὐτὸς ὁ Μιστόνλης! Ἐπαῖξε χαρτιά μ' ἕνα μαχαράγι καὶ τοῦ τὰ πήρε ὅλα!...

το να συμβή.
Ο αρχηγός των 'Ινδών ξαναγύρισε κοντά στους πολεμιστές του, αφού έφριξε ένα άγριο βλέμμα προς το νησί.

— Τί πρόκειται να κάνουν; ρώτησε περίεργα ο Φάβιος.

— Τώρα θα δούμε, απάντησε ο Πέπες. Πάντως οι διαβολοί αυτοί έτοιμάζουν κάποια ατίμια.

— Μας έτοιμάζουν, πές καλύτερα, είπε ο Βουαροζέ. Γιατί νομίζω πως πριν βρουν τον αιχμάλωτό τους, θα θελήσουν να κανονίσουν τις δουλειές τους μαζί μας.

— Μας μυστήθηκαν λοιπόν; ρώτησε ο Φάβιος.

— Άλλα οι δυο κυνηγοί δεν πρόφτασαν να του δώσουν απάντηση.

Ο αρχηγός των 'Ινδών είπε μερικά λόγια στους πολεμιστές του, τους σύστησε να μην εγγύσουν τον αιχμάλωτο πριν τους διατάξει ο ίδιος, έπειτα πέντε απ' αυτούς στο κεντρικό στρατόπεδο των 'Ερυθροδέρμων, όπου έτοιμάζοντο για την επίθεσι εναντίον της κατασκήνωσής του δον 'Εστεβάν, και κατόπιν ξαναπληρώσαν στην όχθη του ποταμού. Στάθηκε εκεί περήφανα, έβαλε τις φούχτες του, για ν' άκουσ τη φωνή του, και φώναξε:

— Το Μαύρο Πουλί των δασών κι' οι σύντροφοί ξέρουν πως οι λευκοί πολεμιστάι της 'Αρκτου δεν είναι έχθροι των 'Ερυθροδέρμων. Τους καλεί λοιπόν να φανερωθούν.

— Τί ν' απαντήσω σ' αυτόν τον σκύιο; ρώτησε σιγά ο Βουαροζέ τον Πέπε.

— Τίποτε, απάντησε ξηρά ο Πέπες.

Το Μαύρο Πουλί περίμενε λίγο και ξαναφώναξε:

— Ο αέτος μπορεί να κρύψει στον άερα τα 'ίχνη του. Το ψάρι δεν άφινει χνάρια κολιμπώντας στο νερά των ποταμών. Ο λευκός όμως δεν είναι ούτε αέτος, ούτε ψάρι, κι' οι 'Ινδοί είδαν πάνω στην άμμο τα 'ίχνη του και ξέρουν πού βρίσκεται.

— Βρωμόσκυλο!... Κόκκινη διάβολε!... Άχρηιε!... μουρμούρισε με πείσμα ο Πέπες.

Το Μαύρο Πουλί περίμενε πάλι λίγα δευτερόλεπτα και ξαναφώναξε:

— Οι λευκοί πολεμιστάι της 'Αρκτου πού βρίσκονται στο νησί είναι τρεις. Κι' οι 'Ινδοί είναι είκοσι. Οι 'Ινδοί δεν θελουν ωστόσο το κακό των τριών λευκών πολεμιστών. Γιατί λοιπόν δεν αποκρίνονται οι γεινναίοι αδελφοί μας;

— Ήθελα ναξέρα, ψιθύρισε ο Πέπες, γιατί μάς προσκαλεί με τόση γλύκα κοντά του ο Σατανάς. Ασφαλώς θάχη το λόγο του.

— Έχε υπομονή, απάντησε ο Βουαροζέ. Θα μάθουμε τί συμβαίνει.

— Όταν οι λευκοί πολεμιστάι μάθουν τους σκοπούς του Μαύρου Πουλιού, ξαναφώναξε ο 'Ινδός, θα φανερωθούν πρόθυμα.

— Άς ακούσουν λοιπόν κι' άς κρίνουν:

— Οι λευκοί πολεμιστάι είναι έχθροι των πολεμιστών πού έχουν κατασκήνωσει μέσα στο δάσος. Κι' οι 'Ινδοί επιθυμούν τον αφανισμό των πολεμιστών εκείνων.

— Άς έρθουν λοιπόν οι γεινναίοι σύμμαχοί μας, να πολεμήσουμε μαζί έναντίον τους και να τους αφανίσουμε απ' το πρόσωπο της γης.

— Επί τέλους! ψιθύρισε ο Πέπες. Αυτό ήταν όλο. Αυτό το διαβολό - Μαυροπούλι, μυστήθηκε πως δεν τάχουμε καλά με τη συντροφιά του δον 'Εστεβάν και μάς καλεί να τους ριχτούμε και να τους σφάζουμε μαζί.

— Άν οι λευκοί πολεμιστάι δεχθούν να πολεμήσουν μαζί μας, συνέχισε το Μαύρο Πουλί, άποψε κι' όλος, πριν δύση το φεγγάρι, θα μοιραστούν μαζί μας τα κρανία, τα άλογα και τα τρόφιμα όλα των έχθρών.

Οι τρεις σύντροφοι άλληλοκυττάθηκαν.

— Ποτέ! ψιθύρισε ο Φάβιος.

— Ποτέ! είπαν μ' ένα στόμα κι' οι δυο κυνηγοί.

— Άκούς τον άθλιο άξίωσι πού την έχει... συνέχισε ο Βουαροζέ. Να ένυθούμε μαζί τους για να σφάζουμε τους όμοιους μας!... Χίλιες φορές όχι. Τους λογαριασμούς πούχουμε με τόν δόν 'Εστεβάν, θα τους κανονίσουμε μόνοι μας.

— Άς μη βρισκόταν ο Φάβιος μαζί μας και θα είχα φυτέψει κι' όλος μια σφαίρα στο μάτι αυτού του σκύλου...

— Γιατί οι λευκοί πολεμιστές δεν άπαντούν στο Μαύρο Πουλί; ξαναφώναξε ο 'Ινδός αρχηγός. Θέλουν να νομίση πως δεν

βρίσκονται στο νησί; Ο 'Ινδός δεν γελλιέται ποτέ του. Οι λευκοί πολεμιστές είναι τρεις. Ο γεροντότερος απ' όλους ένας ψηλός και εύρωστος, σαν τα λιεντάρια του δρυμού. Η καρμπίνα του είναι ψηλή σαν τ' ανάστημά του. Τα θηρία της ζούγκλας τόν τρέμουν κι' η γή βροντάει όταν περπατά...

— Έτσι μούρχειται να πάω να του σφίξω το χέρι. Πολύ με κολακεύει, ο άθλιος! είπε ο Βουαροζέ ειρωνικά.

— Εγώ θα του σφίγγα ευχαρίστως το λαιμό, πρόσθεσε ο Πέπες.

Ο Φάβιος δε μιλούσε. Ήταν κατάπληκτος με την δευδερκεία του 'Ινδού, πού μπορούσε από λίγες πατημασιές να μαντεύη τί είδους άνθρωποι ήσαν οι τρεις σύντροφοι.

Πραγματικά, ο 'Ινδός εξακολούθησε να περιγράφη τα χαρακτηριστικά τους με αξιοθαύμαστη ακρίβεια. Τέλος φώναξε πιο δυνατά αυτή τη φορά:

— Δεν άκούω την άπόκρισι των λευκών πολεμιστών. Οι λευκοί πολεμιστές σωπαίνουν. Άκούω μόνο τόν άνεμο να μού λη:

Οι λευκοί παντάχου πώς μπορούν να τους εξαπατήσουν. Το Μαύρο Πουλί γελάει με τα λόγια του άνεμου...

— Γιατί να μην είμαστε μόνο οι δυο μας, Πέπε; ψιθύρισε ο Βουαροζέ. Τότε θα δείχναμε για μια άκόμη φορά στους 'Ινδούς τί αξίζουμε.

— Άς προσέξουν οι λευκοί πολεμιστές, φώναξε πάλι ο 'Ινδός. Ο φίλος πού περιφρονείται γίνεται θανάσιμος έχθρος.

Βλέποντας τέλος πως τα λόγια του έμεναν χωρίς άπάντησι, κάλεσε κοντά του το λευκό αιχμάλωτο και του είπε κάτι. Μα ο λευκός δεν ήξερε τη γλώσσα του και τόν κύτταξε ασταχμένως απ' το φόβο του.

Ο 'Ινδός πήρε τότε την καρμπίνα ενός πολεμιστού, την έδωσε στον αιχμάλωτο και του έννεψε να πυροβολήση προς το νησί.

Η θέσις των τριών συντρόφων ήταν τώρα κρίσιμη. Το νησί όπου βρισκόντουσαν δεν είχε παρά ξερά χόρτα και καλάμια. Μπορούσαν λοιπόν μια χαρά να τους θερσίουν οι 'Ινδοί με τα βόλια των όπλων τους.

Ο αιχμάλωτος των 'Ερυθροδέρμων σήκωσε το όπλο, σημάδεψε και πυροβόλησε. Τα χέρια του όμως τρέμανε κι' η σφαίρα έπεσε μέσα στα νερά του ποταμού.

Το Μαύρο Πουλί τούριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα, πήρε την καρμπίνα στα χέρια του, τη στήριξε στον ώμο του, σημάδεψε προς το μέρος πού βρισκόντουσαν οι τρεις σύντροφοι και φώναξε:

— Οι λευκοί πολεμιστές της 'Αρκτου, άς ακούσουν τα λόγια του 'Ινδού πολεμιστού: Το Μαύρο Πουλί θα μετρήση ως τα εκατό. Κι' αν οι λευκοί πολεμιστές δεν του δώσουν άπόκρισι, θα πυροβολήση έναντίον του.

Ο 'Ινδός αρχηγός περιμένει την άπόκρισι των λευκών πολεμιστών...

— Άρχισε πραγματικά να μετρά σιγά - σιγά, με την κάννη της καρμπίνας

γυρισμένη προς το νησί.

Ο Βουαροζέ σύρθηκε τότε κοντά στο Φάβιο και τοποθετήθηκε μπροστά του.

— Τί κάνεις εκεί! διαμαρτυρήθηκε ο Φάβιος. Ζητάς να βάλης το σώμα σου άσπίδα μου; Ζητάς να πεθάνης για μένα; Όχι, όχι... Αυτό δεν το θέλω, δεν το δεχομαι...

— Ένώ όμως ο νέος έτοιμαζόταν να συρθή πλάι στο Βουαροζέ, ο Πέπες τόν έπιασε από το χέρι και τόν κάρφωσε στη θέσι του.

— Μείνε εκεί πού βρίσκεσαι, φίλε μου, του είπε.

Και σε λίγο πρόσθεσε με φωνή λυπημένη:

— Μή φέρνεις αντίρρήσεις στο γηραιό προστάτη σου. Ο Βουαροζέ ξέρει τί κάνει. Προτιμάει να σκοτώη αυτός, παρά έσύ απ' τα βόλια των 'Ινδών. Την άπόφασί του αυτή τίποτα δεν μπορεί να τού την αλλάξη. Μη ζητάς λοιπόν να τόν πικράνης στις δυσκολίες αυτές στιγμές.

— Ναι, παιδί μου, είπε κι' ο Βουαροζέ. Άφησε με να κάμω ό,τι νομίζω πως είναι φρόνιμο. Σ' είχα χαμένο τόσα χρόνια και σε ξαναβρήκα. Δεν θέλω να σε χάσω, τώρα πού ο Θεός σ' έστειλε κοντά μου...

Ο γηραιός κυνηγός τών δασών άναστένανε και πρόσθεσε:

— Κανείς δεν ξέρει πόσο ύπέφερα για το χαμό σου. Ήμουν ναύτης τότε ξεγονιστός. Έπινα, γλεντούσα, άδιαφορούσα για όλα. Όταν ξαφνικά ένινε το ανεπάντεχο κακό. Μου άρρώστηρες. Σε πήγα στο πρόχειρο νοσοκομείο ενός μακρινού νησιού, όσο να γίνης καλά. Μα ή μοίρα μου φάνηκε σκληρή. Βρήκες την ύγεια σου, για να σε χάσω έπειτα για πάντα μέσα σε μια πειρατική έπίδρομή. Και να τώρα πού σ' έχω κοντά μου. Σε σφίγγω στην άγκαλιά μου. Ά, όχι, όχι, ο Θεός θα με τιμωρούσε σκληρά, αν σ' άφαινα να σε σκοτώσουν οι 'Ερυθρόδερμοι...

Στο μεταξύ το Μαύρο Πουλί μπορούσε άργά, υπομονετικά και επίμονα απ' το ένα ως το εκατό.

— Έννενηντα όχτώ... φώναξε τέλος, έννενηντα έννη... εκατό!...

Συγχρόνως η καρμπίνα βρόντησε κι' η σφαίρα σφύριξε πλάι στ' αυτιά των τριών συντρόφων.

Ο Βουαροζέ άφησε έναν άναστεναγμό άνακουφιστός.

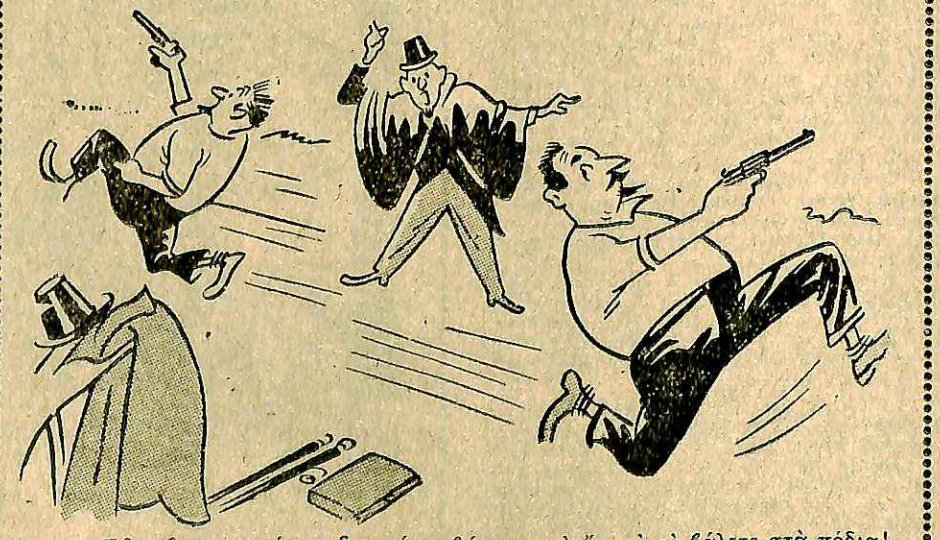
Το Μαύρο πουλί άφουγκράστηκε λίγα δευτερόλεπτα κι' έπειτα φώναξε:

— Ο 'Ινδός αρχηγός γελάστηκε. Το νησί είν' έρημο. θα πάη να ζητήη άλλου τους λευκούς πολεμιστές της 'Αρκτου.

— Τον άχρειό! ψιθύρισε ο Πέπες. Προσπαθεί να μάς γελάση... Είναι σίγουρος πως βρισκόμαστε εδώ πέρα και κυττάει να κερδίση καιρό. Μα γιατί;

— Γιατί; είπε ο Βουαροζέ. Για να ξεκάμουν στο μεταξύ το δύστυχο αιχμάλωτό τους. Άμα τελειώσουν το κακούργημά τους, τότε θα μάς έπιτεθούν.

— Ό' άφησουμε λοιπόν τον άτυχο λευκό να τόν σκοτώσουν; Δεν θα προσπαθή-

— Σας είπα, να κάνετε δεκαπέντε βήματα και όχι να τó βάλετε στα πόδια!...

σουμε να τόν σώσουμε; ρώτησε ο Φάβιος.

Ο Βουαροζέ συμβουλευτηκε με μια ματιά τόν Πέπε κι' άπάντησε:

— Δεν λέμε όχι, παιδί μου. Για να δούμε όμως τί θα κάμουν αυτοί οι σκύλοι. Πάντως δεν έννοώ να συμμαχήσω μαζί τους, έστω κι' αν ό δόν 'Εστεβάν είναι κοινός έχθρός μας. Ά, όχι... Δεν θα κάνω ποτέ μου τέτοια άνανδρία. Άλλα τί πρέπει να κάνουμε ωστόσο; Τί πρέπει να κάνουμε Θεέ μου;

Η άπελπισία του γηραιού κυνηγού ήταν άπερίγραπτη. Έπιτέλους γύρισε στο Φάβιο και του είπε:

— Άκούσε, παιδί μου, τα λόγια πού θα σου πώ. Η θέσις μας είναι επικίνδυνη. Κι' έπειδή δεν φοβάμαι παρά μόνο για σένα, σε παρακαλώ, μην παρασυρής απ' το θυμό και τη γενναιότητα σου, ό,τι όηποτε κι' αν συμβή. Όταν έχη να κάνη κανείς με τους 'Ινδούς, Φάβιε, χρειάζεται φρονιμόδα και ψυχραιμία.

— Μην άνησυχής, καλέ μου πατέρα, άποκρίθηκε ο Φάβιος. Θα κάμω ό,πως μου λές. Κι' αν τέλος φτάση η στερνή μας ώρα θα σ' άνω φωνάξω, με το μαχαίρι στην χέρι: — Χτύπα, πατέρα μου, κι' άς πεθάνουμε μαζί!...

— Ναι, ναι, εύγε, παιδί μου! είπε με τρεμάμενη φωνή ο Βουαροζέ κι' άπλωσε το δυνατό χέρι του στο Φάβιο.

Ο νέος τó πήρε μέσα στα δικά του και τó φίλησε με σεβασμό.

Στο μεταξύ οι 'Ινδοί τράβηξαν, χωρίς να τόν ξαναδούν, τον αιχμάλωτό τους, σ' άρκτη άπόστασι απ' την όχθη του ποταμού. Έκει παρατάχθηκαν όλοι στη γραμμή με τα όπλα στο χέρι και τοποθέτησαν τόν αιχμάλωτο δέκα βήματα πιο μπρός, με τó πρόσωπο προς τó ποτάμι.

Ο Βουαροζέ κατάλαβε άμέσως τί θα γινόταν. Οι 'Ινδοί ήθελαν να δοκιμάσουν τη γρηγοράδα του λευκού. Άραγε τρέμανε και τα πόδια, σαν τα χέρια του, όταν τού έδωσαν τó όπλο για να πυροβολήση έναντίον του νησιού;

Σε λίγο το Μαύρο Πουλί βόδινε τó σύνθημα του τρομερού κυνηγτού. Άν ο λευκός ξεφύγει βάπτεψε ασφαλώς στο ποτάμι.

— Άν όχι, αν οι 'Ινδοί τόν πρόφταναν, θα τόν τρυπούσαν με τις λόγχες τους, θα τόν θρυμμάτιζαν τó κρανίο με τους κεφαλοθραύστες τους. Έτσι κι' άλλώς τó σχέδιο των 'Ινδών ήταν σατανικό. Θα διασκέδαζαν θα χόρταιναν με τó αίμα του λευκού και συγχρόνως, πάνω στην κρίσιμη στιγμή του κυνηγτού, ν' άνάγκαζαν τους τρεις συντρόφους του λευκού να έτεμβουν για να σώσουν τόν αιχμάλωτο και έτσι να φανερωθούν.

Οι τρεις σύντροφοι άγωνιούσαν.

Ο δύστυχος αιχμάλωτος ήταν χλωμός σαν σουδάρι.

Με τó ένα πόδι έμπρός, οι 'Ινδοί περίμεναν τó σύνθημα του αρχηγού τους.

Μα το Μαύρο Πουλί δεν διαζόταν και τόσο. Ήθελε να γίνουν όλα μεθοδικά. Γύρισε λοιπόν προς τόν αιχμάλωτο, τού έδειξε τα γυμνά πόδια των πολεμιστών του και ύστερα τα δικά του πόδια.

Ο τολαίπωρος αιχμάλωτος κατάλαβε περί τίλος έπρόκειτο. Κάθισε λοιπόν κάτω κι' έβγαλε τα παπούτσια του. Έτσι με γυμνά σκεδόν τα πόδια, ξανασηκώθηκε όρθιος και περίμενε τó σύνθημα.

Το Μαύρο Πουλί σήκωσε ψηλά τα χέρια του και χτύπησε τις παλάμες του. Γρήγορος σαν ζαρκάδι ο αιχμάλωτος άρχισε να τρέχη προς τó ποτάμι. Είχε άποχήσει, νομίζει φερά. Μα και οι 'Ινδοί πηδούσαν έσπίσω του σαν τις λυσσασμένες τίγρεις, άφηνοντας ξεφωνητά λυσσασ και κουνώντας ψηλά τα όπλα τους.

Οι τρεις σύντροφοι παρακολουθούσαν απ' τόν κρυψώνα τους τó δράμα αυτό με τις καρμπίνες τους στήριγμένες στους ώμους τους, έτοιμοι να πυροβολήσουν έναντίον των 'Ινδών.

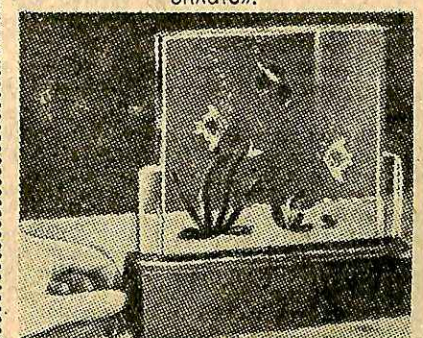
Ο αιχμάλωτος ή ο Γουαύφερ — για να τού δώσουμε πιά τó όνομά του — πλησίαζε τώρα στο ποτάμι. Υπήρχε έλπίς να σωθή. Άξαφνα όμως κλονίστηκε και τó τρέξιμό του έχασε την όρμη του. Τί είχε συμβή; Τó μικρό διάστημα πού είναι να διατρέξη άκόμα ήταν γεμάτο άγκάθια και μυτερά, κοφτερά χαλίκια, πού άρχισαν να τού σχίζουν και να τού ματώνουν τα πόδια.

Έτσι ο δύστυχος Γουαύφερ έλάττωσε

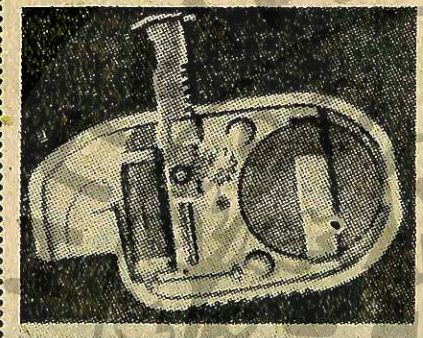
Η 'ΜΙΣ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Οι άθληταί της ποδηλασίας, στη Νέα 'Υόρκη, εξέλεξαν τελευταίως τη «βασιλίσα» τους, με τόν τίτλο 'Μίς Ποδηλάτο».

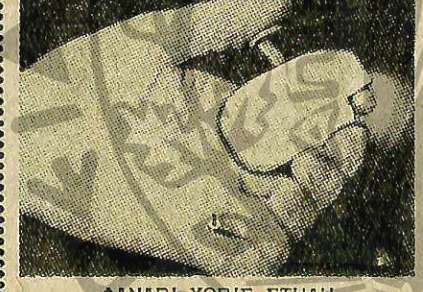

ΜΟΝΤΙΕΡΝΕΣ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

Είνα άληθινή διακοσμητικότητα αυτό το κομφοτέχνιμα, με τα τροπικά ψάρια ζωγραφισμένα σε φυσικό μέγεθος και χρωματισμό και με τόν κρυφό φωτισμό πού υπάρχει μέσα στη βάση του. Άποτελείται ολοκληρω από πλαστική ουσία.

ΦΑΝΑΡΙ ΧΩΡΙΣ ΣΤΗΛΗ

Τό μικροσκοπικό αυτό ηλεκτρικό φανάρι λειτουργεί χωρίς στήλη, μ' ένα μικρό δυναμό πού περιστρέφεται με τις αλληπαλλήλες πιέσεις ενός μοχλού και παράγει ηλεκτρισμό. Ζυγίζει μόλις 20 δράμια.

χωρίς να τó θέλη, τó τρέξιμό του. Οι 'Ινδοί έσπίσαν άφασαν έναν τρομερό άλαλαγμό θρισμού. Απ' όλους αυτούς τους σατανάδες έτρεχε πρώτος ένας ύψηλός - πολεμιστής, κρατώντας στο χέρι του ένα τεράστιο, καλοσκητισμένο μαχαίρι.

Ο 'Ινδός αυτός, πρόφτασε σε λίγο τó Γουαύφερ και σήκωσε τó μαχαίρι του ψηλά να τόν χτυπήση. Για ν' άποφύγη τó χτύπημα ο λευκός κι' άκόμα γιατί είχε έξαντληθή, σωριάστηκε κάτω, μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης.

— Ο 'Ινδός ρίχτηκε σαν λυσσασμένος έναντίον του.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έτοιμάστηκε να πυροβολήση ο Βουαροζέ και να σκοτώη τόν 'Ερυθρόδερμο. Η σκόνη όμως πούε σηκώθη τόν έμπόδιζε να διακρίνη καλά κι' έπιπλέον φοβόταν μήπως αντί τού 'Ινδού χτύπηση τó λευκό.

Εξίστασε για μια στιγμή. Για λίγα μόνον δευτερόλεπτα. Μα τó ελάχιστο αυτό διάστημα έφτασε στον 'Ινδο για να κάμη εκείνο πού ήθελε. Με άστραπιαία κινήση χάραξε με τó μαχαίρι του γύρω στο κεφάλι τού Γουαύφερ τó δέρμα, βαθιά ως τó κόκκαλο και κατόπιν άρπάζοντας τόν απ' τα μαλλιά, τά ξεκόλλησε μαζί με τó δέρμα κι' άνέμισε ψηλά στον άέρα τó φρικώδες και αίματοσταγές τρόπαιό του.

Η καρμπίνα τού Βουαροζέ βρόντησε άξαφνα και τόν κύλησε νεκρό στο χώμα! Στο άκουσμα τού πυροβολισμού οι άλλοι 'Ινδοί στάθηκαν άναποφασιστοί. Δεν τολμούσαν να πλησιάσουν τόν Γουαύφερ, πού βρισκόταν πιά έατλωμένος κοντά στην όχθη βογώντας απ' τους φρικτούς πόνους. Τό κρανίο του ολοκληρω ήταν τώρα γυμνό.

— Άφθονο αίμα μούσκευε τó πρόσωπό του και τόν τύφλωνε.

Μόλις συνήθαν απ' την πρώτη τους έκπληξι οι 'Ινδοί, άρχισαν να ουρλιάζουν άγρια. Ο φόβος τού συντρόφου τους τους είχε άποθηριώσει.

Ο Γουαύφερ άκουσε τις κραυγές τους και μ' όλη τη φορική του κατάσταση κατρακύλησε πιο σιμά στο ποτάμι, ως τó μέρος πού τó νερό έβρεχε την όχθη, φωνάζοντας: — Βοήθεια!... Βοήθεια!...

— Ορκίζομαι στ' όνομα τού Θεού πως θα τόν σώσω! είπε με πείσμα ο Βουαροζέ. Φτάνει ν' άνθξη ο δυστυχισμένος και ν' μην πεθάνη απ' την αίμορραγία...

Στο μεταξύ, οι 'Ινδοί είχαν ταμπουρωθή πίσω από τους κορμούς των δέντρων, ουρλιάζοντας άγρια.

Τό Μαύρο Πουλί όμως δεν καταδέχτηκε να κρυφθή. Άδιφορόντας για τις σφαίδες των κυνηγών, στάθηκε άντίκρυ στο νησί και φώναξε:

— Οι λευκοί πολεμιστές φέρθκαν, προδοτικά στους 'Ινδούς. Τό Μαύρο Πουλί τους πρότεινε συμμαχία κι' αυτοί άνοιξαν μαζί του πόλεμο. Ένας 'Ινδός πολεμιστής βρίσκεται τη στιγμή αυτή νεκρός κοντά στην όχθη του ποταμού. Τό πνεύμα του φτερουγίζει στον άέρα και ζητάει έκδίκησι. Οι λευκοί πολεμιστές θα μετανιώσουν πικρά για την προδοσία τους.

— Θα τού φυτέψω μια σφαίρα στο μάτι! μουρμούρισε με θυμό ο Πέπες.

— Όχι, Πέπε, είπε ο Βουαροζέ. Άς μην τους ξερεθίζουμε περισσότερο.

— Μα δεν άκουσε τα λόγια του; Μας άπειλει ο άχρηστος.

— Τό ξέρω... Κάμε ωστόσο υπομονή. Ο Γουαύφερ κυλιόταν τώρα στην όχθη τού ποταμού, στεναχώντας και ζητώντας βοήθεια.

— Τί θα κάμουμε γι' αυτόν τόν δυστυχισμένο; ρώτησε ο Φάβιος.

— Να τόν φωνάξουμε ναρθή κοντά μας, είπε ο Πέπες.

— Θα μωρεσή;

— Ίσως. Φτάνει να μη τόν πυροβολήσουν οι 'Ινδοί πού είναι κουμμενοι πίσω απ' τα δέντρα.

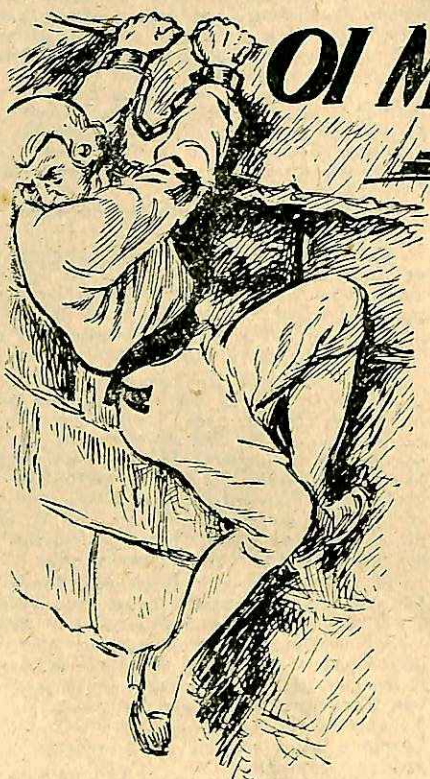
— Τότε θα τους ρίζουμε κι' έμεις, είπε ο Φάβιος.

Ο Πέπες συμβουλευτηκε με τó βλέμμα τόν Βουαροζέ.

— Άς γίνη έτσι, είπε ο γηραιός κυνηγός.

Και συγχρόνως φώναξε στον Γουαύφερ: — Σύντροφε!... Μπορείς να περάσης κολιμπώντας τó ποτάμι και ναρθής στο νησί;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΕΣ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕΙΣ

Οι φυλακίσεις του βαρώνου Τρένκ

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ, βαρώνος του Τρένκ, που γεννήθηκε στα 1726, στο Καϊνιζμαρκ, ήταν γιός ενός ανωτέρου αξιωματικού του Πρωσικού στρατού κι εξάδελφος του περίφημου Τρένκ, στρατηγού της Μαρίας-Θηρεσίας, αυτοκρατορικής της Αυστρίας.

Σε ηλικία 18 χρονών, υπηρετούσε ως αξιωματικός των σωματοφυλάκων του Φρειδερίκου II της Πρωσίας, που τον εκτιμούσε πολύ και τον αγαπούσε.

Αλλά ο Φρειδερίκος Τρένκ δεν ήταν μόνο γενναίος: ήταν και απερισκεπτός. Αγαπούσε την αδελφή του βασιλιά, την Αμέλια, κι αυτός ο έρωτας, που μαθεύτηκε, έγινε αφορμή να πέσει στη δυσμενεία του. Την κατάσταση, όμως, την χειρότερη έβαλε άλλο γεγονός: Σε μιάν εκστρατεία στα 1744, οι Αυστριακοί άρπάξανε από τους Πρωσικούς μερικά αλογα. Μαζί με αυτά ήταν και το αλγο του Τρένκ. Όταν τόμαθε ο βασιλιάς της Πρωσίας, του έστειλε ένα άλλο, από τα δικά του. Αλλά, την άλλη μέρα, ο στρατηγός των Αυστριακών Τρένκ... επέστρεψε το αλγο του εξάδελφου του, μ' ένα φιλικό σημείωμα. Όταν τόμαθε αυτό ο Πρωσικός βασιλιάς, πήρε πίσω από τον αξιωματικό του το αλγο που του είχε στείλει. Το επεισόδιο αυτό είχε και συνέχεια: Κάποιοι αυλικός, προσποιούμενος το φίλο στο νεαρό Τρένκ, τον έπεισε να γράψει ένα γράμμα στον εξάδελφό του το στρατηγό, για μιάν ασήμαντη υπόθεση. Αλλά αυτό το γράμμα έπεσε στα χέρια του βασιλιά της Πρωσίας. Ο αυλικός εκείνος του το παρουσίασε ως... πο είς προδοσίας του βαρώνου Τρένκ!

Από την ημέρα εκείνη αρχίζουν οι δραματικές περιπέτειες του νεαρού βαρώνου. Ο βασιλιάς διέταξε και τον φυλακίσαν στο φρούριο του Γκλάτε. Εκεί, ο φυλακισμένος έπιασε γρήγορα φίλους με τους αξιωματικούς του φρουρίου, γιατί, πλούσιος καθώς ήταν, τους νέμιζε δώρα. Κι έτοιμασε άμεσα τη δραπέτευση. Ένας άλλος όμως συγκάτοικος, που του εμπιστεύθηκε το σχέδιό του, τον έπρόδωσε. Τον έκλεισαν τότε σ' έναν πυργίσκο, που έβλεπε προς την πόλη. Ο Τρένκ κατώρθωσε να προμη-

θευτή ένα μαχαίρι, το μετέβαλε — με μύριες δυσκολίες — σε πριόνι, και, μ' αυτό μπόρεσε να κόψει τρία απ' τα κάγκελλα του παραθυριού του. Έμεναν όμως άλλα όκτω. Όταν, τέλος, έκοψε κι αυτά, κομματίωσε τον μανδύα του, έφτιασε μ' αυτόν ένα σχοινί, και γλύττωσε κάτω. Αλλά όμως έπεσε σε μιά τάφο με πηχτά λασπόνερα, όπου χώθηκε ως τη μέση και δεν μπόρεσε να προχωρήσει. Ο σκοπός, ακούγοντας το θόρυβο, έτρεξε, είδε τί συνέβαινε κι έσπευσε να ειδοποιήσει τον διοικητή του φρουρίου.

Εκείνος, που έτυχε να είνε ένας θανάσιμος έχθρος της οικογενείας Τρένκ, θέλησε να επωφεληθώ από την ευκαιρία που του παρουσιαζόταν, και διέταξε ν' αφήσουν το βαρώνο, μισογυμνώνον μέσα στην πηχτή λάσπη, ως το μεσημέρι, για να τον εξευτελίση. Έπειτα τον τράβηξαν από κεί, τον έκλεισαν στη φυλακή, τον άφησαν σ' αυτή την έλεεινή κατάσταση ως το βράδυ, και τότε μόνο του επέτρεψαν να πλυθεί.

Αρχισαν τότε να τον έπιτρουν με μεγαλυτέρα άσχημότητα, μέσα και νύχτα.

Ύστερα από λίγον καιρό, ένας στρατηγός, γνωστός του Τρένκ, πήγε να τον ιδεί στη φυλακή του, ακολουθούμενος από τον υπασπιστή του κι από έναν αξιωματικό της γουάρδας. Ο βαρώνος τον ρώτησε πότε θα τελείωνε η φυλακισί του, κι εκείνος τον πληροφορήσε πως «ο βασιλιάς ήταν έξω φρενών για την προδοσία του και πως θα τον άφηνε πολλά χρόνια ακόμη φυλακισμένον».

Ακούγοντας την απάντησι αυτή, ο βαρώνος Τρένκ, πήδησε απάνω του, άρπαξε το σπαθί του στρατηγού, το τράβηξε απότομα από τη θήκη του και, με μιάν δυνατή σπρωξιά, έριξε κάτω από τα σκάλα τους δυο άλλους αξιωματικούς.

Με το θόρυβο που έγινε, δόλοκληρη η φρουρά μαζεύτηκε για να δού φράξη τη δίοδο. Ο Τρένκ άρχισε να χτυπάει, σαν τρελλός, δεξιά κι αριστερά, με το σπαθί του. Πληγώσε τέσσερις, άνοιξε δρόμο και πήδησε από τον ψηλό τοίχο στην τάφο. Από κεί, κρατώντας πάντοτε το σπαθί στο χέρι, πήδησε κι από τον δεύτερο τοίχο, προτού κανείς προσέλαση να τον πυροβολήσει.

Για να τον κυνηγήσουν έπρεπε να κά-

Ο βαρώνος Τρένκ

νουν δόλοκληρο γύρο, και να βγαύν από την πύλη του πύργου. Ο βαρώνος Τρένκ έτρεξε, στο άναμεταξύ, σ' ένα στενό πέρασμα που την κιγκλιδωτή του θύρα, τη φύλαγε ένας σκοπός. Με μιάν σπαθιά τον έριξε κάτω, προσπάθησε να περάσει μέσα από το κιγκλιδώμα, αλλά, για κακή του τύχη, ένας δεύτερος σκοπός έτρεξε άμεσα, τον χτύπησε με την ξιφολογη του και, πιάνοντας τον από το πόδι, τον κράτησε έτσι, μισοπερασμένον από το κιγκλιδώμα, ώπου έφτασαν κι οι άλλοι φρουροί.

Μετάφεραν τότε τον Τρένκ στο κελλί του, όπου έμεναν, πιά συνεχώς, ένας υπαξιωματικός και δυο στρατιώτες, για να τον φυλάν.

Αλλά για έναν άνθρωπο αποφασιστικό, σαν τον Τρένκ, τίποτα δεν ήταν αδύνατο...

Ξοδεύοντας άφειδώς χρήματα, κατώρθωσε να πάρη με το μέρος του το μεγαλύτερο μέρος της φρουράς. Δυστυχώς όμως, το σχέδιό του προδόθηκε, οι στρατιώτες αντίκαταστάθηκαν κι η δική του φρουράσι έγινε ατυχερότερη.

Και πάλι μπόρεσε όμως να επικοινωνήσει με τέσσερις αξιωματικούς, που δέχτηκαν να τον βοηθήσουν για να δραπέτευση.

Μιά μέρα, ένας απ' αυτούς, ο Σραίντερ, έμαθε πως ο διοικητής του φρουρίου είχε μυσιστή κάτι, κι έτρεξε να βρή τον άνθυπολοχαγό Σέλ, που ήταν επίσης φίλος του Τρένκ.

— Προδοθήκαμε! του είπε. Έχει διαταχθή η σύλληψί σου!

Ο Σέλ, αντί να φύγη, όπως θα μπορούσε εύκολάτα, έτρεξε στο κελλί του Τρένκ.

— Έλα μαζί μου, του είπε.

Κατόπιν δικαιολογήθηκε στο φρουρό, πως θα πήγαινε τον φυλακισμένο στο διοικητή. Βγαίνοντας έξω κι οι δυο πήδησαν από τον τοίχο στην τάφο. Ο Σέλ όμως έσπασε το πόδι του. Έσυνε άμεσα το σπαθί του και τώμασε στον Τρένκ, παρακαλώντας τον να μην σκοτώση, γιατί ύποφερε από φρικτούς πόνους. Αλλά εκείνος τον σήκωσε στους ώμους κι έτρεξε να φύγη.

Ο ήλιος είχε κιάλας βασιλέψει και ο σκοτάδι διευκόλυνε τη φυγή του. Δεν είχε όμως προχωρήσει ούτε εκατό μέτρα, όταν άκουσε να βροντά μιάν κανονιά: Ήταν το σύνθημα του συναγερμού! Ολόκληρη η πόλις, όλη η περιοχή, όταν δινόνταν αυτό το σύνθημα, άναστατωνόταν, κι οι πολίτες έβγαιναν σε περιπολίες, για να πιάσουν το δραπέτη...

Ευτυχώς όμως ήταν σκοτάδι, και, συγγονώς, πυκνή ομίχλη. Αντί να προχωρήσει προς τα σύνορα της Βοημίας, που ήταν πολύ κοντά, ο Τρένκ σκέφτηκε να πάη προς τον ποταμό Νίσσο. Ός τη μέση του ποταμού, προχώρησε πατώντας στους πάγους, έπειτα όμως αναγκάστηκε να κολυπήσει, για να βγί στην όχθη.

Τότε, για μεγάλη του άτυχία, η ομίχλη διαλύθηκε και πρόβαλε το φγγύρι. Ακούμπησε τον Σέλ στη ρίζα ενός δέντρου. Έκοψε δυο κλαδιά για μπαστούνια, κι έτσι, σερνόμενοι κυριολεκτικά, προνόρησαν όλη τη νύκτα μέσα στο χιόνι. Ευτυχώς, τα ξημερώματα, στο σταύλο ενός χωριού, βρήκανε δυο αλογα. Τα καβαλλίκεψαν και μπόρεσαν να φτάσουν στα σύνορα. Ενώ πίσω τους άκουγαν τις κραυγές των περιπόλων, που τους κυνηγούσαν...

Αλλά ο Τρένκ δεν απόλαυσε για πολύ καιρό τη ελευθερία του.

Έπειτα από λίγο, συνελήφθη και πάλι.

Ο βαρώνος Τρένκ άλυσοδεμένος στη φυλακή του Μανδεμβούργου.

Λι στο Ντάντσι και οδηγήθηκε με γερή συνοδεία στο Βερολίνο. Ύστερα τον μετέφεραν στο Μαγδεμβούργο και τον έκλεισαν στο όχυρο φρούριο της πόλεως.

Εκεί μέσα, ο Τρένκ έμεινε δέκα ολόκληρα χρόνια!

Το κελλί του είχε ένα παραθυράκι στενό κι επικλινές, σιδερόφραχτο κι από τις δυο πλευρές του ανοίγματος. Γιατί ο τοίχος του κελλιού είχε πάχος ενός μέτρο! Αλλά κι αυτό το άδικο του παραθυριού, ανάμεσα στα δυο κιγκλιδώματα, ήταν φραγμένο με σιδερένιες σκάρες. Έτσι, ο φυλακισμένος έβλεπε μόνο λίγο φως, και τίποτε άλλο: ούτε γη, ούτε ούρανο... Για μόνη του τροφή — ένα χρόνο ολόκληρο — είχε λίγο ξερό ψωμί κι ένα σταμνί νερό. Κάθε Τετάρτη ξεκλείδωναν το κελλί του, για να το καθαρίση ένας άλλος κρατούμενος. Όλες τις άλλες μέρες έμενε ολομόναχος. Το ψωμί και το νερό του τώδιναν από ένα παραθυράκι ανοιγμένο στη μέση της πόρτας του κελλιού του.

Όταν τα πρόσζε όλα αυτά ο Τρένκ, άρχισε άμεσα να καταστρώνει το σχέδιο της... αποδράσεως του! Ήξερε πως, πλάι στο κελλί του, ήταν ένα δωμάτιο, αδειανό, που η πόρτα του έμενε ξεκλειδωτή. Αν κατώρθωνε να τρυπήση τον τοίχο, και να μπη σ' αυτό το δωμάτιο, θα βγαίνει στο διάδρομο, θα περνούσε στο δρόμο, από κεί θ' άπαζε μιάν βάσκα, θα διέσχίζε τον Έλβα ποταμό και θα φτανε στα σύνορα, που απέιγαν μόλις δυο λείγες.

Αρχισε λοιπόν άμεσα τη δουλειά. Το κρεβάτι του ήταν στερεωμένο με σιδερένιες χοντρές βέργες. Κατόφερε να σπάση τα τρία καρφιά, που τις στερεώναν, τα πήρε, κι άφησε τα κεφάλια τους στις τρύπες, για να φαίνονται ακόμα πως είνε... καρφωμένα. Με τα σίδερα αυτά άνασκήωσε τα τούβλα, που πάνω τους ήταν χτισμένη μιάν ντουλάπα, που στηριζόταν στον τοίχο. Το πρώτο επίστρωμα του τοίχου ήταν χωματένιο, το δεύτερο από τούβλα, το τρίτο όμως από μεγάλες πέτρες.

Με πολύ μεγάλο κόπο κατώρθωνε να κρύβη τα χρώματα: τα πατούσε, περπατώντας διαρκώς επάνω τους, ως που γί-

νονταν σκόνη, και τάρριχνε μέσα από τα κάγκελλα του παραθυριού ή στο διάδρομο, όπου τον έβγαζαν μιάν φορά την εβδομάδα, σκορπίζοντάς τα με τρόπο, για να μην τον δούν οι δεσμοφύλακες.

Την παραμονή όμως της ημέρας που θαφενγε, η πόρτα του κελλιού του ανοίγει ξαφνικά, οι φρουροί μπαίνουν μέσα, τον δένουν μ' αλυσίδες, του κλείνουν τα μάτια μ' ένα χοντρό πανί, και τον μεταφέρουν σ' άλλο κελλί!

Εκεί τον δέσανε στον τοίχο με αλυσίδες, από τη μέση, από τα χέρια κι από τα πόδια, κλείσανε τέσσερις απανωτές πόρτες και τον άφησαν μόνάχου! Μπροστά στα πόδια του είχαν σκάψει έναν τάφο, και, πλάι, άφησαν μιάν ταφόπετρα, όπου ήταν γραμμένο τ' όνομά του! Το έδαφος ήταν γεμάτο νερά. Έμεινε σ' αυτή τη φρικτή κατάσταση έξη ολόκληρους μήνες!

Κι όμως, και τώρα ακόμα, δεν σκεπτότανε παρά πως να δραπέτευση!

Ύστερα από αφάνταστες προσπάθειες κατώρθωσε να βγάλη το δεξί του χέρι μέσα από την αλυσίδα, κι έπειτα και το αριστερό. Έπειτα ξεκόλλησε και τον κρικο, που, μπλεγμένος στον τοίχο, συγκρατούσε την αλυσίδα που τον έδεσε από τη μέση. Με την καταπληκτική δύναμη, που του έδινε η απελτίσι, έσπασε και τα δεσμά των ποδιών του.

Όρμησε άμεσα στην πόρτα, που ήταν ξύλινη. Είδε πως, μ' ένα παλουμάχαιρο, που είχε κρυμμένο επάνω του, θα μπορούσε να κόψη την κλειδωνιά. Αλλά πλησίαζε μεσημέρι, οι φρουροί του θάρχονταν να του φέρουν το ψωμί και το νερό, κι έπρεπε να ξαναφορήση τις αλυσίδες. Το κατώρθωσε με φριχτούς πόνους, γιατί τα χέρια του είχαν προησπύ.

Τέλος, στις 4 Ιουλίου 1755, μόλις οι δεσμοφύλακες βγήκαν από το κελλί του, έβγαλε ξανά τις αλυσίδες, κατώρθωσε να σπάση τις τρεις πόρτες, αλλά στην τέταρτη απέτυχε. Απελπισμένος, τότε, τρύπησε τις φλέβες του χεριού του, για ν' αυτοκτονήσει. Έπειτα συνήλθε, έδεσε προχέρας τις πληγές του, και σύθηκε στο κελλί του.

Όταν την άλλη μέρα, μπήκανε μέσα οι φύλακες, βρήκαν, καταπληκτοί, τις πόρτες σπασμένες. Ο βαρώνος Τρένκ στεκόταν όρθιος, μ' ένα τούβλο στο χέρι. — Φύγετε, τους φώναζε απειλητικά, γιατί σας σκοτώνω!

Τέλος, τον έπεισαν να του δέσουν τις πληγές. Τον άφησαν τέσσερις μέρες έτσι, κι έπειτα του ξαναβάλαν τις αλυσίδες κι έφτιασαν καινούργιες πόρτες στο κελλί του.

Αργότερα όμως κατώρθωνε και ξαναβγάει τις αλυσίδες, τρυπάει το πάτωμα κι ανοίγει μιάν σπραγγιά για να φτάσει έξω από τις πόρτες. Το καταπληκτικό αυτό κατόρθωμα του τρώει έναν ολόκληρο χρόνο εξαντλητικής νυχτερινής εργασίας, με τα πιο άθινα εργαλεία. Την τελευταία όμως στιγμή, τον ανακαλύπτουν και... χτίζουν τη σπραγγιά!

Αλλά ούτε τώρα απελτίστηκε ο βαρώνος Τρένκ.

Κατώρθωσε και πάλι να ξαναβγάλη τα δεσμά του (είχε γίνει, άλλωστε, τόσο δυνατός, ώστε αυτό του ήταν πιά πολύ εύκολο) και ν' ανοίξη άλλη τάφο.

— Φύγετε, τους φώναζε απειλητικά ο Τρένκ, γιατί θα σας σκοτώσω!...

Μιά νύχτα, εκεί που δούλευε μέσα στην τάφο, λίγο έλειψε να ταφή ζωντανός. Με δυσκολία μπόρεσε να ξεφύγη και να γυρίση στο κελλί του.

Αυτή τη φορά, τον βοήθησε κι η αδελφή του. Ξοδεύοντας αλογάριαστα, κατώρθωσε να εξαγοράση μερικούς φρουρούς, που του προμήθεψαν διάφορα εργαλεία. Έπίσης έτοιμασαν ό,τι χρειαζόταν για να φύγη από τις εξωτερικές πόρτες: αντικλειδιά, μαχαίρι, πιστόλια, ακόμα και αλογα, που θα τον περίμεναν, ώρισμένο ώρα, σε ώρισμένο μέρος, κοντά στα τείχη της φυλακής του.

Ο βαρώνος Τρένκ είχε φτάσει πιά στο τέλος των δεινών του. Χρόνια δόλοκληρα περίμενε αυτή την εύλογη μέρα...

Αλλά όταν όλα ήταν έτοιμα, του ήρθε μιάν τρελή ιδέα: Έκάλεσε τον διοικητή του φρουρίου και του ζήτησε να ειδοποιήσει τον στρατάρχη Μπρούνσβικ να ενδιαφερθή γι' αυτόν και να ζητήσει από το βασιλιά χάρι, γιατί αλλιώς... θα δραπέτευε!

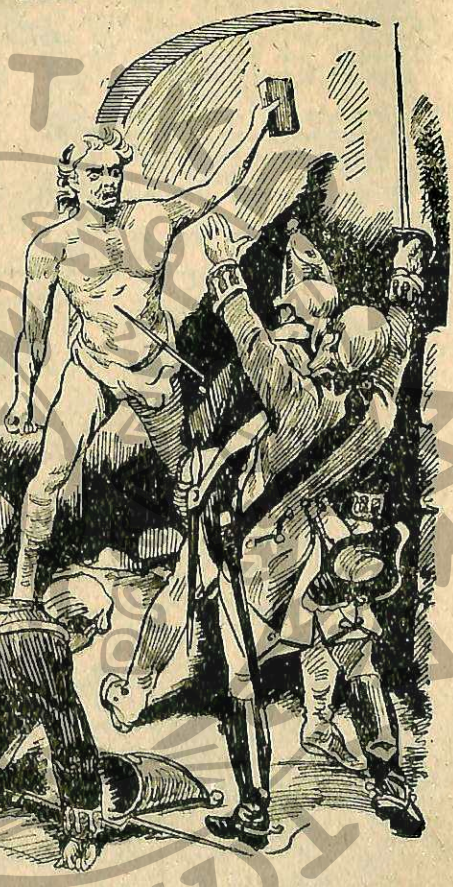
Η αφάνταστη τόλμη του, το ακούραστο θάρρος του και το έφευρετικό μυαλό του τον είχαν κάνει πολύ υπερήφανο.

Ο Τρένκ ήξερε ότι ήταν ένας εξαιρετικός άνθρωπος και ήθελε να τον θαυμάζει όλος ο κόσμος!...

Ο διοικητής, φυσικά, αρνήθηκε, γιατί δεν τον πίστεψε, κι ο Τρένκ, έξω φρενών, βγάλε μπροστά του τις αλυσίδες, και του δείχνει τη σπραγγιά, τα εργαλεία, τα όπλα!

Το αποτέλεσμα το μαντεύει καθένας εύκολα: Καινούργιο κελλί, καινούργιες αλυσίδες, πιο γερές και πιο βαριές από τις προηγούμενες.

Και χρειάστηκε να περάση άλλος ένας φριχτός χρόνος ακόμα, ως που ο βασιλιάς της Πρωσίας να συγκινηθή, επί τρέλους, από τις έτιμονες και δραματικές αυτές προσπάθειες, που κατέβαλλε ο βαρώνος Τρένκ, για να δραπέτευση, και να του χαρίση την ελευθερία...

Η Καμωδισούχα μας

Ανταλλαγή δώρων

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΠΑΝΟΣ, υπάλληλος σε μία μεγάλη εταιρεία. ΤΖΕΝΝΗ γυναίκα του.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς. Η Τζέννη περιμένει ανυπόμονα τον άντρα της. Εκείνος έρχεται στις δύο το μεσημέρι από το γραφείο του. Η Τζέννη νομίζει πως διακρίνει στο μέτωπό του ένα μικρό σινεφάκι. Στο τραπέζι βρίσκονται διάφορα πακέττα, ανοιγμένα.

ΤΖΕΝΝΗ: Λοιπόν;

ΠΑΝΟΣ: Έν τάξει.

ΤΖΕΝΝΗ: Μπράβο! (Συλλογίζεται). Δηλαδή τί «έν τάξει»;

ΠΑΝΟΣ: Έν τάξει οί άνθρωποι. Μας έδωσαν ακόμα μισό μισθό.

ΤΖΕΝΝΗ: Μισό μισθό; - Καταστροφή δηλαδή!

ΠΑΝΟΣ: Γιατί; Πού τη βλέπεις την καταστροφή; Έν τάξει είναι οί άνθρωποι. Μας έδωσαν δέκατο τρίτο μισθό. Μισόν τω Χριστούγεννα και μισόν την Πρωτοχρονιά. Τόσα λέει ο νόμος!

ΤΖΕΝΝΗ: Ο νόμος! Ο νόμος δεν ξέρει τί λέει. Άντε με μισό μισθό να τὰ βγάλωμε πέρα.

ΠΑΝΟΣ: Γιατί όχι; Τὰ Χριστούγεννα τὰ περάσαμε μία χαρά με τὸν μισό μισθό. Πήγαμε στο ρεβεγιόν με την παρέα, φωνάσαμε και γαλοπούλα, πήγαμε κι έκδρομή τη δεύτερη μέρα. Τί άλλο ήθελες;

ΤΖΕΝΝΗ: Δεν λέω γιὰ τὰ Χριστούγεννα. Καλά περάσαμε. Μὰ εκείνα πάνε τώρα. Την Πρωτοχρονιά τί γίνεται;

ΠΑΝΟΣ: Τί να γίνει; Μία μέρα εἶνε αὕτη. Ο μισός μισθός μου φτάνει και περισσεύει.

ΤΖΕΝΝΗ: Καί... τὸ δῶρο μου;

ΠΑΝΟΣ: (με μειδιάμα γλυκύτατο):

Καί τὸ δῶρο σου, ἀγάπη μου, βγαίνει κι' αὐτό. Ἐμεῖς δεν παίζουμε χαρτιά, οὐτε πρόκειται νὰ κάνωμε κι' ἄλλο ρεβεγιόν...

ΤΖΕΝΝΗ: Δεν θὰ πάμε πούθεν;

ΠΑΝΟΣ: Πού νὰ πάμε; Πήγαμε τὰ Χριστούγεννα. Μὰ, και' κάπου νὰ πάμε, πάλι βγαίνουν τὰ λεφτά.

ΤΖΕΝΝΗ: Δεν βγαίνουν! Πωπώ! Ρεζίλι θὰ γίνωμε. (Εἶνε ἑταίμη ν' αὐτοκτονήσῃ).

ΠΑΝΟΣ: Μὰ γιατί κάνεις ἔτσι; Σοῦ λέω ὅτι τὰ λεφτά μου φτάνουνε και' γιὰ τὸ δῶρο σου, και' γιὰ νὰ πάμε κάπου, και' γιὰ ὅλα... Μὴ σὲ νοιάζῃ.

ΤΖΕΝΝΗ: (σε μεγάλη ἀπελπισία): Δεν φτάνουν!... Δεν φτάνουν (Δάκρυ). Ρεζίλι θὰ γίνω!...

ΠΑΝΟΣ: (πού δεν καταλαβαίνει): Μὰ γιατί θὰ γίνῃς ρεζίλι; Ἐξηγήσέ μου το, ἐπὶ τέλους...

ΤΖΕΝΝΗ: Νά! Δεν βλέπεις; (Τοῦ δείχνει τὰ διάφορα μισοανοιγμένα πακέττα στὸ τραπέζι).

ΠΑΝΟΣ: Τί εἶν' αὐτά;

ΤΖΕΝΝΗ: Δῶρα!

ΠΑΝΟΣ: Τί δῶρα;

ΤΖΕΝΝΗ: (σάν ἀμαρτωλὴ πού ἐξομολογεῖται κάποιο βαρὺ ἐγκλημα): Νά! Προχθές στο Χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν, πού ἤμαστε με τὴν παρέα και' περάσαμε τόσο καλά, ἡ Νίτσα εἶπε πὼς θὰ μὰς κἀνὴ τὴς καθεμιάς μας ἓνα δῶρο...

ΠΑΝΟΣ: Ἡ Νίτσα;

ΤΖΕΝΝΗ: Νά!

ΠΑΝΟΣ: (πού ἀρχίζει νὰ μπαίνει στὸ νόημα): Μὰ ἡ Νίτσα, ἀγάπη μου, ἔχει ἄντρα μαυραγορίτη. Μπορεῖ νὰ κἀνὴ τέτοιες πολυτελεῖες. Ἐσὺ ἔχεις ἄντρα ἰδιωτικό ὑπάλληλο. Δεν τὸ ξέρεις;

ΤΖΕΝΝΗ: Τὸ ξέρω, ἀλλὰ ἐκείνην τὴ στιγμή ὅλες ἐνθουσιάστηκαν. Καί ἡ Πόπη, και' ἡ Λέλα και' ἡ Δίτη... κι' ἐγώ, φυσικά, και' ἀποφασίσαμε ν' ανταλλάξωμε δῶρα. Μὴ θυμῶνῃς... Μπορούσα ἐγὼ νὰ πῶ ὅχι, ἀφοῦ ὅλες εἶπαν, νά!

ΠΑΝΟΣ: Καί;

ΤΖΕΝΝΗ: Νά τ' ἀποτελέσματα. (Δείχνει τὰ πακέττα). Ἡ Νίτσα μοῦ ἔστειλε δυὸ βάζα πορσελάνινα, πού στοιχίζουν τουλάχιστον διακόσιες τὸ ἐνὶ... Ἡ Πόπη μοῦ ἔστειλε αὐτὸ τὸ κολλίε. Ψεύτικο εἶνε, βέβαια, μὰ τίς ἑκατὸν πενήντα τίς ἔχει. Σ' ἀρέσει; Καί μοῦ πῆκε θαύμα... Ἡ Λέλα μοῦ ἔστειλε ἓνα ἠλεκτρικὸ σίδερο. Εἶχα πῆ ὅτι τὸ δικό μου χάλασε πιά και' ἡ Λέλα τὸ θυμήθηκε... εἶδες τί εὐγενική; — και' μοῦ ἔστειλε ἓνα πρακτικὸ δῶρο. Ἡ Δίτη πού εἶνε ἡ πιὸ φτωχὴ ἀπ' ὅλες μας — ὁ ἄντρας της εἶνε δημόσιος υπάλληλος, τὸ ξέρεις — μοῦ ἔστειλε ἓνα ἄρωμα τοῦ Γκερλέν πού ὅσο νάνε ἓνα τρακοσάρι τὸ 'χει!... Κι' ἐγώ; Ἐγὼ τί νὰ κάνω; Νὰ γίνω ρεζίλι; Ὑπελόγιζα ὅτι θάπαίρνες ἓνα μισθὸ τουλάχιστον νὰ ἀνταπέδω κι' ἐγὼ ἀνάλογα δῶρα...

ΠΑΝΟΣ: Μπράβο σου! Καί ἂν ἔπαιρνα ἀκόμη ἓνα ἀτόφιο μισθὸ θὰ τὸν μοιράζαμε σ' αὐτές τίς κατόικες; Δεν ξέρω οὐτε μ' ἐνδιαφέρει πὼς βρῆκαν αὐτές οἱ κυρίες τὰ δῶρα. Μπορεῖ νὰ ἔχουν και' ἀδελφούς πόρους. Εἰγὼ δεν ἔχω. Καί, φυσικά, δῶρα δεν πρόκειται νὰ κἀνῃς.

ΤΖΕΝΝΗ: Δεν ἔχω μούτρα νὰ τίς δώ. Προτιμῶ ν' αὐτοκτονήσω.

ΠΑΝΟΣ: (θυμῶναι): Δεν εἶσαι καλά. Τί ἀηδίες εἶνε αὐτές; Τώρα θὰ τίς σιγουρίσω ἐγὼ τίς φιλενάδες σου...

ΤΖΕΝΝΗ: (με ἀγωνία): Τί θὰ κἀνῃς;

ΠΑΝΟΣ: Θὰ τοὺς ἐπιστρέψω τὰ δῶρα τους. Δεν δεχόμαστε δῶρα.

ΤΖΕΝΝΗ: Δεν δεχόμαστε; Ὡστε θέλεις νὰ μὲ ρεζιλίψῃς; Ἐγὼ εἶχα συμφωνήσει. Τώρα νὰ φανῇ ὅτι εἴμαστε ἀδέκαροι!

(Μεγάλῃ σιγῇ. Ὁ Πάνος συλλογίζεται. Θέλει νὰ ὑποχωρήσῃ, μὰ δεν μπορεῖ. Τὰ λεφτά δεν βγαίνουν. Βηματίζει νευρικά ἡ Τζέννη ψευδοκλαίει καθισμένη κάπου).

ΠΑΝΟΣ: (ὕστερα ἀπὸ λίγο): Βρίκη!...

ΤΖΕΝΝΗ: (με χαρά): Λεφτά;

ΠΑΝΟΣ: Ὁχι! Βρίκη τὸ τί θὰ κάνω.

ΤΖΕΝΝΗ: (φοβισμένη): Τί θὰ κἀνῃς;

ΠΑΝΟΣ: Τώρα θὰ ἰδῃς. Τί σοῦστειλῃ ἡ Νίτσα; Δυὸ βάζα;

ΤΖΕΝΝΗ: Ἀκριβὰ...

ΠΑΝΟΣ: Ἀκόμη καλύτερα. Κι' ἐσὺ θὰ τὴς στείλῃς τὸ ἄρωμα τοῦ Γκερλέν πού σοῦ χάρισε ποιά;

ΤΖΕΝΝΗ: Ἡ Δίτη.

ΠΑΝΟΣ: Μπράβο. Τὴς Δίτης θὰ τὴς στείλῃς τὸ δῶρο τὴς Πόπης, τὴς Πόπης θὰ τὴς χαρίσῃς τὸ δῶρο τὴς Λέλας και' τὴς Λέλας τὸ δῶρο τὴς Νίτσας... Ἐ; Καί δεν θὰ γίνῃς ρεζίλι!...

ΤΖΕΝΝΗ: (με ἀπογοήτευσι): Κι' ἐγώ;

ΠΑΝΟΣ: Τί ἐσὺ;

ΤΖΕΝΝΗ: Ἐγὼ, δεν θὰ κρατήσω τίποτα.

ΠΑΝΟΣ: Βεβαίως θὰ κρατήσῃς. Θὰ κρατήσῃς τὴν ἀξιοπρέπειά σου. Τί ἄλλο;

Δ. ΓΙΑΝ.

Εὐδυσμα λόγια

Τὰ παιδιά εἶχανε πέντε ἀχλάδια. Ὁ Πέτρος ἔφαγε τὰ τέσσερα και' ἔδωσε στὸν μικρὸ τὸν Κωστάκη μόνον ἓνα.

— Δεν θὰ φάω ἐγὼ ἄλλο; ρωτᾷ ὁ Κωστάκης.

— Δεν βαρύνεσαι. Ὅλα τὴν ἴδια γευσί ἔχουν, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος.

★

— Καί ποῖος φυλάει τὸ κτῆμα τώρα πού σοῦ ψόφησε τὸ σκυλί;

— Νὰ σοῦ πῶ. Ἄμα ἀκούσω κανέναν ὑποπτο θορύβο γαυγίζω μονάχος μου.

★

— Μπαμπά! Μοῦ εἶπε ὅτι μ' ἀγαπᾷ πολὺ.

— Τότε θέλει ἴσως νὰ σὲ πάρῃ.

— Ἐτοί μου φαίνεται.

— Ἐχει λεπτά;

— Γιά φαντάσου τί σύμπτωσης. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς μὲ ρώτησε κι' αὐτὸς γιὰ σένα.

★

Ὁ Παπαδόπουλος γυρίζει με δεμένο κεφάλι.

— Τί σοῦ συνέβῃ;

— Μὲ χτύπησε ἓνα αὐτοκίνητο.

— Καί εἶνε τόσο σοβαρό, ὥστε νὰ φομὰς κοτζάμ ἐπίδεσμο;

— Κατὰ τὸν γιατρὸ μου, ὄχι, ἀλλὰ κατὰ τὸν δικηγόρο μου νά!

★

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς. Δεν θυμόσατε χθές τὸ βράδυ, στὸν χορὸ...

— ...;

— Τὴν ἐρωτικὴ μου ἐξομολόγησι...

— Ἀ! Εἰσάστε ὁ κύριος Πέτρος;

— Ὁχι! Γιαννάκη μὲ φωνάζατε.

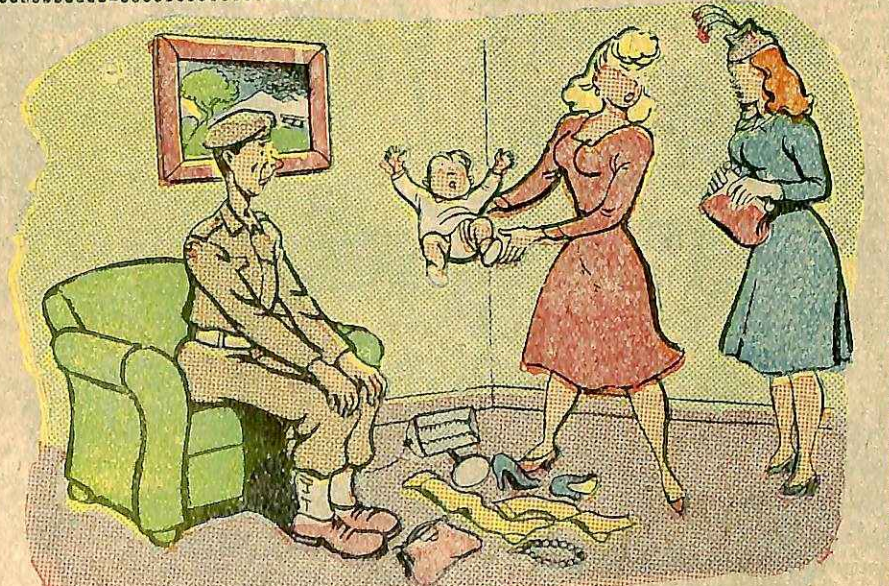
— Νά, βέβαια. Κι' ἐγὼ σὰς πῆρα γιὰ τὸν Ἀντώνη.

★

— Κάποτε συμφωνήσαμε μ' ἓνα φίλο μου νὰ πούμε με ἐλικρίνεια ὁ ἓνας στὸν ἄλλο τὰ ἐλαττώματά του.

— Καί τί ἀπέγινε;

— Κἀναμε πέντε χρόνια νὰ ξαναμιλήσουμε!

— Τσακωθήκαμε με τὸν Τζιμ και' τοῦ ἐπιστρέψω τὰ... δῶρα του! (Τοῦ Ν. Νομικού)

Α ΠΟ ὅλα τὰ μέρη τοῦ προσώπου, ἡ μὴτη εἶνε ἀναμφισβήτητα ἐκεῖνο πού παρουσιάζει τὴ μεγαλύτερη ποιικιλία ἀπὸ τὴν ἀποψι τοῦ σχήματος, τοῦ χρωματισμοῦ, τὴς θέσεως, τῶν ἀναλογιῶν κτλ., ἀλλὰ και' τίς μεγαλύτερες ἀτελεῖες ἐπίσης.

Ἡ μὴτη εἶνε, ἐξ ἄλλου, τὸ αὐθαδέστερο μέρος τοῦ προσώπου μας. Παρουσιάζεται τρόπον τινὰ πρὶν ἀπὸ μᾶς, μὲ μιά ἀξιοθρήνητη ἀδιαντροπία και' μᾶς προδίδει, ἀδιαφορώντας ἂν ἡ ἐντύπωση πού προκαλεῖ εἶνε καλὴ ἢ κακή.

Οἱ αἰσθητικοὶ μᾶς λένε ὅτι γιὰ νὰ εἶνε μιά μὴτη τελεία πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο μήκος με τὸ μέτωπο και' νὰ παρουσιάσῃ μιά ἐντελὴς ἴσια γραμμὴ ἀπὸ τὴ ρίζα ὡς τὴν ἄκρη της. Τὸ ἄκρον τὴς μὴτης (ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖον οἱ γυναῖκες τραβᾶνε τοὺς ἄντρες) πρέπει, ἐξ ἄλλου, νὰ μὴν εἶνε ὀστεώδες, αὐτὲ σαρκώδες, οὐτε πολὺ πλατὺ, οὐτε πολὺ στενὸ. Τέλος, τὸ κάτω μέρος τὴς μὴτης, βλέπομεν ἀπὸ τὰ πλάγια, πρέπει νὰ εἶνε τὸ τρίτον τοῦ συνολικοῦ μήκους της.

Ἀλλοῖμονο! Εἶνε ζήτημα ἂν και' μιά ἑστία γυναῖκα σὲ 100.000 ἔχει αὐτὴ τὴν τελεία μὴτη. Ἀλλ' ἂς μὴν κατηγοροῦμε μόνο τὴ φύσι. Οἱ περισσότερες γυναῖκες εἶνε υπεύθυνες γιὰ τὴν ἀσχημὴ μὴτη πού ἔχουν. Γιατί, συνήθως, ἐνὸς φροντίζουν γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ προσώπου ἢ τοῦ σώματός των, κακοποιοῦν τὴ μὴτη τους με τὸ χειρότερο τρόπο.

Πῶς;

Δεν πρέπει νὰ σὰς ἐκπλήξῃ ἡ ἐρώτησις: «Ἔχετε νὰ σκουπίζετε τὴ μὴτη σας;»

Δεν πρόκειται γιὰ τὸ ἂν τὴν σκουπίζετε με εὐγένεια και' διακριτικότητα, ὅπως πρέπει νὰ κἀνῃ ἓνας πολιτισμένος ἄνθρωπος. Τὸ ζήτημα εἶνε τὸ πὼς τὴν πιάνετε, ποῖα διεύθυνσι ἀκολουθεῖ τὸ χερί σας και' πὼς τὴν τραβάτε.

Σὰς φαίνεται ἀστείον; Ἀλλὰ, σύμφωνα με τοὺς αἰσθητικούς χειρουργούς, οἱ γυναῖκες εἶνε υπεύθυνες σὲ μιά ἀναλογία 13% περίπου γιὰ τίς παραμορφώσεις τὴς μὴτης των.

Συνήθως τὸ χερί μας ἀκολουθεῖ ἀσυνείδητα μιά διεύθυνσι εἴτε πρὸς τὰ δεξιὰ, εἴτε πρὸς τὰ ἀριστερά και' τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι με τὸν τρόπο αὐτὸ κάνομε τὴ μὴτη μας νὰ λοξεύῃ εἴτε πρὸς τὴ μιά κατεύθυνσι εἴτε πρὸς τὴν ἄλλη.

Στὴν περίπτωσι αὕτη, δεν χρειάζεται νὰ καταφύγετε σὲ αἰσθητικὸ χειρουργό. Μπορεῖτε με μερικὰ ἐλαφρὰ μασσὰ νὰ ξαναφέρετε τὴ μὴτη σας στὴν κανονικὴ τὴς θέσι. Γιατί τὸ κάτω μέρος τὴς μὴτης ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα χόνδρο και' γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶνε πολὺ εὐπλάστο.

Ἐνα ἄλλο ὁφθαλμὸ συνίσταται στὸ πιάσιμο τὴς μὴτης. Στὴν πραγματικότητα, στὴν ἀπόμαξι τὴς μὴτης οἱ ἄνθρωποι σφάλλουν κατὰ δυὸ τρόπους. Ἄλλοι τὴν τραβᾶν ἀπὸ τὴν ἄκρη και' ἄλλοι τὴν συμπιέζουν πρὸς τὸ πίσω μέρος. Στὴν πρώτη περίπτωσι, ἡ μὴτη παραμορφώνεται στὴν ἄκρη. Στὴ δεύτερη, παραμορφώνονται τὰ πτερύγια της. Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ πιασίματος καταστρέφει ἐπίσης τὴν ἐπίδερμίδα πού καλύπτει τὰ πτερύγια και' τὴν κάνει νὰ φαίνεται σάν βλογιόκομμέντ.

Οὐτε μιά γυναῖκα σὲ 100.000 ἔχει μιά τελεία μὴτη!

Οἱ αἰτίες πού τὴν παραμορφώνουν

χειρουργική, πού ἔχει κάμει ἀληθινὰ θαύματα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.

Ἀλλὰ και' τὸ καθόρισμα τὴς μὴτης προκαλεῖ ἐπίσης σημαντικὲς παραμορφώσεις.

Νὰ υπενθυμίσωμε μὴπως ὅτι τὸ καθόρισμα τὴς μὴτης με τὸ δάκτυλο εἶνε ἀνθυγιεινὸ και' ἀντιαισθητικόν. Ἐκτός, ὅμως, ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ μειονεκτήματα, παρουσιάζει και' ἓνα τρίτο: ὅτι διευρύνει τίς ρινικές κοιλότητες και' καταστρέφει τὸ σχῆμα τους.

Ἀποφύγετε το! Ὁ καλύτερος και' ὑγιεινότερος τρόπος καθορισμοῦ τὴς μὴτης εἶνε νὰ χρησιμοποιήτῃ ἓνα κομμάτι βαμπακί στὴν ἄκρη ἐνὸς μικροῦ ξύλου.

Ὁ καθαρισμὸς πρέπει νὰ συμπληρώνεται με μερικὲς πλύσεις, εἴτε με χλιαρὸν νερό, εἴτε με μιά βορικοῦχο διάλυσι, πράγμα πού εἶνε προτιμώτερο.

Γενικά, δεν πρέπει νὰ ξεχνᾶτε ὅτι ἡ μὴτη εἶνε ἓνα πολὺ λεπτὸ και' εὐαίσθητο ὄργανον. Γι' αὐτὸ, τὸσον ἡ ἀπόμαξις ὅσον και' τὸ καθόρισμα πρέπει νὰ γίνονται με μεγάλη προσοχή. Εἴτε ἀνάγκη, λοιπόν, ν' ἀπυχτήσετε «ἀπαλὸ» χέο. ἂν θέλετε νὰ διατηρήσετε τὸ σχῆμα και' τίς γραμμὲς τὴς μὴτης σας.

Δυὸ ἄλλα μειονεκτήματα τὴς μὴτης εἶνε τὸ κοκκίνισμα και' ἡ υπερβολικὴ στυλπνότης της στὴν ἄκρη.

Ἄν ἡ ἄκρη τὴς μὴτης σας εἶνε κόκκινη, θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἀκόλουθον διάλυσι σὲ ἐπαισιφεινὲς τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα: Οἰνόπνευμα 30 βαθμῶν 20 γρ. Ρεζορκίνη 0,60 »

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ βάζετε δυὸ ἢ τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα κομπρέσες με πολὺ ζεστὸ νερό, μέσα στὸ ὁποῖον θὰ διαλύσετε λίγη βενζὴ (μιά κουταλιά της σούπας βενζὴς μέσα σὲ ἓνα κιλὸ νερό).

Γιὰ νὰ ἐξαφανίσετε τὴ στυλπνότητα τὴς μὴτης, εἶνε καλὸ νὰ βάζετε δυὸ ἢ τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα ἐπιθέματα με αἰθέρα. Ὁφελοῦν πολὺ ἐπίσης τὰ ἐπιθέματα με πολὺ πυκνὴ διάλυσι σόδας. Μπορεῖτε, τέλος, νὰ χρησιμοποιήσετε μιά ἀπὸ τίς καμφορρικούς κρέμες, πού βρίσκονται στὸ ἐμπόριο και' πού ἔχουν τὸ πρόσθετο πλεονέκτημα ὅτι ἐξαφανίζουν ἐπίσης τὰ μαύρα στίγματα, πού εἶνε τὸσον συνήθη στὰ πτερύγια τὴς μὴτης.

Γιὰ τίς παραμορφώσεις βαρείας μορφῆς ὁμοδία εἶνε ἡ αἰσθητικὴ χειρουργική, πού ἔχει κάμει ἀληθινὰ θαύματα κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια.

Γυάλινες κλωστὲς

Ὑπάρχουν σήμερα περισσότερα ἀπὸ 600 εἴδη γυαλιοῦ. Ἐκ τῶν κατασκευασθῇ μάλιστα και' γυαλίνα τουβλά, συνεισφέρει μὲ μιά μέρα νὰ κατοικήομε μέσα σὲ σπιτί ἀπὸ γυαλί. Τὰ τουβλά αὐτὰ ἀντέχουν σὲ πιεσὶ 800 κιλὸν σὲ καθ' ἑκατομμύριον.

Ἐξ ἄλλου, κατασκευάζονται ἀπὸ γυαλὶ κλωστὲς 12 φορές λεπτότερες ἀπ' τὸ πιὸ λεπτὸ μετάξι. Μισὸ κιλὸ γυαλὶ ἐτεβλήθη σὲ μιά μονοκόμμη κλωστή μήκους 13.000 χιλιομέτρων. Οἱ τεχνικοὶ δὲ πού ἐπέτυχαν αὐτὸ τὸ κατορθῶμα βεβαιώνουν ὅτι, τὴν ἐπομένη φορὰ με τὴν ἴδια ποσότητα γυαλιοῦ, ἡ κλωστή θὰ φτάσῃ σὲ μήκος 40.000 χιλιομέτρων, ἐξσκολλομένων νάναι μονοκόμμη!

Τα δύματα της ντάμας και του βαλέ

Υπάρχουν γονείς που με τη ζωή τους προετοιμάζουν την δυστυχία των παιδιών τους. Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι η ακόλουθη ιστορία, που απασχόλησε εδώ και μερικά χρόνια την Γενική Ασφάλεια. Από ένα έρωτικό δράμα που έγινε στην πλατεία Μητροπόλεως απεκαλύφθη, στις ανακρίσεις, η τραγωδία μιας άριστο-κοστικής οικογενείας που ξεκληρίστηκε.

Είνε γεγονός, βέβαια, ότι ο γάμος είναι λαχείο. Ανθρώποι άγγελοι, μετά το γάμο τους μεταβάλλονται σε πραγματικούς σατανάδες και γυναίκες τρυφερές κι ευαίσθητες γίνονται σκληρές αιμοδιψείς τίγρεις. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και μ' έναν από τους πιο συμπαθείς γλεντιέδες της Αθήνας. Μια ημέρα έπεσε στα δίχτυα της αγάπης. Μια όμορφη γυναίκα του πήρε τα μυαλά. Ήταν τετραπέρατη, φιλόδοξη και διαβολομένη. Ό,τι έβαζε στη σκέψη της το πραγματοποιούσε. Ήταν ένας θηλυκός σατανάς με μορφή αγγέλου. Ο σύζυγος της όμως είχε μεσάνυχτα. Γι' αυτόν η γυναίκα του ήταν υπόδειγμα ηθικής και αφοσιώσεως. Δούλευε ο άνθρωπος από το πρωί ως το βράδυ για να της εξασφαλίσει τα λούσα της, την είχε εγκαταστήσει σ' ένα πολυτελές διαμέρισμα στη συνοικία της Νεαπόλεως και έλη του ή φροντίδα ήταν πώς να την κάνει ευτυχισμένη. Μα η γυναίκα του είχε το φοβερό πάθος των χαρτιών. Όσα λεφτά και να της έδινε ο άντρας της δεν της έφταναν για να πληρώσει τα χρέη που δημιουργούσε. Αρχισε τότε να του παρουσιάζει διάφορους ψεύτικους λογαριασμούς, να του ζητάει λεφτά για να τα δώσει δήθεν στους στενούς συγγενείς της και μεταχειριζόταν κάθε μέσο για να του πάρει όσα μπορούσε περισσότερα λεφτά.

Σ' αυτή την περίοδο ήρθε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Ήταν πεντάμορφο. Ο άντρας της χαρτοπαίχτρις έκρινε τότε καλό να της παρατηρήσει ότι ήταν καιρός πια να περιορίσουν τη ζωή τους, να μη κάνουν σπατάλες και ν' αρχίσουν να φροντίζουν για το μέλλον της κόρης τους. Μα η γυναίκα του, δεν δίστασε να του αποκαλύψει ότι είχε κυριευθεί από το φοβερό πάθος των χαρτιών.

— Και το λάθος, του παρατήρησε, είναι δικό σου. Μου έδινες πάντα όσα λεφτά κι αν σου ζητούσα, χωρίς να ενδισφερόμην να μάθης πού τα ξόδευα. Τώρα είναι άσος. Συνήθισα το χαρτί όπως ο τοξικομανής την πρέζα του!...

Μα ο άντρας της δεν λογάρισε

τα λόγια της. Σκέφθηκε ότι αν έπαυε να της δίνει λεφτά, η γυναίκα του θα σταματούσε το παιγνίδι. Στην αρχή, εκείνη, πράγματι, άγωνίσθηκε να γλυτώσει από το φοβερό πάθος της, μα δεν τα κατάφερε. Και τότε άρχισε να κάνει χίλιους συνδυασμούς για να βρει λεφτά. Στην αρχή πούλησε όλα τα κοσμήματά της. Έπειτα, ότι πολυτίμο είδος υπήρχε μέσα στο σπίτι, κατηγορώντας τις υπηρέτριες, τις τις τα είχαν κλέψει. Ο άντρας της καταλάβαινε ότι αυτή τα είχε πουλήσει, μα νόμιζε ότι κάποτε θα συνήρχετο και θα καταλάβαινε σε τι κρημνό κατακυλούσε...

Τέλος, η όμορφη εκείνη γυναίκα άρχισε να έχη πλουσίους φίλους. Πούλαγε όσο μπορούσε πιο ακριβά τον έρωτά της για να μπορεί να ικανοποιεί το πάθος της για τα χαρτιά. Στην αρχή αυτές οι συναντήσεις γινόντουσαν έξω από το σπίτι. Έπειτα, όταν πια έχασε και το τελευταίο ίχνος της ντροπής, άρχισε να δέχεται τους φίλους της μέσα στα διαμερίσματά της. Το κορίτσι της, που είχε πια μεγαλώσει ήταν ο μοναδικός θαύτης των έρωτικών δεσμών της. Το είχε τόσο διασφίρει ψυχικά, που το είχε κάνει συνεργό της. Έβλεπε κι αυτό τον πατέρα της σαν το μεγάλο «κορρίδο» του σπιτιού και πολλές φορές σαν ανυπόφορο βάρος!...

Ο τραγικός σύζυγος αγαπούσε όμως παθολογικά το παιδί τους. Είχε πια συνηθίσει τη γυναίκα του κι ήθελε να την διώξει, μα φοβόταν μη χάσει και το παιδί. Έτσι δεχόταν όλους τους εξευτελισμούς, φτάνει να ζή κοντά στο πλάσμα που έλάτρευε.

Έτσι περνούσαν τα χρόνια. Ο σύζυγος είχε καταπνέσει ένα δυστυχισμένο πλάσμα που δεν τολμούσε ν' αντικρύσει άνθρωπο, σκεπτόμενος ότι θα ήταν φίλος της γυναίκας του και θα του χαμογελούσε ειρωνικά. Τότε ακριβώς ξέσπασε η φοβερή τραγωδία. Η κοπέλλα έρωτεύθηκε τρελλά έναν καλό κι έρωατικό νέο, που δεν ήξερε τί κόλαση ήταν η οικογένεια της αγαπημένης του. Όταν το έμαθε, και το έμαθαν κι οι δικόι του, πήγε να τρελλάθει από την απελπισία του. Οι γονείς του ανήθικαν να του δώσουν την συγκατάθεσή τους. Μόνο του δεν μπορούσε να ζήσει την αγαπημένη του. Η μητέρα της πάλι άρχισε να της κάνει φοβερές σκηνές:

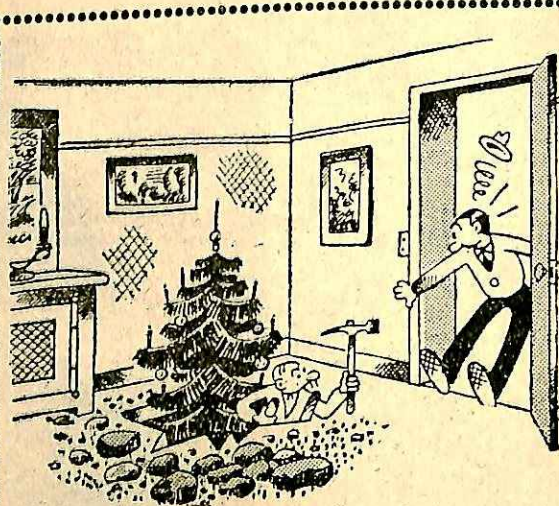
— Τι τόν θέλεις αυτό το βλάκα, τόν αδέσπο; της έλεγε. Δεν κυττάς να βρεις κανένα πλούσιο να εξασφαλίσεις την ζωή σου!...

Σιγά-σιγά με τα λόγια της την δηλητηρίασε. Αρχισε να φέρεται με ψυχρότητα στο φίλο της. Εκείνος, που είχε αντιληφθεί τι είχε συμβεί, τρελλάθηκε από την ζήλεια του. Και μια ημέρα, στην πλατεία Μητροπόλεως που συναντήθηκαν της δήλωσε:

— Απόψε θα μ' ακολουθήσεις. Αύριο θα βγάλουμε τις άδειες και θα παντρευτούμε. Δεν μπορείς να υποφέρω αυτή τη ζωή!...

Μα εκείνη αρνήθηκε. Τότε ο νέος έβγαλε ένα περιστρόφο που κατόυσε μαζί του, της φύτεψε μια σφαίρα στην καρδιά κι έπειτα αυτοκτόνησε. Η αστυνομία, με τις ανακρίσεις, έφερε σε φώς όλες τις πτυχές του φοβερού αυτού δράματος. Όσο για τον τραγικό σύζυγο, εγκατέλειψε άμεσως την τρομερή γυναίκα του και την άφησε να ζήσει την ακόλαστη ζωή της. Κι' εκείνη, πράγματι, σκόρπισε στους τέσσερες ανέμους την ομορφιά της, ώσπου χάθηκε για πάντα, ανθρώπινο κορμί, στο ανώνυμο πλήθος των γυναικών του υποκόσμου, ένα άκομμο θύμα της ντάμας και του βαλέ.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

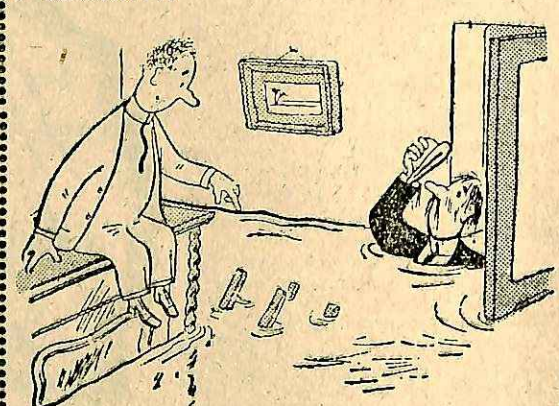

— Έπειδή ήταν πολύ μεγάλο, σκέφθηκα πως ίσως θέλατε κι' εσείς λίγο για τα παιδιά σας!...

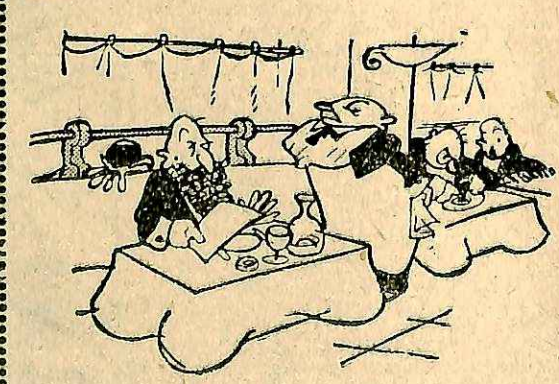

ΜΕΤΑ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

— Τι να γίνω βρέ γυναίκα; Για να βάλω μηνύματα μέσα στα μπουκάλια πρέπει προηγουμένως να τ' αδειάσω!...

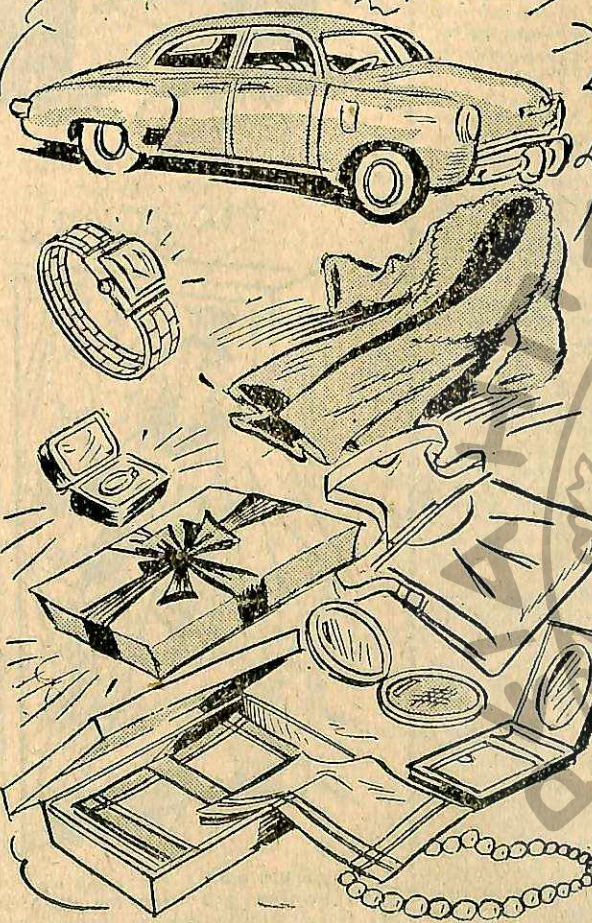
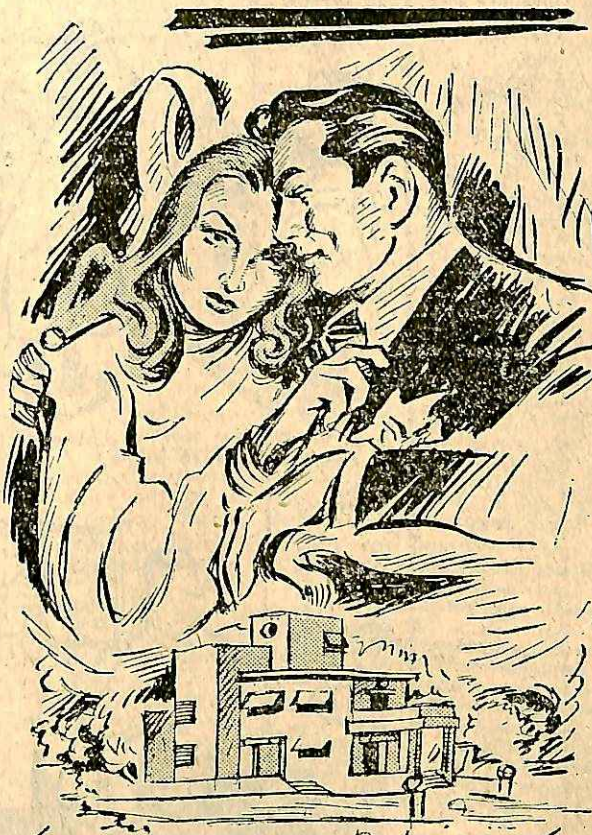

— Ο κύριος που ζητάτε μένει στο κάτω πάτωμα!...

— Ο κύριος θέλει πετσέτα;
— Όχι, δεν μου χρειάζεται!...

ΤΙ ΜΠΟΝΑΜΑ να κάνω;

γάπη μου, Πρωτοχρονιά μας έρχεται κι' εφέτος — όπως συμβαίνει πάντοτε μία φορά το χρόνο —. Κι' εγώ βαρύς και σκεπτικός, σαν σύγχρονος Άμλέτος, αυτές τις μέρες προσπαθώ και δεν τ' κατορθώνω να βρω τι δώρο θαπρεπε, γλυκειά μου, να σου κάνω και το μυαλό μου χάνω!

41 μή μου πής, αγάπη μου, ότι δεν θέλεις δώρα. Αυτό, ακόμα κι' αν το πής, ξέρεις πώς θάνε ψεμμά. Και ξέρω, την Παραμονή δεν θα κυττάς την ώρα, για να με ίδης καμαρωτό νάρχωμαι μ' ένα δέμα. Κι' αυτό το δέμα ακριβώς είναι που συλλογίζομαι. Αυτή είναι η Παραμονή ή σκέψι μου ή μοναχία. Και τυραννιέμαι κι' άπορώ και όλο βασανίζομαι να βρω το δέμα σου αυτό τί νάνε και τι νάχη.

γλυκειά μου αγάπη, θάβελα — στο νοί μου τόχω βάλει — μια βίλλα να σου χάριζα! Μια βίλλα στην Έκάλη! Νάνε κομψή, κουκλιστική, στα λούλουδα πνιγμένη. Κι' άπαραιτήτως, φυσικά, με γούστο επιπλωμένη. Ναι, στην Έκάλη θάβελα. Μέρος ρωμαντικό. Έκτός αν ήθελες εσύ νάνε στο Ψυχικό ή στη Γλυφάδα — αν προτιμάς νάνε κοντά στη θάλασσα —. Έγώ, αγάπη μου, ποτέ χατήρι δεν σου χάλασα. Τόχω το σχέδιο στο νοί. Τη βλέπω αυτή τη βίλλα. Προβάλλει μπρός στα μάτια μου τώρα φανταστικά. Μα δυστυχώς, αγάπη μου, — με πιάνει ανατριχίλα — μου λείπουν το οικόπεδο, μα και τα υλικά!

42 θελά να σου χάριζα μια φίνα λιμουζίνα. Να είναι η καλύτερη σε όλη την Αθήνα! Μια «Φόρντ» είτε μια «Κράυσλερ» ή μια «Ισπανοσουίζα» — στο χρώμα νάνε θάβελα μαύρη ή μάλλον γκριζα —. Μια λιμουζίνα θάτανε άρσιος μπουναμάς. Έλπίζω ότι θ' άρεσε πολύ και της μαμάς. Μια τέτοια κούρσα ασφαλώς θάχη επίτυχια. Μα δυστυχώς, αγάπη μου, — κύττα, τί άτυχία! — δεν δίνουνε συναλλαγμα έτούτες τις στιγμές. Άλλά κι' αν δίναν — δυστυχώς — δεν έχω εγώ δραχμές!

43 θελά να σου χάριζα γούνες και σατυλίδια, μαργαριτάρια και μπριγιάν και χίλια δυό στολίδια. Και δυό βαλίτσες θάβελα λίρα-χρυσή γεμάτες, εγώ να τις κουβάλαγα, με τις δικές μου πλάτες. Να τις ξεδεύεις άφειδώς εδώ κι' εκεί με πόζα. Μα, δυστυχώς, αγάπη μου, δεν είμαι... Ρουμπιρόζα!

44 Κι' αφού είν' έτσι, φυσικά, ο νοός μου περιστρέφεται σε δώρα πρακτικά, που την τιμή τους να μπορώ να εξοικονομήσω. Και σκέπτομαι αγάπη μου το τί να σου χάρισω. Πουντιέρας! Αποκλείεται, γιατί έχεις κι' άλλες δέκα, όπως τόχει συνηθείς θάβελα, με δίχως καθυστέρηση. Τότε μια τσάντα, βέβαια, με δίχως καθυστέρηση. Άλλοίμονο! Δεν γίνεται!... Τσάντα σου πήρα πέρσι!

45 ης τουαλέτας άξεσουάρ; Να ιδέα πρακτική! Μα σουστειλε ο θεός σου άπ' την Αμερική... Ένα ρολόι του χεριού; Δώρο πολύ κοινό. Κι' έξ' άλλου κι' αν θά σουπαιρνα, θά ήτανε... φτηνό. Να σουπαιρνα ένα κμπιπελό μες στ' άλλα σου παιχνίδια; Μα κμπιπελό πολύ κομψό αγάπη μου είσαι ή ίδια. Τότε έναν κούκλο, βέβαια και πάω χωρίς ν' άργω. Τί λέω όμως; Ξέχασα πώς κούκλος είμ' εγώ! Τότε, μαντήλια ένα κουτί; Καλός λογαριασμός! Μα τα μαντήλια όπως λέν σημαίνουν «χωρισμός»! Κι' εγώ δεν θάβελα ποτέ από σένα να χωρίσω. Λοιπόν, πές μου, αγάπη μου, τί θες να σου χάρισω; Τη σκέψι αυτή στα μάτια μου θαρρώ κι' εσύ διασάβεις. — Πού να σε πάρη ο διάολος, σε τί μελέα με βάζεις!

46 Και σκέπτομαι την έκλογη και σκέπτομαι το έξοδο και είμαι σε άδιέξοδο! Το ένα είναι ακριβό, το άλλο πολύ φτηνό, το ένα δεν κάνει εντύπωση, το άλλο είναι κοινό. Όλα τα συλλογίζομαι και όλα τ' άπορρίπτω! Γι' αυτό, λοιπόν, αγάπη μου δεν σου το άποκρύπτω και θά στο πω ξετσιπώτα πως πήρα την άπόφασί να μη σου δώσω τίποτα! Έτσι από τοούτο το μελέα, λοιπόν, θά βγώ εφέτος. Και σου εύχομαι νάνε εύτυχες κι' αίσιο το Νέον Έτος!

Παν. Παν.

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΪΚΑΝΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Μερικές αληθείες για
το... μυαλό

Απ' το βιβλίο του 'Αμερικανού Ντόναλντ Λέιντ 'Γενική της Προσωπικής Αναλύσεως', διαλέξαμε τις παρακάτω ένδιαφέροντες έρωταποκρίσεις, σχετικές με τις πνευματικές ικανότητες του ανθρώπου:

1) Οι κάτοικοι των πόλεων έχουν ισχυρότερο μυαλό απ' τους χωρικούς;

Ναί. Αυτό δείχνουν οι παρατηρήσεις. Φαίνεται δε ότι οφείλεται στην ύπαρξη καλλιτέρων σχολών στις πόλεις. Έννοείται ότι υπάρχουν και πολυάριθμες εξαιρέσεις.

2) Η εύγλωττία αποτελεί σημείον ευφυΐας;

Όχι. Η έξυπναδα δείχνεται απ' αυτά που λέει κανείς, κι' όχι απ' τον τρόπο που το λέει. Συχνά, οι εύγλωττοι δεν έχουν κανένα άλλο πνευματικό προσόν απ' την εύκολη ομιλία.

3) Χρειάζεται περισσότερο μυαλό για να γίνει κανείς γιατρός, παρά μηχανικός;

Απεναντίας, απ' όλα τα επαγγέλματα, οι μηχανικοί έχουν το πιο πολύ μυαλό (έννοούμε δηλαδή πνευματικές ικανότητες). Οι γιατροί έχουν λιγώτερο κι' οι δικηγόροι ακόμη πιο λίγο.

4) Η μελέτη των μαθηματικών ή των αρχαίων γλωσσών ακονίζει το μυαλό;

Αυτή η ιδέα υπήρχε επί πολλές γενεές. Τα νεώτερα όμως πειράματα τη διέψευσαν. Το μυαλό ακονίζεται με το καλό σχολικό περιβάλλον. Δεν έχει δηλαδή τόση σημασία το τί μαθαίνει κανείς, όσο το πώς το μαθαίνει.

5) Υπάρχουν φάρμακα που αυξάνουν τις πνευματικές ικανότητες;

Η «θυροζίνη» ωφέλει απ' αυτής της απόψεως, αλλά

Λαϊκά δίστιχα

Τα βότανα τα γιατρικά μόν' το κορμί γιατρέυουν,
μά οι πληγές πώς ή καρδιά άλλον γιατρό νυρεύουν.
Αγάπη μου σύ 'σαι γιατρός κι' αν θέλεις με γιατρέψεις,
στον κόρφο σ' είν το γιατρικό θέλεις και με παιδεύεις.

—Αγάπα με και κύττα με, κυρά μου, νέος είμαι
κλέψε τ' άντρός σου όπως με πιός τ' άνάπης είμαι.
—Εάν τί να κλέψω ή όρφονή τ' άντρός μου, να σου δώσω:
Ένα φίλι έχω κρυφά κι' έλα να σε πληρώσω.

Αγάπα με πουλάκι μου, ως μ' αγαπούσες πρώτα
λόγια του κόσμου μην άκουσ, μόν' την καρδιά σου ρώτα.

Αγάπη και πολύ σεβντά όπουχουμε τα δυό μας!
Όποιος μās έξεχωρίσε να λάβη τον καυμό μας.

Αγάπη μ' ήρθα να σε ιδώ μ' εύρηκα κλεισμένη,
την πόρτα σου κι' ένγυρίσ με την καρδιά καυμένη.

Αγάπη μου μαργιόλισσα κι' αγάπη μου ζηλιάρα,
μπροστά μου μ' άλλον μη μιλάς, κι' είμαι παραπονιάρα.

τωπο θεωρείται συνήθως δείγμα έξυπνάδας. Στην πραγματικότητα όμως αποτελεί ένα απλό σωματικό γνώρισμα, χωρίς ιδιαίτερα υψιμασία. Άλλωστε, όπως έχουν αποδείξει οι νεώτερες έρευνες, ή έξυπνάδα έδρευει σ' ολόκληρο τον έγκεφαλο, κι' όχι σ' ένα ώρισμένο μόνο μέρος του.

12) Οι έρωτικές καταχρήσεις ελαττώνουν τις πνευματικές ικανότητες;

Δεν έχει παρατηρηθή τέτοιο πράγμα. Συμβαίνει όμως το αντίθετο, δηλαδή όσοι έχουν εκ γενετής ή από άλλους λόγους ελαττωμένες πνευματικές ικανότητες, παρασύρονται σ' έρωτικές καταχρήσεις.

13) Πότε παύουν ν' αναπτύσσονται οι πνευματικές ικανότητες;

Η αύξησή τους είνε ταχύτερη στα 10 πρώτα χρόνια της ζωής. Κατόπιν γίνεται λίγο-λίγο βραδύτερη και σταματάει συχνά στα 20 χρόνια. Ωστόσο, οι άνθρωποι που μελετούν, διαβάζουν, σκέπτονται, κλπ., αυξάνουν τις πνευματικές τους ικανότητες ως τα 50 χρόνια τους, ή και αργότερα ακόμη.

14) Οι πνευματικές ικανότητες όλου του κόσμου παρουσιάζουν μία γενική έλάττωσι;

Μερικοί επιστήμονες φρονούν ότι είνε σήμερα κατά 10 % λιγώτερες παρ' όσο πρό ενός αιώνας. Δεν υπάρχει όμως καμμία θετική απόδειξις αυτής της θεωρίας.

15) Οι καθηγητάι του Πανεπιστημίου έχουν περισσότερο μυαλό απ' τους φοιτητάς;

Οι δοκιμές που έγιναν στην 'Αμερική, απέδειξαν ότι ή διαφορά είνε ελάχιστη. Οι καθηγητάι έχουν αποκτήσει πλούτο γνώσεων γύρω απ' τον κλάδο στον όποιο αφιέρωσαν τη ζωή τους, αλλά από γενικής άποψεως δεν παρουσιάζουν υπεροχή. Κι' αυτός είνε ένας λόγος για τον όποιο δυσκολεύονται συχνά να επιβάλουν σεβασμό στους φοιτητάς.

16) Υπάρχουν πολλοί μαθητάι σχολείων που έχουν μυαλό όσο κι' οι δάσκαλοί τους;

Ναί. Στις 'Ηνωμ. Πολιτείες, μία στατιστική ανεβάζει τον αριθμό τους σε 250.000. Φυσικά, έννοούμε και πάλι τις γενικές πνευματικές ικανότητες, κι' όχι τις ειδικές γνώσεις.

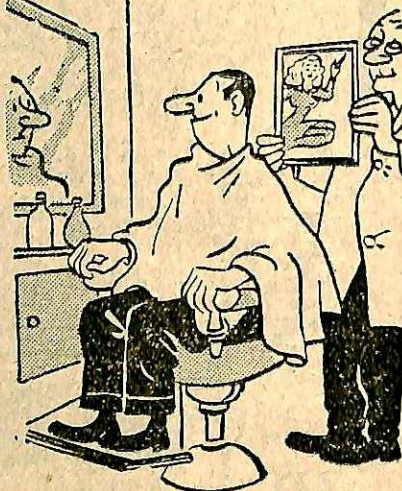
17) Τα παιδιά έχουν τόσο μυαλό, όσο πιστεύουν οι γονείς τους;

Συνήθως, οι γονείς υπερβάλλουν — όπως είνε φυσικό άλλωστε — την έξυπνάδα των παιδιών τους. Δεν συμφωνούν όμως μαζί τους οι ξένοι, και ιδίως οι επιστήμονες, που βλέπουν αντικειμενικά τα πράγματα. Έξ αιτίας αυτής ακριβώς της υπερβολής, πολλοί γονείς στρέφουν τα παιδιά τους προς έπαγγελματικά στάδια άνώτερα απ' τις πραγματικές τους ικανότητες, πράγμα που καταλήγει συνήθως σε αξιοθρήντες αποτυχίες.

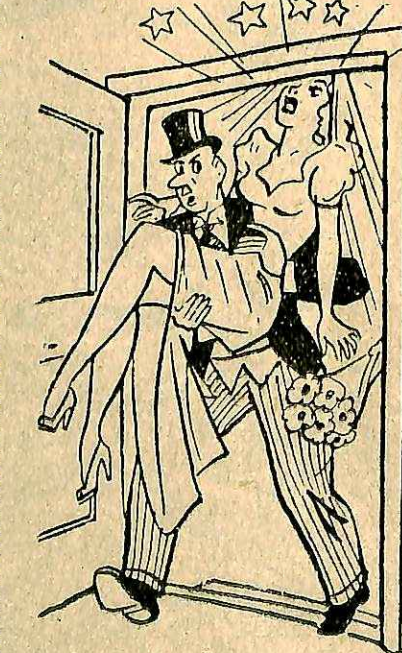
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— Τί λές γι' αυτό Λεωνίδα; Είνε αρκετά γερό για το μικρό;

Ο κουρέας: Είνε έν τάξει τα μαλλιά σας;...

Ο γαμπρός: Μην αρχίσεις να παραπονιέσαι από τώρα ότι το σπίτι δεν είνε βολικό!...

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Της συνεργάτιδός μας
κ. ΕΛΕΝΗΣ ΠΟΛΙΤΗ

ΠΑΡΙΣΙ. — Το Παρίσι έχει τις μεταπολεμικές στενοχώριες του. Όσο και ν' αγωνίζεται, δεν μπορεί να συγκαλύψει τη φτώχεια του. Οι άνθρωποι ζουν με τα λιγοστά φράγκα που κερδίζουν — όσοι τα κερδίζουν, — με το λιγοστό ψωμί του δελτίου, με ελάχιστο βούτυρο της διανομής, με ελάχιστη ζάχαρη, με ελαχιστότατο λάδι και ρύζι. Άλλα ζουν με την αξιοπρέπεια της γαστρονομικής παραδόσεως. Η παρισινή κουζίνα είνε και τώρα στον καιρό της φτώχειας της, όπως ήταν και στο παρελθόν, ή συνδυασμένη με τη ζωή του Γάλλου ρεαλιστική ποιήσις. Μπροστά στο τραπέζι του εστιατορίου ο Παριζιάνος αισθάνεται ένα είδος ευλαβείας. Δεν συζητεί πολιτικά. Δεν εκδηλώνει τις χαρές ή τις λύπες του στον παρακαθημένο του. Αποφεύγει ακόμη και τις αισθηματικές τρυφερότητες, αν συνοδεύεται από την άγαπημένη του. Διαβάζει τον κατάλογο των φαγητών αν ν' διαβάσει κανένα συναρπαστικό μυθιστόρημα. Τρώγει άργα. Πίνει άργα το κρασί του. Νομίζει κανείς μεταφέρεται σ' άλλους κόσμους.

Τί είνε αυτό που δίνει τόση σιγή στη γαστρονομική διαδικασία; Είπαμε: ή βαθειά ριζωμένη μέσα στη ζωή του Γάλλου παράδοσις. Υπάρχουν στο Παρίσι μάγειροι, των οποίων οι πρόγονοι έψηναν τα φαγητά των Λουδοβίκων στις Βερσαλλίες. Τα όνόματα των απογόνων δεν είνε λιγώτερο φημισμένα από τα όνόματα μερικών διασημών συγγραφέων και πολιτικών. Ποιός Γάλλος, αλλά και ποιός από τους φημισμένους καλοφαγάδες του κόσμου δεν ξέρει τα όνόματα των παλαιών «μαίτρ» της γαλλικής κουζίνας, του Ντουριέ, του Νινόν, του Βερντιέ, του Φιλέας Ζιλμπέρ, του Ζιρώ, του Έσκοφιέ; Όπως υπάρχουν καφενεία που έπαιξαν ρόλο στη ζωή της Γαλλίας, έτσι υπάρχουν και εστιατόρια με ιστορία. Δεν ήταν συμπτωματικό με γεγονός ότι στους παληούς καλούς καιρούς, κραταίοι Μονάρχαι, ή Μαχαρραγιάδες των 'Ινδιάν, ή πολυεκατομυριοδχοί της 'Αμερικής πήγαιναν συχνά στο Παρίσι για να ή-

Ο «Θησαυρός»

εύχεται εις τούς αγαπητούς του άναγνώστας
εύτυχισμένο το

1949

κανοποιήσουν τις γαστρικές τους επιθυμίες. Τους τραβούσε το μυστικό της παριζιάνικης κουζίνας, που ήταν αδύνατο να το ανακαλύψουν στην πατρίδα τους.

Ένα από τα αξιοσέβαστα πρόσωπα του σημερινού Παρισιού είνε ο Σαγιγιάν Κυρνόσκι, ιδρυτής και πρόεδρος της «Ακαδημίας των Γαστρονόμων», ο γνωστότατος με τον τίτλο «πρίγκιψ των γαστρονόμων». Η γνώμη του Κυρνόσκι επάνω στα ζητήματα της κουζίνας είνε νόμος. Είνε ο πιο φημισμένος «ντεγκυστατέρ» του κόσμου. Άλλά είνε και δυστυχής: οι γιατροί του απαγορεύουν να παίρνει περισσότερο από ένα γεύμα την ήμερα. Κι' είνε πρόεδρος της 'Ακαδημίας των Γαστρονόμων!...

Όταν πριν από λίγους μήνες έπεσκέφθησαν το Παρίσι ο Φίλιππος και ή Έλισάβετ της 'Αγγλίας, πήγαν έντελώς ινκόγνιτο ένα βράδυ σ' ένα από τα χαρακτηριστικότερα εστιατόρια της γαλλικής πρωτεύουσας. Κι' όταν επέστρεψαν στο Λονδίνο, αφηγήθηκαν τις έντυπώσεις τους για τη θαυμασία χήνα που έφαγαν. Η χήνα ήταν ή σπεσιαλιτέ του εστιατορίου. Η συνταγή της κατασκευής της έχει ιστορία 58 ετών και είνε το... μνημειώδες έργο του παλαιού διασήμου μαίτρ Φρεντερίκ. Όταν την πρωτοεργείρε με την έμπνευσή του το 1890, κράτησε το μισό ζωμό και τον χρησιμοποίησε για δεύτερη χήνα. Απ' αυτήν κράτησε πάλι τον μισό ζωμό για την τρίτη χήνα. Κι' έτσι από χήνα σε χήνα κι' από σάλτσα σε σάλτσα συνεχίζεται ή παράδοσις μεταξύ των γενών των... χηνών. Αναδιώχντας το χρονικό του καταστήματος ο έπισκέπτης πληροφορείται ότι κάθε σφαζομένη και μαγειρευμένη χήνα παίρνει ένα νούμερο. Έτσι ή υπ' αριθ. 328 χήνα σεβριόστηκε το 1890 στον πρίγκιπα της Ουαλλίας, τον κατόπιν Έδουάρδο τον 7ον. Η υπ' αριθ. 6.043 στον Μεγάλο Δούκα Βλαδίμηρο της Ρωσίας. Η υπ' αριθ. 112.115 στον Πρόεδρο Φραγκλίνο Ρούσβελτ και πρό όλγων μνηνών οι χήνες που φέρονται να νούμερα 185.937 και 185.938 στην Έλισάβετ και στον Φίλιππο.

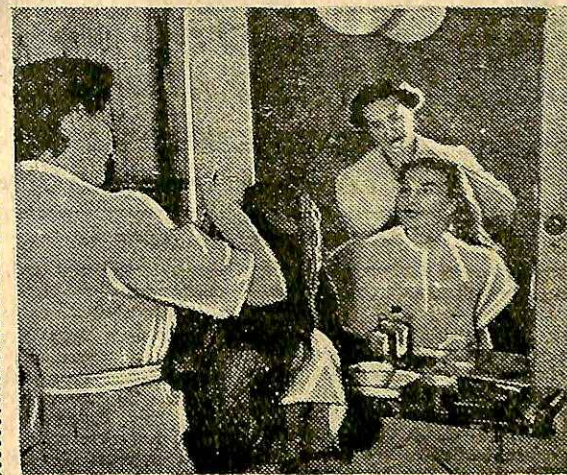
Ο πόλεμος και ή μεταπολεμική κατάσταση ανέτρεψαν πολλά πράγματα στη Γαλλία. Η γαστρονομική όμως παράδοσις διατηρείται. Μόνο που πρέπει νάχη κανείς φουσκωμένο πουγγί για να μυηθ' σ' όλα τα μυστικά της γαλλικής κουζίνας. Στα πολύ φημισμένα εστιατόρια όπου, συνήθως, έρχεται ο φρακοφορεμένος μαίτρ και σου κάνει μία σύντομη διάλεξι περί μετεκτάσας ή περί φασσιανού ή περί σάλτσας Μπεαρναί, ζήτημα είνε αν θα σου φτάσουν 2.000 φράγκα για ένα καλό γεύμα. Χωρίς να υπολογίζεται και το έκτακτο πουρμπουάρ στη μουσική που θα παίξη σιγανά ένα παθητικό βάλες κατά τη μεγάλη στιγμή που ο μαίτρ, περιστοιχιζόμενος από δυο βοηθούς του θα σου σεβρίρη πάνω στο φασσιανό την άσπρη σάλτσα με το σιρόπι φραμπουάζ.

Άλλά σταματώ. Γιατί παραμυθήκα στο οικόπεδο του φίλου κ. Τσελεμεντέ και υπάρχει κίνδυνος κανενός... γαστρονομικού καυγά!

ΕΛΕΝΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

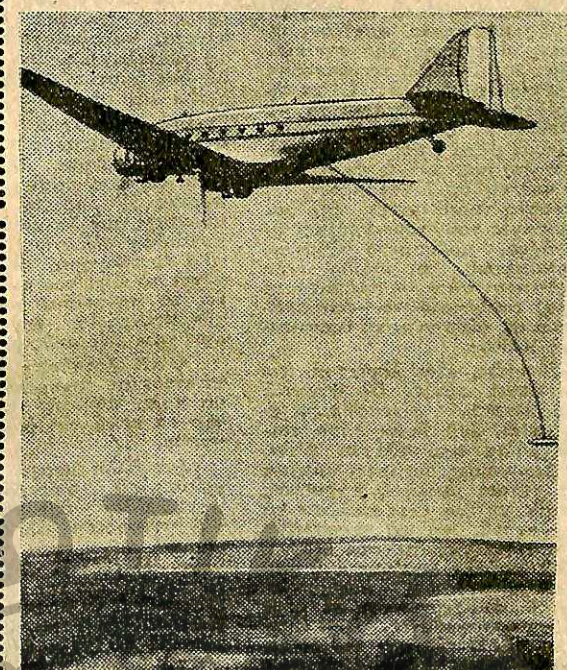
Δέν έμκαθν ακόμη ότι τελείωσεν
ό πόλεμος...

Στις άμερικανικές άρχες της νήσου του Γκουάμ παρουσιάσθηκαν τελευταία δυο 'Ιάπωνες στρατιώτες, που έδηλωσαν ότι εκατοντάδες άλλοι βρίσκονται μέσα στη ζούγκλα, χωρίς να ξέρουν ότι τελείωσεν ο πόλεμος.

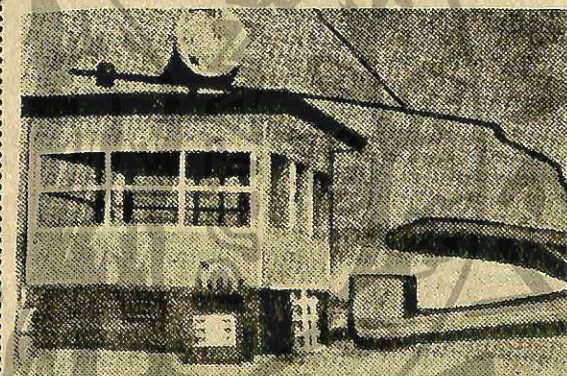
Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΔΙΧΩΣ ΧΑΡΕΜΙΑ

Οι γυναίκες της Τουρκίας έχουν εκμοντερνισθή τελείως. Μακινιόρονται συχνά στυλικά στο κομμωτήριο κι' επισκέπτονται τα ινστιτούτα καλλογής (δεδομένου μάλιστα ότι έχουν εκ φύσεως δέρμα πολύ στεγνό, που μαραίνεται πρώωρα).

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ ΜΕΤΑΛΛΕΙΑΜΑΤΑ

Με τη βοήθεια του «μαγνητομέτρου» μιας νέας συσκευής κρεμοσμένης μ' ένα σχοινί στο κενό, το αεροπλάνο αυτό μπορεί ν' ανακαλύψη την ύπαρξη μεταλλευμάτων μέσα στο έδαφος πάνω απ' το όποιο πετάει.

BENZINΗ ΓΙΑ ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Σ' ένα αεροδρόμιο της Καλιφορνίας ιδρύθηκε αύ τας ο νέος και τελειοποιημένος σταθμός βενζίνης με τον όποιον γίνεται πολύ γρηγορώτερο ο ανεφοδιασμός των αεροπλάνων, χωρίς σ' ένα σωλήνο που μπορεί ν' μετακινήθ' προς όλες τις διευθύνσεις μέχρι απόστασεως 5 μέτρων.

Η Α.Ε. Ο Μπακαράς

Πρωτοχρονιατικά έθιμα

Αλότε τις παραμονές της Πρωτοχρονιάς, ή χαρτοπαί-
ζια ήταν στις δόξες της! Μαζί με τα τσουρέκια,
τη γαλοπούλα και τους κουραμπιέδες ο πατροπα-
ραδότης μπακαράς συμπλήρωνε την εορταστική
εικόνα της ημέρας ή μάλλον της νύχτας. Φέτος όμως ο
μπακαράς έχει μπει... στην παρανομία!

— Η χαρτοπαίζια, κύριοι, εύρισκεται υπό διωγμόν, έ-
λεγε με πικρό παράπονο ένας βετεράνος της τράπουλας.
Κατάστασις είν' αυτή: Έμεις θ' άπο ταν θού με στον
Ο.Η.Ε.

— Και τί δουλειά έχει εδώ, μπάρμπα - Γιάννη, ό 'Όνης;
— Πώς δεν έχει; Αυτός δεν λέει ότι προστατεύει την
ελευθερία και την «αυτοκυριαρχία των Λαών»; Πού την
βλέπεις εδώ την ελευθερία, όταν δέν σ' αφήνουν να τά
«κόψεις» χρονιάρες μέρες; Και πού είνε, σε περικαλώ, ή
«αυτοκυριαρχία του Λαού»; Ο Λαός θέλει να τού κάνης
ένα μπάγκο να ποντάρη, να δοκιμάση την τύχη του!
«Απαγορεύεται» λέει! Τί «απαγορεύεται» ρέ; Τα δικά
σου τά λεφτά παίζουμε - ύριε Κράτος; Τό λοιπόν; Πώς
μπορείς να έπεμδης έσύ στην τσέπη τη δική μου; Νομίζω...
Η αγανάκτησις όρθη και τά επιχειρήματα αδιάσειστα!
'Αλλά και ό Νόμος άδυσώπητος! Ούτε τό έθιμο τών ήμε-
ρών τόν συγκινεί, ούτε ή εύφραδής επιχειρηματολογία τών
πιστών της προσίνης τραπέζης! Έτσι, σ' όσα σπίτια
βρεθή ή... «παράνομος συγκέντρωσις», ή αστυνομία τούς
μαζεύει... ανάληγτος και - σύμφωνα με τη ρητή
τάξη του Νόμου - τούς φορτώνει στην πλατη κι' άπο
μια κρέκλα, πού οι συλληφθέντες παίκτες είνε υποχρεω-
μένοι να τη μεταφέρουν προσωπικώς μέχρι τού Τμήμα-
τος!... Πρό ήμερών, συνελήφθη και μια κυρία διπλωμά-
του πού δεχόταν με βραδυνη άσφογη τουαλέττα! Η άστυ-
νομία όμως διεπίστωσε ότι ή διπλωματική οικοδόσποινα
έδωγάζε «γκανιόττα», δηλαδή είχε μεταβάλλει τό σαλόνι της
σε χαρτοπαίκτη ή λέρση. Και τη βούτηξε με την «έξωμο
έσθητα», της κοπάνισε και τη σχετική καρτέκλα στην πλάτη
και την μετέφερε στην Ασφάλεια! Ρεζίλικι, άνευ προη-
γουμένου!

Σε όρισμένα καφενεία και ζαχαροπλαστεία διεξάγον-
ται οι... «συνομοτικές» συνεννοήσεις για τις κρυφές λέ-
σχες. 'Αλλά φέτος έχουν κερσάτια κι' αυτές! Ο φόβος είνε
ισχυρότερος τού πάθους!

— Τι θα γίνει για μπακαράζικο, Παναγιώτη;
— Τι να γίνει; Άφού απαγορεύεται;
— Ξέρω ένα σπίτι πού παίζουνε κρυφά...
— Τι λές, Θανάση μου; Πρωτοχρονιατικά να βρεθώ στο
κρατητήριο κουβαλώντας και κανένα τραπέζι; 'Αμ' δεν
παίζω ξερή με την πεθερά μου νάχω τό κεφαλάκι μου ή-
συχο;...

Δίκαιος ό φόβος, γιατί ό νόμος είνε αυστηρότατος.
Ούτε «μέσα» πίνουν για έπιείκεια, ούτε παρακαλία και
ή ποινη... δεν εξαγοράζεται! Οι μόνοι πού την έχουν
καλά είνε οι βουλευτάι. Δύο συνελήφθησαν ως ταρα και
αφέθηκαν έλευθεροι, αλλά όχι λόγω της ιδιότητος. Άπλως
γιατί επικαλέσθηκαν τη βουλευτική ασυλία... Πάντως οι
εκπρόσωποι του Νομοθετικού Σώματος, συνελήφθησαν πα-
ραβάνοντας τό Νόμο. 'Ασχέτως άν αυτή... είνε ή πιο
αθώα παράβασις άν τη συγκρίνη κανείς με κάτι άλλες...

Ός τόσο οι μανιώδεις παίκτες τ' άφήφουν όλα, και μέ-
ρες πριν και μετά την Πρωτοχρονία, στρώνονται στο παι-
νίδι, με τό διπλό καρδιοχτύπι της χασούρας και της
υλλήφως.

— Θα πάμε άπόψε, μπάρμπα - Κώστα;
— Άμ' τί θα γίνει; Μπορούμε να μην πάμε;
— Κι' άν μάς πιάσουνε;
— Θα συνεχίσουμε στο τμήμα! Για καλό και για κα-
ό, κρύβω και μια τράπουλα στην τσέπη!

Πολλοί φανατικοί χαρτοπαίκτες, άπό εκείνους πού έχουν
διαρκές νταραβέρι με την τράπουλα, οφείλουν τη χαρτο-
παίκτη τους καριέρα σε μια νύχτα Πρωτοχρονιάς. Ός
τότε ήταν άδωοι και φρόνιμοι άνθρωποι. Έφτασε όμως
μια πρωτοχρονιατική πόκα για να προσχωρήσουν με φα-
νατισμό στη χαρτοπαίκτη ιδεολογία. Έπαιξαν Πρω-
τοχρονιά για τό καλό τού χρόνου. Έχασαν και ξανάπαιξαν
την άλλη μέρα για να κερδίσουν τά χαμένα. Τά κέρδισαν
και ξανάπαιξαν για να κερδίσουν κι' άλλα. Τό παιγνίδι
άρχισε να τούς γίνεται συνήθεια. Κι' ή συνήθεια έγινε
πάθος.

— Εγώ, έλεγε γνωστός χαρτοπαίκτης της πρωτεύου-
σης, πρωτόπιασα στα χέρια μου την τράπουλα την Πρω-

τοχρονιά τού 1928. Αί, λοιπόν, άπό
τότε δεν την άφησα ούτε μια μέρα!
τοχρονιατική χαρτοπαίζια. Είχα έπισκεφθεί κάποτε μια
φιλική μου οικογένεια, βράδυ. Και ή οικογένεια ήταν στρω-
μένη στο χαρτί

— Μπα; είπα. Παίζετε;
— Ναι. Για τό καλό τού χρόνου!...
Και ήταν... Αύγουστος! Άμα πιάση κανείς αυτή την
«άτιμη» την τράπουλα στα χέρια του, δεν μπορεί να την
παρατήρη πιά!...

Στην Πρωτοχρονιατική χαρτοπαίζια θα σάς δοθή ή εϋ-
καιρία να κάνετε μια ενδιαφέρουσα ψυχολογική παρατή-
ρησι: Πόσο κακόπιστοι παίκτες είνε οι γυναίκες! Ποτέ
δεν βάζουν, με θάρρος ένα ώρισμένο ποσόν στο μπακαρά,
ή στο 31. Έπί τού προκειμένου ακολουθούν τη μέθοδο της
ασαφείας... Τοποθετούν π. χ. ένα δεκάρικο στην άκρη —
σπάνια στη μέση τού ταμπλώ. Και όταν τό χαρτί τους
κερδίση, τότε εισπράττουν όλόκληρο τό δεκάρικο. Άν θ-
μως χάση, τότε...

— Δεν πήγανε όλο τό δεκάρικο κύριε Γιώργο! Μόνο
δυό χιλιάδες!

— Μά δεν τό είπατε, δεσποινίσι!

— Πώς δεν τό είπα!...

Άλλες πάλι, όταν χάσουν, αποσύρουν με τρόπο τη
«μίζα» τους. Γι' αυτό, άλλως τε και τη βάζουν άκρη-άκρη,
σ' ένα είδος ιδιαίτερας ζώνης να πούμε. Και ό μπαγκέρης,
ό οποίος συνήθως είνε ευγενικός κύριος, χαμογελά και κα-
νει πώς δεν βλέπει. Πώς μπορείς να προσβάλης μια ώ-
ραία δεσποινίδα; Έξ' άλλο και στον έρωτα με τόν ίδιο
τρόπο παίζουν οι γυναίκες!...

Μια γεροντοκόρη έπηρε τό πρώτο της χαρτί: Βαλές.
Τό δεύτερο χαρτί, έπίσης βαλές... Η μπάκα ήταν προ-
φανής Φυσικά «ετράβηξε» χαρτί. Τρίτος βαλές παρουσιά-
σθηκε και ό μπάγκος της έσάρωσε τη μίζα.

Η καιρομύρα γεροντοκόρη άκούσθηκε να ψιθυρίζει:

— Στο χαρτί τρεις θαλέδες μου ήρθαν και μ' έκά-
ψανε. Στη ζωή, ούτε ένας βαλές δεν μου παρουσιάσθηκε
ποτέ!

Κι' ένα χαριτωμένο παλιό ανέκδοτο. Ένας καθηγη-
της της παλιάς καλής εποχής γυρίζοντας στο σπίτι του,
βρήκε τά παιδιά του, ηλικίας 15 — 20 ετών να παίζουν
μπακαρά με συνομιλικούς φίλους.

Έξαλλος έγινε ό σοβαρός καθηγητής και στο θυμό του
θυμήθηκε χωρίς να θέλη τόν στίχο τού Ζαλοκώστα άπό
τό «Χάνι της Γραδιάς» και είπε δείχνοντας τά χαρτοπαί-
ζοντα παιδιά του:

— «Ίδού στάδιον δόξης λαμπρόν»...

Και τότε ό μεγάλος του υιός, τού άπάντησε δείχνον-
τας τόν μικρότερο πού έκανε και συμπληρώνοντας τόν
στίχο τού ποιητού:

— «Τό μικρόν τούτο... χάνει!»...

Για τόν μπακαρά έχουν γραφεί πολλά. Άλλά αλησμό-
νητοι θα μείνουν τέσσερες στίχοι τού Μωραΐτην, όπου έ-
νας χαρτοπαίκτης γκρινιάζει για την... αισθηματική του
τύχη. Και άπευθύνεται σε κάποια άπιστη και της λέει:

«Μια φορά στον μπακαρά ήρθα κοντά σου
ήτανε Πρωτοχρονία.

Έβούτηξα μέσα στην καρδιά σου
και έδωλα... έν νησά!»

Τό φλέγον ζήτημα — φλέγον και άλλο — είνε άν
πρέπει κανείς να «τραβά» στο πέντε. Οι Γάλλοι έχουν
και ειδική ονομασία γι' αυτούς πού άπό σύστημα δεν
στεκόνται ποτέ στο πέντε. Τούς λένε: «Τιρέρ ά σενικ».

Σ' ένα τραπέζι ένας τέτοιος παίκτης είχε καταστρέψει
και τόν εαυτό του και τό ταμπλώ του. Τού έλεγαν: Μην
τραβάς, εκείνος όμως τραβούσε!

Στό τέλος κάποιος άλλος άπό τούς παίκτες τού έδειξε
την παλάμη του με άνοιγμένα τά δάκτυλα και τού είπε:

— Να!... Τράβα κι' άλλα πέντε!...

Και για να πούμε και κάτι πού ίσως σάς είνε άγνωστό.
Ξέρετε τί σημαίνει τράπουλα;

Είνε ή ιταλική λέξη «τράπουλα» πού σημαίνει: παγίς!...

Άπ' εκεί εξηγούνται όλα. Και πέφτει πραγματικά σε
παγίδα όποιος πέφτει με τά μούτρα στο χαρτί!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΝΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Την παραμονή των Χριστουγέννων, η κόμισσα Φερνάνδη ντε Βιλαντόν είχε βάλει ένα ηλιόλουστο άπογευμα μαζί με τα παιδιά της, τον Άνδρέα και τον Έρρικο, για να κάνουν έναν περίπατο προς το μέρος της παγωμένης λίμνης, που απλωνόταν λίγο πιο πέρα απ' τον ιδιοκτήτη πύργο της. Ο άντρας της, ο κόμης Ουρμπανί ντε Βιλαντόν, απουσίαζε στο Αϊνδούργο για δουλειές του. Δυστυχώς, καθώς τα παιδιά της Φερνάνδης τρέχουν πάνω στην παγωμένη λίμνη, σχηματίζεται ξαφνικά ένα σήμα και η μητέρα χάνει απ' τα μάτια της το μικρό Άνδρέα. Το παιδάκι εύτυχως σώζεται. Μεταφέρεται στον πύργο, όπου καλούν επείγοντως τον γιατρό Ρενωτιέρ, που τρέφει όμως, για λόγους που τούς άγγιζε η Φερνάνδη, άσπονδο μίσος έναντιόν του ανδρός της.

Ο γιατρός περιποιείται στοργικά το παιδί που εύτυχως είχε τώρα καλύτερα και κοιμάται στο κρεβάτι του. Ο κίνδυνος έχει περάσει.

Η Φερνάνδη προσφέρει, στο γιατρό ένα λικέρ, μα ο Ρενωτιέρ την παρακαλεί να πη κι' αυτή μαζί του. Όταν η κόμισσα βγαίνει απ' το σαλόνι για να πάει να φέρει άλλο ποτήρι, ο Ρενωτιέρ ρίχνει στο δικό του μερικές σταγόνες από κάποιο ύπνωτικό και της το προσφέρει όταν η κόμισσα γυρίζει και πάλι στο δωμάτιο. Η Φερνάνδη χαλάζεται και ο γιατρός ικανοποιεί τις κτηνώδεις όρεξεις του. Όταν η άτυχη γυναίκα καταλαβαίνει τη θέση της, δρκίζεται να εκδικηθεί το Ρενωτιέρ.

Μα ένα άλλο ατύχημα την περιμένει. Ο μικρός Έρρικος, το άλλο της παιδάκι, πεθαίνει ξαφνικά. Όλοι αποδίδουν το θάνατό του στο γεγονός, ότι ο μικρός Έρρικος χτύπησε στο κεφάλι του και πέθανε. Ο δάστυς όμως του Έρρικού είναι έργο του σατανικού γιατρού Ρενωτιέρ.

Περνούν μερικές εβδομάδες. Ο κόμης Βιλαντόν, που έχει επιστρέψει στο μεταξύ, είναι απαρνημένος για το θάνατο του παιδιού του. Μα η Φερνάνδη του χαρίζει σε λίγο καιρό ένα άλλο αγόρι, άσθενικό και κακόμορφο, που δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ο καρπός της βίαιης ένωσης της με το γιατρό. Το παιδάκι τ' ονομάζουν Χριστόφορο.

Περνούν πολλά χρόνια από τότε και κάποιο βράδυ ο Χριστόφορος χτυπάει πέφτοντας από μια σκάλα στο πίσω μέρος του κρανίου. Καλούν στον πύργο το γιατρό Ρενωτιέρ, που η Φερνάνδη τον αντικρίζει με μίσος. Όταν μένουν μόνοι, ο γιατρός ζητάει απ' τη Φερνάνδη να τον συγχωρήσει, μα αυτή του τονίζει ότι κάποτε θα τον εκδικηθεί. Ο κόμης όμως καθώς επιστρέφει κρυφακούει και όταν ο γιατρός φεύγει, προσπαθεί να μάθει απ' τη γυναίκα του ποιες είναι οι σχέσεις της με το γιατρό. Αυτή φυσικά προσπαθεί να φανή ήρεμη και να καθησυχάσει τον άντρα της.

Ο κόμης όμως μαθαίνει απ' το μικρό Χριστόφορο την αλήθεια και αποφασίζει να εκδικηθεί το Ρενωτιέρ, αφού προηγουμένως κάνει μια βίαιη σκηνή στη Φερνάνδη, που προσπαθεί να τον αποτρέψει απ' την εκδίκησή του.

Ο κόμης όμως πηγαίνει στο σπίτι του γιατρού, τον γαστρονικάει και του προτείνει να μονομαχήσουν δίχως μάρτυρες.

Πραγματικά, το άλλο πρωί η μονομαχία γίνεται σ' ένα έρημικό μέρος, στο σταυροδρόμι των Τριών Δρυών, στην άκρη του δάσους του Μπερζερώ. Ο Ρενωτιέρ τραυματίζεται θανάσιμα. Ο κόμης ξαναγυρίζει στον πύργο.

Κάποιος μολυνός ονόματι Ζιμπέρ ή Θανάτας βρίσκει τυχαία τον έτοιμοθάνατο Ρενωτιέρ, που είναι γνωστός σ' όλη την περιοχή, και τον μεταφέρει με προσοχή στο σπίτι του, στο Σερντόν. Ο γιατρός Μπουρντόν που τον εξετάζει αποφαίνεται ότι ο Ρενωτιέρ θα σωθεί, γιατί το τραύμα του δεν είναι θανατηφόρο.

Ο κόμης, γυρίζοντας στον πύργο, αναγγέλλει στη Φερνάνδη ότι σκότωσε τον γιατρό. Μα την ίδια μέρα θάνει και ζητεί να δει τον κόμητα ντε Βιλαντόν, ο ειρηνοδίκης, που του αποκαλύπτει πως ο Ρενωτιέρ έχει σωθεί και ζητάει να γίνει γρήγορα καλά.

2ον Ο Βιλαντόν προσποιήθηκε τον άδισφορο.

— Αφού ο Ρενωτιέρ ζή, είπε, τότε νομίζω πως θα είναι εύκολο να μάθετε από τον ίδιο ότι έπιθυμείτε.

— Καί, βέβαια, θα εξετάσω τον Ρενωτιέρ, απάντησεν ο ειρηνοδίκης. Θά

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αισθηματικό και δραματικό κοινονικό μυθιστόρημα

χρηασθή όμως να περιμένουμε μια ή δυο μέρες... Για τη στιγμή, ο γιατρός Μπουρντόν του έχει απαγορεύσει να μιλάει.

— Το πράγμα είναι φυσικό, είπεν ο Βιλαντόν, ενώ η σκέψις του έτρεχεν αλλού.

Ο ειρηνοδίκης έμεινε λίγη ώρα ακόμη στον πύργο και κατόπιν, αφού αποχαίρησε τον κόμητα, έφυγε.

Ένας βρυχηθμός έσφυγε τότε από τα χείλη του Βιλαντόν. Καί οι γροθιές του έπεσαν με όρμη πάνω στο τραπέζι του γραφείου του.

— Εκείνη τη στιγμή, η Φερνάνδη μπήκε στο δωμάτιο.

— Ζή! τίς φώναζεν ο Βιλαντόν. Ο άθλιος ζή και σε λίγο θα είναι καλά!

Η κόμισσα τον κύτταξε για μερικές στιγμές χωρίς να καταλαβαίνει. Άλλ' αμέσως έπειτα έφερε το χέρι στο μέτωπό της και σωριάστηκε λιπόθυμη.

Τρελλή

Οι μέρες κυλούσαν στο Μπερζερών μονότονες, πληκτικές και θλιβερές.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κρασικά δίκαια

Πήραν άποφα, ρε Φροσί, να μάς φουσκώσουν το κρασί, κοινώς να τ' αϊκρίθουν και στη ζωή μας την πικρή, για τον θρόδορο μπεκρή, χαρές κι' ελπίδες σβύνουν!

Υπερτιμάνε την... «ξανθεία» και σεκλητίζονται βαθεία του ποτηριού οι φίλοι, γιατί στερούν απ' τον μπεκρή, μ' αυτό τ' αφορμή το κρύ— την... «κ' α' υ' σ' ι' μ' ο» την ύλη!

Το παρακάνανε, ρε σύ, και το χρυσάφι το κρασί, ζητούν χωρίς νυσάφι, να μάς το κάνουν, θαρρώ, μισό κρασί, μισό νερό και στην τιμή... χρυσάφι!

Κατόπιν τούτου είναι (καιρός να γίνη λόγος ιερός ή τάγμα αυτοθυσίας κι' όλοι να πέσουμε (δριμείς εις το πεδίο της... (τιμή, ύπερ... «φιλοκρα (σία»!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο ειρηνοδίκης του Σουλλί δεν ξαναφάνηκε στον πύργο.

Όταν ο Ρενωτιέρ κατώρθωσε να μιλήσει, έδωκε την εξήγησι ότι είχε θελήσει να τερματίσει τη ζωή του για λόγους που αφορούσαν αυτόν μόνον και κανένα άλλον.

— Έπειτα απ' αυτή τη δήλωσι, η ύπονοια ότι επρόκειτο για έγκλημα έπρεπε ν' αποκλεισθή.

Είπε αλήθεια ότι ο ειρηνοδίκης βρήκε πολύ παράξενη αυτή τη δήλωσι. Γιατί ο Θανάτας όρκιζόταν πως δεν είχε βρή κανένα όπλο στο σταυροδρόμι των Τριών Δρυών.

— Το χιόνι θα το σκέπασε, περιορίσθηκε ν' απαντήσει ο Ρενωτιέρ, όταν ο ειρηνοδίκης του έκαμε λόγο για την περιέργη εξαφάνισι του όπλου.

Ο άγαθος δικαστικός σκέφθηκε ότι δεν είχε να κάνει τίποτε άλλο. Αφού ο Ρενωτιέρ υποστήριζε πως είχαν αποπειραθή ν' αυτοκτονή, έπρεπε να παραδεχθή τη δήλωσί του, αδιαφορών αν δεν την πίστευε. — Εκλείσει, λοιπόν, το φάκελλο των ανακρίσεων κι' έπαψε ν' ασχολήται μ' αυτή την υπόθεσι.

Όπως είχε προβλέψει ο Μπουρντόν, η κατάστασις του Ρενωτιέρ έσημείωσε πολύ γρήγορα μια αισθητή βελτίωσι και ο γιατρός έπειτα από ένα μήνα σηκώθηκε από το κρεβάτι του.

Μια μέρα, τέλος, οι κάτοικοι της Σερντόν τον είδαν να βγαίνει έξω.

Το άμαξι του σταμάτησε σε λίγο μπροστά στην είσοδο του πύργου του Μπερζερώ.

Ο γιατρός κατέβηκε άμέσως απ' αυτό κι' έδωκε το έπισκεπτήριο του σ' έναν από τους υπηρέτες του πύργου.

— Άλλ' ο υπηρέτης αυτός γύρισε σε λίγο για να του κάνει γνωστόν ότι ο κύριός του δεν μπορούσε να τον δεχθή.

— Δεν πειράζει, απάντησεν ο γιατρός. — Έβγαλε κατόπιν από την τσέπη του ένα άλλο έπισκεπτήριο και σημείωσε πάνω σ' αυτό μερικές λέξεις μ' ένα μολύδι.

Όταν τελείωσε, έδωκε το έπισκεπτήριο στον υπηρέτη, λέγοντάς του να το πάει στον κύριο του, ανέβηκε και πάλι στο άμαξι του και απομακρύνθηκε.

Μερικές στιγμές αργότερα, ο κόμης ντε Βιλαντόν διάβασε τα εξής:

«Κύριε κόμη, σάς πλήρωσα και δεν σάς οφείλω τίποτε πιά. Για το λόγο αυτό είχα την γνώμη ότι θα μπορούσαμε να γίνουμε φίλοι. Η σκέψις αυτή με έφερε σήμερα στον πύργο σας».

— Τον άθλιο! ψιθύρισε ο Βιλαντόν. Με χλευάζει!

Είχε γίνει τώρα καταπόρφυρος από όργη. Γιατί καταλάβαινε ποιά ήταν το νόημα των φράσεων που περιείχοντο στο έπισκεπτήριο του Ρενωτιέρ.

Το δράμα ξαναρχίζε με μια καινούργια μορφή.

— Αν ο Ρενωτιέρ είχε πεθάνει, ο κόμης θα μπορούσε ίσως να ξεχάσει και με τον καιρό να ξαναβρή τη χαμένη εύτυχία του. Άλλα τώρα ήταν υποχρεωμένος να βλέπει αυτόν τον άθλιο και να ανέχεται τα χλευαστικά βλέμματά του, χωρίς να μπορεί να κάνει τίποτε έναντιόν του.

Να τον προκαλέσει και πάλι σε μονομαχία; Ο Ρενωτιέρ δεν θα δεχόταν. Καί θα ήταν απόλυτα δικαιολογημένος. Είχε προσφέρει μια φορά τη ζωή του και κανένας νόμος, κανένας κώδις τιμής δεν τον υπέχρυνε να την προσφέρει και δεύτερη για την ίδια αιτία.

Να τον σκοτώσει; Αυτό αποτελούσε, βέβαια, μια λύσι. Άλλ' ο Βιλαντόν δεν ήθελε να γίνει δολοφόνος. Τό θεωρούσε κατώτερο από τις οικογενειακές παραδόσεις και την αξιοπρέπειά του.

Ο Βιλαντόν κατανοούσε την αδυναμία του. Αφού απέκλειε το έγκλημα, δεν του έμεινε να κάνει τίποτε άλλο έναντιόν του μισητού έχθρου του. Ήταν καταδικασμέ-

νος σε έόρρανεα. Καί έπρεπε να υπομένει τα πάντα εκ μέρους του Ρενωτιέρ.

Άλλ' η κατάσταση αυτή είχαν επιδράσει στο νευρικό του σύστημα. Ο πυργοδεσπότης του Μπερζερώ είχε γίνει σιγά-σιγά σκυθρωπός και άμילτος, σαν ένας άνθρωπος που σηκώνει με κόπο το βάρος της ζωής.

Καί το ίδιο σκυθρωπή και πένθιμη ήταν η ζωή στον πύργο.

Οι δυο σύζυγοι ζούσαν τώρα χωριστά ο ένας από τον άλλον και, εκτός από τις ώρες των γευμάτων, δεν έβλεποντο ποτέ.

Ο κόμης ντε Βιλαντόν έφευγε συνήθως πολύ πρωί, με την πρόφασι ότι πηγαίνει για κυνήγι και γύριζε στον πύργο πολύ αργά το βράδυ. Άλλοτε πάλι έμεινε κλεισμένος στο δωμάτιό του και δεν επικοινωνούσε με κανένα.

Η λύπη που είχαν άπλωθή μέσα στην ψυχή του ήταν τόση μεγάλη, ώστε αυτός που ελάτρευε τον Άνδρέα έπρεπε να έπιβληθή πολύ στον έαυτό του, για να υπορέσει να του πη μια τρυφερή λέξι.

Άλλα του ήταν αδύνατο ν' ανεχθή την παρουσία του Χριστόφορου. Τό δυστυχισμένο αυτό πλάσμα δεν ήταν, βέβαια, ύπευθυνο για την δυστυχία που είχε σκορπίσει γύρω του με τον έρχομό του στον κόσμο. Άλλ' ο Βιλαντόν το έβλεπε σαν τη ζωντανή απόδειξι της ατιμίας του, όπως και ήταν άλλωστε.

Ο πατέρας του Χριστόφορου ήταν ένας άλλος. Κι' όμως το παιδί αυτό είχε το όνομα του Βιλαντόν και κείνη που το είχε φέρει στον κόσμο δεν ήταν άλλη από τη γυναίκα του!

Μεγαλύτερη έντροπή απ' αυτή δεν θα μπορούσε άσφαλώς να υπάρξει για έναν άνθρωπο.

Άλλ' αν ο κόμης υπέφερε, για τη Φερνάνδη η ζωή είχε καταντήσει αλθινα μαρτυρική. Η δυστυχισμένη καταλάβαινε ότι μια άδυσσος είχαν ανοιχθή πια μεταξύ αυτής και της συζύγου της και ότι η εύτυχία είχε πεταχί για πάντα μακριά τους.

Στό τέλος, το λογικό της δεν άνθεξε. Μια νύχτα η κόμισσα ντε Βιλαντόν έφυγε από τον πύργο και, αφού περιηλάνθηκε για αρκετή ώρα σε διάφορα γειτονικά χωριά, έφθασε λίγη ώρα μετά τα μεσάνυχτα στο σταθμό της μικρής πόλεως Λαμόν.

Εκείνη την ώρα, ένα τράινο περνούσε από εκεί. Η κόμισσα ανέβηκε σ' αυτό, χωρίς να ξέρει τι κάνει, σαν αυτόματο που κινείται μηχανικά και, κατά τα ημερώματα, έφθασε στο Παρίσι.

Οι λιγστοί ταξιδιώτες, που κατέβηκαν από το τράινο, σκορπίσθηκαν γρήγορα, άλλος προς τα δώ και άλλος προς τα κεί.

Σε λίγο, η Φερνάνδη είχαν απομείνει μόνη στη μέση της μεγάλης πλατείας που απλωνόταν μπροστά στο σταθμό.

Άρχισε τότε να προχωρή μηχανικά, όμως μια ύπνοβάτις, που δεν έχει συνείδησι που την πηγαίνουν τα βήματά της.

Ο δρόμος που ακολουθούσε την έφερε έπειτα από μερικά λεπτά σε μια από τις γέφυρες του Σηκουάνα.

Τό νερό του ποταμού κυλούσε κάτω από τις καμάρες δόλοαυρο κι' άδυσσαλέο.

Η Φερνάνδη είχε σπληνιχθή τώρα στα κάγκελα της γεφύρας και το βλέμμα της παρακολουθούσε τους ήρεμους κυματισμούς αυτού του νερού, που χάνονταν μακριά μέσα στο γκρίζο φως της αύγης.

Και, ξαφνικά, έννοιωσε μιάν ακατανίκητη δύναμι να την τραβή προς τα κάτω.

Δεν ήταν ίλιγγος. Αυτή η δύναμις ήταν όμοια με κείνη που κάνει τη μικρή καρφίτσα να τρέχει άσυγκράτητα πάνω στο μαγνήτη ή το αάβο και ανίσχυρο πουλάκι να πέφτη μέσα στο άνοιχτό στόμα του φιδιού, που το έχει γοητεύσει με το βλέμμα του.

Η Φερνάνδη δεν σκεφτόταν τίποτε αυτή τη στιγμή. Τό μόνο που έννοιωθε ήταν ότι αυτό τό νερό θα της έδινε την ήρεμία και τη γαλήνη που ποθούσε η ψυχή της. Διασκέλιζε τότε τό κιγκλίδωμα και άφησε τό σώμα της να πέση στο κενό.

Ο μεγάλος ποταμός άνοιγεν άμέσως την ύγρη άγκαλιά του για να την δεχθή. Κι' η κόμισσα εξαφανίσθηκε μέσα σ' αυτή.

Στό Μπερζερώ, μόλις τό άλλο πρωί κατάλαβαν την αναχώρησι της Φερνάνδης.

Η Διονυσία, η καμαριέρα της, είδοποίησε άμέσως τον κόμητα, που, τρελλός

από αγωνία, άρχισε να τρέχει δεξιά κι' αριστερά, προσπαθώντας ν' ανακαλύψη τα ίχνη της.

Ο Βιλαντόν αισθανόταν τώρα τύψεις. Γιατί καταλάβαινε πως είχε φερθή πολύ σκληρά απέναντι της άθώας Φερνάνδης και φοβόταν μήπως αυτή η στάσις του την είχε σπρώξει στην αυτοκτονία.

— Ω, αν κατώρθωνε να την βρή! Θά έπεφτε άμέσως στα πόδια της, για να την παρακαλέσει να τον συγχωρήσει και θά άφιέρωνε όλες τις δυνάμεις του για να την ξανακάμει εύτυχισμένη.

Άλλ' οι προσπάθειες του δεν έφεραν αποτέλεσμα. Βρήκε, ώστόσο, τα ίχνη του περασμάτος της Φερνάνδης από την Λαμόν και έμαθε από τους υπαλλήλους του σταθμού ότι είχαν ιδη μία γυναίκα με τα χαρακτηριστικά της κομήςσας να παίρνει ένα τράινο που έφευγε για τό Παρίσι.

Ο κόμης έτρεξε άμέσως εκεί και δεν παρέλειψε κανένα μέσον για ν' ανακαλύψη τα ίχνη της Φερνάνδης.

Κόπος χαμένος! Έπειτα από έρευνες δυο εβδομάδων στο Παρίσι δεν ήξερε για την τύχη της συζύγου του περισσότερα από όσα κατά την άφίξι του εκεί.

Ο κόμης, με την καρδιά βαρειά από λύπη, ξαναγύρισε τότε στο Μπερζερώ.

Στον Άνδρέα και τό Χριστόφορο που τον ρώτησαν για τη μητέρα τους απάντησε πως δεν έπρεπε να την περιμένουν να γυρίσει σύντομα.

— Η μαμά, τους είπε, πήγε σε ταξίδι και θ' άργήσει πολύ να γυρίσι.

Τί άλλο θά μπορούσε να τους πη; Καί η ζωή στον πύργο συνεχίσθηκε μονότονη και θλιβερή. Έτσι κύλησαν οι έβδομάδες, οι μήνες και τα χρόνια...

Μια γυναίκα δίχως όνομα

Άλλ' ως ξαναγυρίσουμε στο Παρίσι, τη στιγμή που η Φερνάνδη έπεσε στο Σηκουάνα.

Πλάι στη γέφυρα βρισκόταν μια αποβάθρα. Καί καμιά δεκαριά πλοίαρία, από κείνα που διασχίζουν τον ποταμό, μεταφέροντας ανθρώπους και έμπορεύματα, ήσαν δεμένα εκεί.

Ένας άνθρωπος πηγαينوερχόταν από κάμπροση ώρα στο κατάστρωμα ενός απ' αυτά.

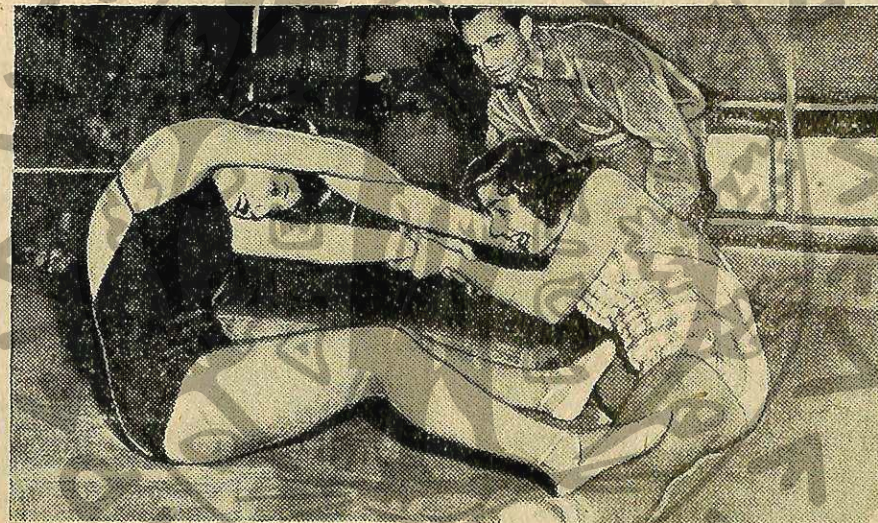
Ο Κάρολος Μποννέ — αυτό ήταν τ' όνομά του — είχε σηκωθεί από πολύ ένωρίς εκείνο τό πρωί, για να έτοιμάσει τα έξαρτια του πλοίου του, έπειδι σκόπευε να φύγη με την άνατολή του ήλιου για τό Μεντόν.

Ο άνθρωπος αυτός παρακολουθούσε από μερικές στιγμές τη δυστυχισμένη Φερνάνδη κι' όταν την είδε να πέφτη από τη γέφυρα πέταξε άμέσως τα ρούχα του και βούτηξε κι' αυτός μέσα στο νερό.

— Ούτε να τό σκέφτεσαι γυναίκα, άπάντησε ο Κάρολος. Για να πάρης την άμοιβή τους πρέπει να χάσης πολλές μέρες έξω από τη Νομαρχία. Δεν τους ξέρεις τί είναι αυτοί οι γραφάδες...

— Κάμε όπως θέλεις, είπεν η γυναίκα του.

Καί ο Κάρολος Μποννέ δεν έκαμε τίποτε. Απ'όφου, δηλαδή, να δηλώση τη σω-

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ζηλεύοντας σύγουρα τις δαφνες του... Τζιμ Λόντου, οι δυο αυτές κυρίες της Ρώμης ή Μονγκό Σαμπό κι' η σύγχρονη καταγωγή Ούγο Περέφσκυ, έδωκούνται στην έλευθερά πάλι.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τώρα πιά, δὲν ἀπόμεινε πο-
ρὰ ἢ τελευταία ῥάσις τοῦ σχε-
διοῦ τοῦ Πάρκ: νὰ δολοφονή-
σῃ τὴ γυναῖκα του. Ὑπῆρχε
ἄλλωστε καὶ κάποιος ἄλλος
λόγος, ποὺ τὸν ἔσπρωχνε ν

Τὰ μάτια της ἦσαν μισό-
κλειστα. Ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγε-
λο πλανιόταν στὰ χεῖλη της.

‘Υόρκη... Μήπως θέλετε νὰ
διαβάσετε τὸ γράμμα;

μας». **Ανόμελα λοιπόν είχεν ἐγκλη-
ματήσει ὁ Πάρκ! Μὰ αὐτὸ δὲ
ἐμπόδισε τὸ δικαστήριον νὰ τὸ
στείλῃ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέ-
κλα, ἐφόσον διαπιστώθηκε ὅτι
τὴ νεκροψία ὅτι ἡ γυναι-
κα τοῦ ζοῦσε ἀκό-
μη, ὅταν τὴ στραγγάλισε!**

θρίας «ρεκλάμας» από την προ
θήκη του καταστήματος και
κλείσιμό του επί τρίμηνον.

ρολος είχε
λονές της
ταν με την
νια της Φρ
λις έκδηλ
βασιλέως,
χισαν να
ται τη Φρο
νοιά της

ματα, τίτλ

Ὡστόσο ἡ Φράνσις, πού δέν εἶχε καμμία διάθεσι νά τῇ διαδεχθῇ, ἔσπευσε νά τήν πείσῃ νά ξαναγυρίσῃ. Κι' ἐξακολούθησε ν' ἀποκρούτῃ τίς προτάσεις τοῦ Καρόλου, πού τῆς πρόσφερε πλοῦτη, κτηματά, τίτλους ἀν δέχονταν νὰ γίνῃ φτωχή.

Διάλεξε για σύζυγό της τὸν Κάρολ Στιούαρτ, δούκα τοῦ Ρίτσμοντ, ἕνα ἀπ

Δὲν περιγράφεται ἡ μανία τοῦ βασι-
λέως, ὅταν ἔμαθε αὐτὴ τὴν εἰδησι! Ὁρ-
κίσθηκε πῶς δὲν θὰ συγχωροῦσε ποτὲ τὸ
ζευγάρι γιὰ τὴν προσβολὴ πρὸς τοῦ ἑ-
κατον. Μὰ οἱ νεόνυμφτοι ἀδιαφοροῦσαν

Ἡ Φρανσίς δὲν ἐξαπατηρεύτηκε, παρ' ὅλους τοὺς θαυμαστὰς πού τινι πύριζαν. Μετὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Καρόλου Β... πού εἶχε διαδεχθῇ στὸ θρόνον τὸν ἀδελφὸν του, ἡ δοκιμασία ἀποταραβήχτηκε ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ζωὴ. Ἐκίεμε τὴν τελευταία δημοσίαν ἐμφάνισιν τῆς στῆς θέσεως τῆς βασιλίσσης Ἀννας, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1702. Καὶ πέραν τοῦ φθινόπωρου τοῦ ἰδίου ἐτους, τὴν ἔβλεψαν δίπλα στὸ σύζυγόν της, στὸ οἰκογενειακὸ μνημεῖο τῶν Ρίτσην.

Όπως είχε ευνόητο, είχε γίνει σύγχυσις με μιὰ ἄλλη ἀσθενή. Ἀλλ' ἡ ἐγχειρισθεῖσα ὑπέβαλε τώρα ἀγωγή στὰ δικαστήρια καὶ ζητᾷ μιὰ ἀποζημίωσις 10.000 δολλαρίων γι' αὐτὴ τὴν ἀφαίρεσι τῶν ἀμυγδαλῶν της!

Τὸ πρωτότυπο
τῆς ΒΡΕΤΑΝΝΙΑΣ

Πῶς ἓνας "Αγγλος ζωγράφος ἐνεπνεύσθη τὴν περίφημη σύνθεσι «Κυδέρινα Βρεταννία»

Τότε οι δύο αρραβωνιασμένοι αποφάσισαν να καταφύγουν στην απάγωγή. Καί, μία νύχτα το Μάρτιο του 1667, η Φράνσις δραπέτευσε κρυφά απ' το ανάκτορο, συνάντησε το δούκα κι' έφυγαν μαζί για τα κτήματά του, στο Κέντ, όπου έκαμαν το γάμο τους.

‘Η περίφημη σύνθεσις «Κυθέρνα Βρετανία!»
που υπάρχει ακόμη πάνω στα μικρά αγγλικά
νομίσματα.

Όπως είχε ευνόητο, είχε γίνει σύγχυσις με μιὰ ἄλλη ἀσθενή. Ἀλλ' ἡ ἐγχειρισθεῖσα ὑπέβαλε τώρα ἀγωγή στὰ δικαστήρια καὶ ζητᾷ μιὰ ἀποζημίωσις 10.000 δολλαρίων γι' αὐτὴ τὴν ἀφαίρεσι τῶν ἀμυγδαλῶν της!

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ;

Οι μονομηνίες του ωραίου φύλου και τα παρόμοια των αντρών

Ένα αμερικανικό περιοδικό θέλησε να εξακριβώσει ποιες είναι οι χαρακτηριστικότερες συνήθειες στην καθημερινή ζωή της γυναίκας. Υπέβαλε λοιπόν το ένδιαφέρον αυτό ερώτημα στους αναγνώστες του — τους αρσενικούς μόνον — και κατακλύσθηκε από απαντήσεις. Ήταν, βέβαια, πολύ δύσκολο να βγει ένα συμπέρασμα από τόσον όγκο γνώμων και αφηγήσεων, έφόσον μάλιστα δεν είχε τόσο απλό το να διακρίνει κανείς σαφώς τις ανδρικές απ' τις γυναικείες συνήθειες. Πράγματι, υπάρχουν οι χαρακτηριστικές για το κάθε φύλον, αλλά υπάρχουν κι' άλλες που συναντώνται τόσο στους άντρες όσο και στις γυναίκες.

Δεν μπορούμε να ξέρουμε αν το αμερικανικό περιοδικό θα τα βγάλει πέρα με τέτοιον άθλο, γιατί ο χειμαρρός των επιστολών εξακολουθεί ακόμη. Θα διαλέξουμε όμως μερικές απαντήσεις, τις περιεργότερες και διασκεδαστικότερες, για να τις προσφέρουμε στους αναγνώστες μας. 'Αλλά κι' οι αναγνώστριές μας πρέπει να τις διαβάσουν με προσοχή, δεδομένου ότι εκφράζουν συγχρόνως μερικά απ' τα κυριώτερα παράπονα του ανδρικού φύλου κατά του γυναικείου.

Ένας σύζυγος λοιπόν απ' την Αϊόβα γράφει:

«Κάτι που χαρακτηρίζει τις γυναίκες, είναι ότι δεν καπνίζουν ποτέ ένα τσιγάρο ως το τέλος του. Αφού τραβήξουν δυο-τρεις ρουφηξίες, το πετούν σ' ένα σταχτοδοχείο και τ' αφήνουν εκεί ν' άποκαί μόνο του».

Άλλος πάλι υποδεικνύει την έξη γυναικεία συνήθεια:

«Όταν ένας άντρας λάβει ένα γράμμα, το ανοίγει άμέσως. Η γυναίκα όμως, στην ίδια περίπτωση, το κρατάει κλειστό στα χέρια της γι' αρκετή ώρα, το στριφογυρίζει, μελετά το γραφικό χαρακτήρα του φακέλλου και προσπαθεί να μαντέψει τον αποστολέα... ενώ μπορεί κάλλιστα να τον μάθει άμέσως, άνοίγοντας το φάκελο. Αν ξέρατε πόσο μ' έκνευριζει αυτό!».

Κάποιος Μάκ Σνάθ, απ' την Καλιφορνία, έξηγεί ότι νευριάζει με τη σνηθία που έχουν οι γυναίκες βγαί-

νοντας π. χ. από ένα ρεστωράν, να σταματούν στην πόρτα και ν' ανταλλάσσουν φλυαρίες και άποχαιρετισμούς επί 10 λεπτά το λιγώτερο. «Ποτέ δεν ξεκινούν οι γυναίκες για ένα ταξίδι — γράφει ένας άλλος — χωρίς να ξαναγυρίσουν στο σπίτι τους, την τελευταία στιγμή, για να βεβαιωθούν ότι έχουν σβύσει όλα τα ηλεκτρικά, το γάλα, κλπ.».

Ένας άλλος που προτίμησε να μείνει άνωνυμος, λέει τα εξής:

«Οι γυναίκες δεν έχουν ποτέ ένα άρισμένο μέρος για να βάσουν τα πράγματά τους. Όσαδήποτε ντυλάκια, σουτάρια και κασάνια αν έχω στη διάθεσή της ή συμβία μου, θα βρίσκω πάντα τα άσπρорουχα ή τις κάλτσες της μέσα στο ένα και μοναδικό σουτάρι που έχω κρατήσει για τον εαυτό μου».

Ακόμη... δραματικότερα παρουσιάζει τα πράγματα ο κ. Μπέσσε-μερ απ' την Αλαμπάμα:

«Επειδή είχα βαρεθεί πια να βλέπω το ντυλάκι μου γεμάτο απ' τα ρούχα της γυναίκας μου, έβαλα κάμποσους μαραγκούς να γεμίσουν το σπίτι μας... με ντυλάκια, απ' το ύψος ως τη σόφια, ιδίως δε στην κρεββατοκάμαρα. «Η δουλειά αυτή τελειώνει το βράδυ της Πέμπτης. Την Παρασκευή, η γυναίκα μου είχε γεμίσει όλα τα ντυλάκια του πρώτου πατώματος. Το Σάββατο, προχώρησε στο δεύτερο πάτωμα. Την Κυριακή το πρωί, θέλησα ν' αλλάξω ρούχα και βρήκα τα ντυλάκια μου γεμάτα από καπελλίερές, γυναικεία παπούτσια και βραδυνές τουαλέτες. Όταν άρχισα να τα πετάω στο πάτωμα, η γυναίκα μου έβαλε τα κλάματα και έλεπε ότι θα πήγαινε να ζήσει με τη μητέρα της. Αλλά δεν το έκανε... ίσως γιατί ήξερε ότι και της μητέρας της τα ντυλάκια ήταν όλα γεμάτα!».

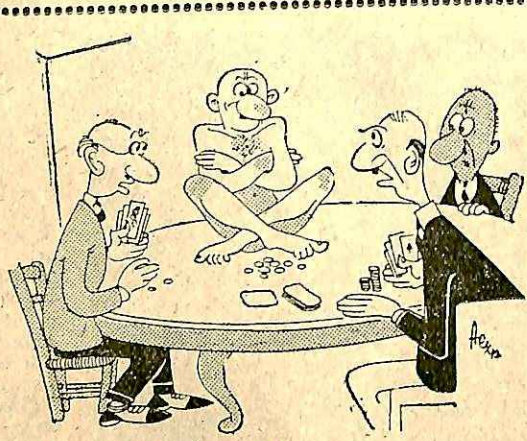
Η έξηγησης αυτού του φαινομένου βρίσκεται σε άλλη απάντηση:

«Οι γυναίκες δεν πετούν ποτέ τίποτα. Μαζεύουν και φυλάνε το κάθε τι, ακόμη και τα πιο άχρηστα πράγματα. Η δική μου γυναίκα π. χ. μαζεύει άδειανά γυαλίνα βάζα όλων των ειδών και μεγεθών, από του βουτύρου μέχρι της κρέμας του προσώπου. Το υπόγειό μας είχε γεμάτο από σωρούς βάζων, τόσο ώστε δεν χωράω πια να περάσω για ν' άναψω το καλοριφέρ. Θάπρεπε, βέβαια, να πατήσω πόδι, για να διορθωθεί αυτή η κατάσταση. Μα πού να το πατήσω... άφου υπάρχουν παντού βάζα!».

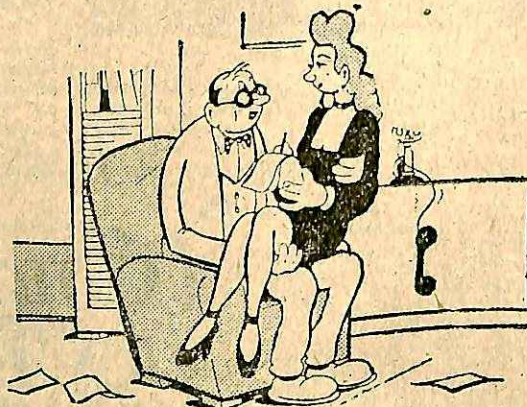
Άλλη σύζυγος φυλάει τα θεατρικά προγράμματα, από κάθε φορά που πηγαίνει στο θέατρο. Άλλη πάλι «όταν της τύχει ένα κουτί, το βάζει μέσα σ' ένα μεγαλύτερο κουτί και το αφήνει στη σόφια, μαζί μ' εκατοντάδες άλλα κουτιά».

«Η γυναίκα μου φυλάει το κάθε τι... έκτος απ' τα λεφτά — παραπονείται ο ίδιος ο κ. Μπέσσεμερ. Δεν πετάει ούτε τα μονά γάντια που χάθηκε το ταίρι τους, ούτε τα παλιά κλειδιά που δεν ταίριαζουν σε καμιά κλειδαριά... Φυλάει όλες τις υποτίλεις των φαρμάκων, με το ξερό ή κατεστραμμένο πια περιεχόμενό τους, γιατί μπορεί, λέει, να χρειαστεί κάποτε ο άριθμός της συνταγής που είναι γραμμένο επάνω! Έχει φυλάξει ακόμη και κάμποσα καρότα στο ψυγείο μας, απ' τον Αύγουστο ως σήμερα...».

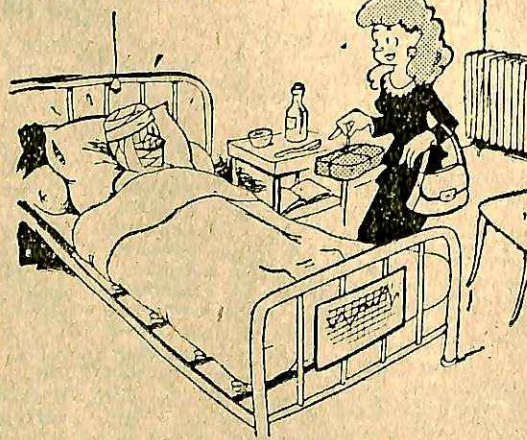
Όστόσο, η τελευταία αυτή μονομηνία δεν φαίνεται νάναι άποκλειστικά γυναικεία. Άρκετοι άναγνώστες αυτού του περιοδικού άμολογούν στα γράμματά τους και δικαιολογούν με διάφορους τρόπους το ότι μαζεύουν και φυλάνε καρφιά, βίδες, σύρματα, έξαρτήματα παληών ρολογιών, άχρηστα καπέλλα, τρυτημένα παντελόνια, πουκάμισα που θάκοναν πια μόνο για πατσάβουδες κλπ.

— Μέσα και... ταπί!... (του Άρχαίλαου)

— Στο γραφείο μου, δεσποινίς, θέλω ή δουλειά να γίνεται με κέφι!...

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΛΑ — Η όψις σου είναι κάπως καλλίτερη σήμερα!...

— Θα μετανοήσ τώρα που χώρισες την πρώτη σου γυναίκα... — Ά, όχι, εκείνη ήταν ακόμη χειρότερη!...

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΤΕ ΨΗΛΗ

Άπαρκίτες συμβουλές για τις κοντές

Το κρυφό παράπονο πολλών γυναικών είναι ότι ή φύσις τις έκαμε κοντές. Δυστυχώς, στην περίπτωση αυτή, δεν υπάρχουν μέσα θεραπείας. Γιατί, όπως γράψαμε σ' ένα προηγούμενο φύλλο, μόνο μία κατάλληλη άρμονική θεραπεία, που πρέπει να γίνει μεταξύ των 18 και των 22 χρόνων, συνδυασμένη και με μία ειδική γυμναστική, μπορεί ν' άποδώσει μερικά καλά άποτελέσματα.

Άλλά το άνάστημα της γυναίκας δεν είναι ζήτημα μέτρου. Αυτό έχει αξία μόνο για τους άντρες. Το άληθινό άνάστημα των γυναικών είναι εκείνο που φαίνεται πως έχουν και όχι εκείνο που έχουν όταν τις μετρούμε με το μέτρο.

Μία γυναίκα, λοιπόν, ακόμη κι' αν το άνάστημά της δεν είναι μεγαλύτερο από 1,50 μ., δεν πρέπει να φαίνεται κοντή παρά μόνον όταν τη βάλουμε πλάι σε μία γυναίκα-γίγαντα. Σ' όλες τις άλλες περιπτώσεις, έχει ένα σωρό μέσα στη διάθεσή της για να φαίνεται ψηλή ή τουλάχιστον να μην φαίνεται κοντή.

Νά, λοιπόν, μερικά απ' τα μέσα που θα σας έπιτρέψουν να δημιουργήτε στους άλλους αυτή την τόσο πλεονεκτική για σας όφθαλμοπατία:

Α' Μακιγιάζ μαλλιά

Θα προτιμήσετε το χτένισμα των μαλλιών προς τα επάνω, ακολουθώντας τη σημερινή μόδα, που εύνοεί τη συγκέντρωση των μαλλιών στην κορυφή του κεφαλιού. Μ' αυτό τον τρόπο, θα κάμετε το μέτωπό σας να φανεί μεγαλύτερο. Τα αυτιά σας, έξ' άλλου, που δεν θα σκεπάζονται από τα μαλλιά θα κάμουν πιο μακρούλο το πρόσωπό σας.

Όσο για το μακιγιάρισμό σας πρέπει να είναι έλαφρό. Το ζωηρό μακιγιάζ και το βάψιμο των ματωτισινών κάνουν μία κοντή γυναίκα να φαίνεται περισσότερο κοντή από ό,τι είναι και της δίνουν την εμφάνιση κούκλας.

Β' Το ντύσιμο

1) Πρέπει να φορήτε παλτά που να κουμπώνουν στη μέση. Έτσι θα φαίνεσθε ψηλότερη. Τα παλτά που κουμπώνουν πολύ ψηλά σας κονταίνουν.

2) Θα προτιμήσετε τα παλτά με μικρούς χαμηλούς επάνωδες. Τα φορέματα με μικρό χαμηλό λαιμό είναι επίσης κατάλληλα για σας.

3) Τα ντεκόρ σε σχήμα αλχιμής είναι πλεονεκτικά για τις κοντές.

4) Τα φορέματά σας δεν πρέπει να είναι πολύ πλατεία.

ΠΡΟΣΟΧΗ!!

Ζητείτε από τους παντοπώλες τα άλλαντικά σας να είναι του έργοστασίου

Γ. ΜΑΡΟΥΛΑΚΗ

Όδός 25ης Μαρτίου 25 ε Πειραιεύς

Αυτό ισχύει περισσότερο για τα βραδύνα φορέματα.

5) Πλεονεκτικά για σας είναι επίσης τα μανίκια που στενεύουν πολύ στον καρπό.

Γ' Τι πρέπει ν' άποφεύγετε

1) Δεν πρέπει να φορήτε ποτέ παπούτσια με ίσια τακούνια. Καί αυτά ακόμη τα παπούτσια που χρησιμοποιείτε για το σπίτι πρέπει να έχουν ένα μικρό τακούνι.

2) Άποφεύγετε τις πολλές γαρνιτούρες και ίδιες έκεινες των ώμων, της μέσης και του στήθους.

3) Τα βραδύνα φορέματα με ζώνη «τραπέζ» είναι μειονεκτικά για σας.

4) Προσέξτε πολύ το μήκος της φούσσας σας. Μην ξεχνάτε ότι οι πολύ μακρές, όπως και οι πολύ κοντές φούσσες κονταίνουν πιο πολύ τη γυναίκα που είναι φυσικά κοντή. Θα προτιμήσετε ένα μέτρο μήκος. Αυτό είναι προτιμότερο για σας. Πρό πάντως, μην μιμησθε μερικές κοντές γυναίκες, που, ακολουθώντας τη νέα μόδα, φορούν φούσσες μακρές ως τον αστράγαλο. Μ' αυτό τον τρόπο κονταίνουν περισσότερο και έπι πλέον ή εμφάνισις των γίνεται πολύ αντιαισθητική.

5) Μην φορήτε πολύ ψηλά καπέλλα. Μ' αυτό τον τρόπο «κερδίζετε» ίσως λίγο άνάστημα. Άλλά το ψηλό καπέλλο σε μία κοντή γυναίκα καταστρέφει τις αναλογίες. Στο ζήτημα αυτό δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι μία κοντή γυναίκα, που το ντύσιμό της στο σύνολό του έχει τις άπαιτούμενες αναλογίες, φαίνεται ψηλότερη από ό,τι είναι πραγματικά.

Δ' Γενικές συμβουλές

1) Κατά το περπάτημα πρέπει να κρατάτε ψηλά το κεφάλι σας. Άλλά, προς Θεού! Μην σηκώνετε το σαγόνι σας προς τον ουρανό. Αυτό είναι αντιαισθητικό. Το κεφάλι σας θα στέκεται πάντα ψηλά, όταν συνηθίσετε να κρατάτε ψηλά τον τράχηλό σας.

2) Μία κοντή γυναίκα πρέπει να φροντίζει ώστε να έχη μικρή περιφέρεια και λεπτή μέση.

Μία καλή άσκησης που θα σας ώφελήσει σ' αυτό είναι η ακόλουθη:

Ξαπλώθηκε σε ύπτια θέση κατά γής με τα χέρια σταυρωμένα. Κατόπιν σηκώστε τα πόδια σας προς το μέρος του στήθους και προσπαθήστε να έγγίσετε διαδοχικά με το γόνατο τον βραχίονα του δεξιού χεριού και κατόπιν του άριστερου.

3) Μην παραμελήτε τις ειδικές άσκησης που θα συντελέσουν στην αύξηση του άναστητός σας.

Μία καλή άσκησης είναι η ακόλουθη:

Σταθήτε όρθια, με τα χέρια κρεμασμένα κατά μήκος του σώματος, εισπνεύστε κατόπιν βαθεία και σηκώστε τα χέρια σας ψηλά ως πού να ένωθούν πάνω από το κεφάλι σας. Η τάσις που θα δώσετε στα χέρια σας είναι σαν να θέλατε να πιάσετε το ταβάνι. Ύστερα θα τα κατεβάσετε και, μόνον όταν τα ξαναφέρετε στην άρχική τους θέση, θα βγάλετε από τους πνευμόνες σας τον άέρα που εισπνεύσατε προηγουμένως.

Η Έστρελίτα

Ο Πέτρος Μπουλονιέ δεν ήταν μισογύνες. Κάθε άλλο μάλιστα. Αγαπούσε τις γυναίκες, αλλά περισσότερο απ' αυτές αγαπούσε την άνεξαρτησία του. Γι' αυτό και οι σχέσεις του με τις γυναίκες κρατούσαν πάντοτε λίγον καιρό.

Όταν οι φίλοι του άπορούσαν για την μεγάλη εύκολία με την οποία άπαλλασσόταν και από τις πιο επίφοβες κολιτσίδες, ο Πέτρος τους άπαντούσε μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο:

— Έχω τη μέθοδό μου... Δεν φανέρωνε όμως σε κανένα ποια ήταν η πολύτιμη αυτή μέθοδος. Τον Σεπτέμβριο είχε διακόψει κάθε σχέση με μια φλογερή Ρωσίδα, που είχε κάποτε όρκισθή να μη τον άφήσει να της ξεφύγει ζωντανός απ' τα χέρια της.

— Άδύνατον ν' άπαλλαγής απ' αυτήν, τού έλεγαν οι φίλοι του. Είνε γεμάτη φλόγα, όλο φωτιά. Θα σε κάψει.

— Θα την ξεφορτώω κι' αυτήν, προτού περάσουν δυο βδομάδες! τούς έλεγε ο Πέτρος με πεποίθηση.

Και πραγματικά, μέσα σε δέκα μέρες, χωρίς καμιά φασαρία, η Ρωσίδα του άπέδωσε, σε την έλευθέρια του. Ο Πέτρος δεν άργησε να χρησιμοποιήσει την έλευθέρια αυτή. Λίγες μέρες άργότερα, μπαίνοντας τυχαίως σ' ένα κατάστημα γραφομηχανών, είδε εκεί μέσα μία ξανθούλα δακτυλογράφο που τού έκανε έξαιρετική έντύπωσι. Ήταν μία ζοη-

ρή και γοητευτική νέα που ο Πέτρος προώρισε άμέσως ως διάδοχο της φλογερής Ρωσίδας στην ευαίσθητη καρδιά του.

Το μεσημέρι της άλλης μέρας γευμάτιζε, τυχαίως δθθεν, στο μικρό ρεστωράν όπου έτρωγε τα μεσημέρια ή μικρή ξανθούλα. Δεν άρχισαν να πιάνουν κουβέντα και ο Πέτρος έτυχε — άχ! αυτή ή τύχη! — να έχη για το ίδιο εκείνο βράδυ δυο εισιτήρια για το θέατρο. Η Ζερμαίν, αυτό ήταν το όνομα της δακτυλογράφου, δεν άρνθήθηκε να έπωφεληθή της εύκαιρας για να ξεσκάσει λίγο μ' ένα άθλο θέαμα. Μετά το θέατρο, άναγκάστηκαν να διηπνήσουν μαζί σε μία άπομερη γωνία ενός ήσυχου κέντρου, αλλά έδω, όχι πια τυχαίως, έμεις άναγκαζόμαστε να βάλουμε μερικά άποσιωπητικά...

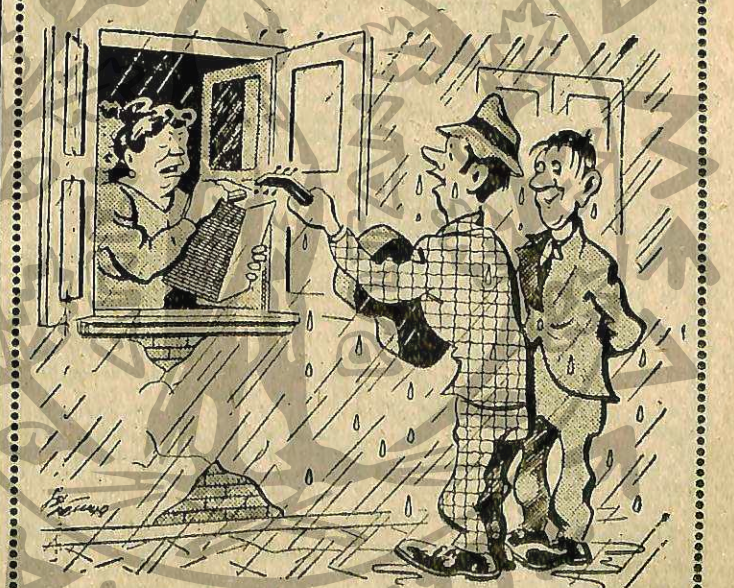
Πέρασαν από τότε τρεις μήνες. Η Ζερμαίν είχε άσπσει τη γραφομηχανή της και είχε έγκραστασθή σ' ένα κομψό σπιτάκι που της είχε έπιπλώσει ο Πέτρος, χωρίς όμως και να μένουν μαζί, γιατί ο Πέτρος φοβόταν πάντοτε μήπως αυτό τον έκανε ν' αγαπήσει καμμία από τις έφημερες φιλενάδουλες του.

Οι φίλοι του άρχισαν πάλι να τον πειράζουν. — Αυτή τη φορά την έπαθες πια!... τού έλεγαν. Αυτή ή ξανθούλα θα σου τη σκάσει!

— Έμένα; άπαντούσε ο Πέτρος. Κάνετε λάθος, φίλοι μου. Ίσια-ίσια που σκέπτομαι αυτές τις μέρες να την παρατήσω κι' αυτήν για να γλυτώσω τα δάρα και τα μπίζου.

— Θα δυσκολευθείς πολύ!... — Θα το δите!...

Όποτε είχε σημαίνει και ή δω- της Ζερμαίν; Την άλλη μέρα, όταν έφτα-

— Ρίχτο μας, κυρά μου, να δούμε τι θα καταλάβεις!

(Του Β. Χριστοδούλου)

Ο μοναδικός φρουρός των δοντιών και των ούλων σας

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ

IPANA (ΙΠΑΝΑ)

BRISTOL-MYERS-SQ-NEWYORK-MONTREAL-LONDON

σε στο σπιτάκι της, ο Πέτρος την βρήκε κατασπασμένη. Ήταν μαυρισμένη, του φώναξε, μόλις έκλεισε άνοιξε την πόρτα: — Γιατί μου έγκρυψες πώς είσαι παντρεμένος; Έκλεισε αργήθηκε, αλλά όχι και τόσο έντονα. — Άρνεσαι; φώναξε η Ζερμαίν. Έγώ όμως έχω αποδείξει.

Και του έδειξε ένα γράμμα που είχε λάβει.

Να τι έγραφε: «Δεσποινίς, Μαθαίνω πως είστε φίλη του κ. Πέτρου Μπουλονέ. Έγώ είμαι η νόμιμη γυναίκα του κι αν θέλετε ν' αποφύγετε τις φασαρίες, πρέπει να διακομίζετε αμέσως κάθε σχέση με αυτόν.

Εστρελίτα Μπουλονέ». Ο Πέτρος, σκύβοντας το κεφάλι του ώμοιόλογε πως είχε γνωρίσει κάποτε στο Μπορντώ αυτήν την Έστρελίτα, μια Σπανιόλα χορεύτρια που τον είχε αναγκάσει να την παντρευτεί. Το καρίτσιό του εκείνο περπατούσε όμως γρήγορα και τώρα ζούσαν χωρισμένοι. Εκείνη, ωστόσο τον άγαπούσε ακόμη, γιατί κάθε φορά που της έκανε λόγο για διαζύγιο τον απείλυνε πως θα τον σκοτώσει.

— Ως τώρα, πρόσθεσε ο Πέτρος, με είχε αφήσει ήσυχο. Φαίνεται όμως πως αποφάσισε να μάς καταδιώξει. Καλύτερα, λοιπόν, να χωρίσω.

— Ποτέ! φώναξε εξαγριωμένη η Ζερμαίν. Δεν σκοτώματα εγώ για την Έστρελίτα σου. Σε κρατώ και καμιά δεν θα σε πάρει ζωντανό από μένα!

Μόλις γύρισε στο σπίτι του, ο Πέτρος καθίσε κι έγραψε ένα δεύτερο γράμμα με το ίδιο λεπτό γυναικείο γράψιμο. «Οπας καταλαβαίνετε, δεν υπήρχε καμιά Έστρελίτα. Αυτό ήταν κόλπο του. Ένα φανταστικό πρόσωπο που το είχε εφεύρει για να ξεφορτωθεί τις φιλονεικίες σου. Όταν καμιά απ' αυτές δεν τον παρατούσε με το πρώτο γράμμα, ο Πέτρος της έστελνε δεύτερο και τρίτο όπου η Έστρελίτα έγραφε στην αντίληψη της πως θα πήγαινε αμέσως να την βοηθήσει να κανονίσει την ύπνο που στίλβει, περίστροφο ή βιτριόλη.

Ενώ έτοιμαζε το βράδυ εκείνο το δεύτερο γράμμα του προς την Ζερμαίν, χτύπησε το τηλέφωνο. Μόλις σήκωσε το ακουστικό, μια απότομη φωνή τον ρώτησε: — Είσθε ο Πέτρος Μπουλονέ;

— Μα κι' ο θεός μου τί είστε; απαντάει εκείνη, σκασμένη στα γέλια. «Η μάλλον δεν είστε άνωπαρκτος. Υπάρχει. Μόνο που δεν είναι βέβαια μου, δεν είναι ανύπαντρός και δεν είναι λοχαγός. Είναι ο άντρας της πλύστρας μου.

— Μου την έσκαψες; ψιθυρίζει ο Πέτρος και πέφτει σε μία πολυθρόνα απελπισμένος. Η Ζερμαίν πάλι κοντά του και τον αγκαλιάζει.

— Έλα, του λέει, μην κάνεις έτσι και πόρτο απόφαση. Έγώ σ' αγαπώ. Και πρέπει να είσαι κι' ευχαριστημένος που παίρνεις μια γυναίκα έμπνη. — Ναί, απαντάει ο Πέτρος, αλλά δεν ήθελα να είναι και πιο έμπνη από μένα.

— Α, όχι αγάπη μου. Δεν το παραδέχομαι. Δεν είμ' εγώ πιο έμπνη από σένα. Έσύ είσαι πιο κουτός από μένα. Το κατάλαβες;

— Ναί, αλλά κάπως άργα! Η Ζερμαίν πήρε δυο ποτήρια κρασί. Του έδωσε το ένα και είπε: — Στην υγεία της Έστρελίτας και του θεού μου του λοχαγού που μάς πάντρεψαν!

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΤΙΜΟΡΥ

— Μάλιστα, ποιός όμως; — Έδώ λοχαγός Κανεππί, βέιος της Ζερμαίν. Είναι αλήθεια πως πρόκειται να έγκαταλείψετε την ανεψιά μου; — Κύριε λοχαγέ, αν πήρα αυτή την απόφαση, το κάνω για το καλό της. Κινδυνεύει... — Αυτά δεν τ' ακούω εγώ. Θα την παντρευτείτε, αμέσως, είδεμ' σας σκοτώνω!

Και κρέμασε το ακουστικό. Ζαλισμένος από την απροσδόκητη τροπή που έπαιρναν τα πράγματα, ο Πέτρος έτρεξε στο σπίτι της Ζερμαίν.

— Γιατί δεν μου μίλησες ποτέ για το θεό σου; τη ρώτησε.

— Μήπως εσύ μου μίλησες ποτέ για τη γυναίκα σου;... Και πρέπει να ξέρεις πως ο θεός μου αυτός δεν άστειεύεται. Είναι τρομερός άνθρωπος. Μόλις έμαθε πως ζω τόσον καιρό μαζί σου, πήγε να με πνίξει. Τον καθύσυχασα κάπως, λέγοντάς του πως είχες σκοπό να με παντρευτείς. Διοικούσε ξέρεις Σενεγαλιζούς στον πόλεμο και δεν παίρνει από λόγια. Είναι σωστός αγριάνθρωπος.

— Τί τρομερό δίλημμα! είπε ο Πέτρος, ανασταναίνοντας. Διγαμία ή θάνατος!

— Ίσως μπορέσει και κατάρχη την Έστρελίτα σου. Είμαι σίγουρη πως η γυναίκα σου άμα τον δει, θα τον φοβηθεί και θα κάτσει στ' αμά της. — Αυτό αποκλείεται! Δεν τη ξέρεις εσύ τί γυναίκα είναι αυτή!...

Και νικημένος ο Πέτρος ανάλαβε να κανονίσει μόνος του τα πράγματα: Να πάρει δηλαδή διαζύγιο και να στεφανωθούν.

Ο τρομερός λοχαγός δεν έδειξε καμιά βία να γνωρίσει τον Πέτρο κι' ούτε πήγε στους γάμους της ανεψιάς του.

— Θα μπορούσε να έρθει και ο θεός σου στην εκκλησία, παραπονέθηκε ο Πέτρος, όταν βρέθηκαν επιτέλους μόνι στο σπίτι τους.

— Σήμερα του ήταν αδύνατον, γιατί κι' εκείνος παντρεύεται... την Έστρελίτα!... του είπε η Ζερμαίν.

— Μα η Έστρελίτα είναι ανύπανκτη! φωνάζει με λύσσα ο Πέτρος.

— Μα κι' ο θεός μου τί είστε; απαντάει εκείνη, σκασμένη στα γέλια. «Η μάλλον δεν είστε άνωπαρκτος. Υπάρχει. Μόνο που δεν είναι βέβαια μου, δεν είναι ανύπαντρός και δεν είναι λοχαγός. Είναι ο άντρας της πλύστρας μου.

— Μου την έσκαψες; ψιθυρίζει ο Πέτρος και πέφτει σε μία πολυθρόνα απελπισμένος. Η Ζερμαίν πάλι κοντά του και τον αγκαλιάζει.

— Έλα, του λέει, μην κάνεις έτσι και πόρτο απόφαση. Έγώ σ' αγαπώ. Και πρέπει να είσαι κι' ευχαριστημένος που παίρνεις μια γυναίκα έμπνη. — Ναί, απαντάει ο Πέτρος, αλλά δεν ήθελα να είναι και πιο έμπνη από μένα.

— Α, όχι αγάπη μου. Δεν το παραδέχομαι. Δεν είμ' εγώ πιο έμπνη από σένα. Έσύ είσαι πιο κουτός από μένα. Το κατάλαβες;

— Ναί, αλλά κάπως άργα! Η Ζερμαίν πήρε δυο ποτήρια κρασί. Του έδωσε το ένα και είπε: — Στην υγεία της Έστρελίτας και του θεού μου του λοχαγού που μάς πάντρεψαν!

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΤΙΜΟΡΥ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΑΤΣΟΥΛΑΚΟΝ, Καλάμας: Έλάσαμε το διορθωμένο σταυρολέωό σας, ως και το νέο που μάς στέλνετε με το ίδιο ταχυδρομείο. Η λέξις ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΙΟΝ (αντί ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ), πρέπει να διορθωθεί. Ελπίζω να το έπιπυχομε. Αν εν τω μεταξύ μάς το στείλετε σε όποιον διορθωμένο, τόσο το καλύτερο. Φροντίστε τότε συγχρόνως ν' αντικαταστήσετε και την λέξι YIDH. Χ ο ρ ο σ ο υ λ ο ν. Έδεσσα: Οι λέξεις ΣΥΝΑ, ΣΑΣΣΑ, ΡΟ ΑΣΕΜ και μερικές άλλες, καταστρέφουν το σταυρολέωό σας. Θα το δημοσιεύσωμε αν μπορέσωμε να τις αντικαταστήσωμε. Π ο ν ε μ έ ν η ν Π. Α.: Το γράμμα σας διεβιάσθη στον συνεργάτη μας κ. Αθηνάιο, ο οποίος και σας ευχαριστεί για τα τόσο κολακευτικά λόγια σας. Προς το παρόν τουλάχιστον δεν πρόκειται κανένα έργο του να διασκευασθί για τον κινηματογράφο. Παντελής Α ρ γ υ ρ ο π ο υ λ ο ν. Πάτρας: Δεν γνωρίζωμε δυστυχώς την διεύθυνση της Τέτα. Οι φωτογραφίες της θα έπρεπε μάλλον να σταλούν σε αθηναϊκό περιοδικό ή εφημερίδα. Έμεις πάντως αν δεν τις δημοσιεύσωμε, θα σας τις επιστρέψωμε. Χρ. Κούρ. Ένταθα: Στο πλευρό του Στραχάιμ και του Φράνκο Τόν, στο φιλμ «Κατάσκοποι του Άλμειν» έπαιξε η «Αν Μπάξερ». Ο Akim Tamiroff δέ δεσμεύεται με συμβόλαιο με καμιά εταιρία. Γράφετε το όνομα στην εξέχου διεύθυνση: Paramount Pictures Corp. 5451 Marathion Street, Hollywood 38, Calif. U.S.A. Α ν δ ρ ε α ν Λ ά π π α ν. Ένταθα: Και οι νέες γελοιογραφίες, όχι και τόσο επιτυχημένες. Φροντίστε πρώτα να βελτιώσετε τη γραμμή σας που παρουσιάζει πολλές ατέλειες. Α σ π ρ ο ν Κ ο ρ σ κ α ΚΡΑ: Η διεύθυνση της Esther Williams είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U.S.A. Τών δέ Dennis Morgan και Humphrey Bogart: Warner Bros. Studios, Burbank Calif. U.S.A. Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο ν Ρέ κ α ν. Τρίπολι: Δεν γνωρίζωμε δυστυχώς την διεύθυνση που μάς ζητάτε. Πάντως η συσκευή αυτή που μόλις εφευρέθηκε, θ' αργήσει, αμφαλός, να φθάσει στη χώρα μας. Λί τ σ α Κ α λ ο υ ή ρ ο υ. Ένταθα: Θα προσπαθώμε να ικανοποιήσωμε την επιθυμία σας. Ε υ θ υ γ γ ε λ ο ν Β α σ ι λ ά κ η ν. Θεσσαλονίκη: Γράψτε μέσω του προέδρου της πόλεως σας. Τα κ τ κ ο ν ά ν α γ ν ω σ τ η ν και Θ ε ο δ ω ρ ο ν Β η τ σ α κ η ν. Η διεύθυνση του Elia Kajani είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City U.S.A. Β α ρ θ ο ρ α ν. Δεν έχωμε υπ' όψιν μας καμιά ελληνική εφημερίδα που να εκδίδεται στο Σικάγο. Αμερικανική είναι η Chicago Tribune, Chicago, Ill. U.S.A. Δεν πιστεύωμε όμως να μπορέσει να σας εξυπηρετήσει αυτή η εφημερίδα. Μ α θ ρ ο Γ ε ρ ά κ η. Ρέθυμιον Κρήτης: Αυτό που ζητάτε δεν γίνεται δυστυχώς με βιολία. Τα βιολία μπορούν να σας βοηθήσουν κάπως, όχι όμως να άποχεύσουν αποτελεσματικά. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Κ α κ λ α μ ε ν ο ν. Μυτιλήνη: Γνωστό το μαγικό σας τετράγωνο. Έχει ήδη δημοσιευθεί στο «Θησαυρό». Α τ υ χ ο ν. Η διεύθυνση της Marguerite Chapman είναι: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood 28, Calif. U.S.A. Α λ α μ π ρ ο ν Μ π α θ ε λ λ ο ν Σάμην Κεφαλληνίας: Το μυθιστόρημα που αναφέρετε δεν έχει εκδοθεί σε βιολία. Μοναδικός τρόπος λοιπόν για να το αποκτήσετε είναι να προσηθεθείτε τα τεύχη που περιέχουν τις συνέχειές του. Στοιχίζουν 2000 δραχ. έκαστον. Α ρ γ υ ρ ο ν Κ ο υ τ σ ο ν ι κ ο λ ο ν. Πάτρας: Το τεύχος σας άπεστάλη. Επειδή όμως φαίνεται πως χάθηκε, σας άποστέλλεται και πάλιν. Ε. Π λ ο υ τ α ρ χ ο ν. Σ.Τ.Γ. 924: Τα μυθιστορήματα αυτά δεν έχουν εκδοθεί σε βιολία και συνεπώς άδυνατούμε να σας τα άποστείλωμε. Ν ι κ ο λ α ο ν Π ρ ο υ σ α κ η ν. Ξ ε ν ο ρ. Άναστασιάδην και Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο ν Χ α λ η σ ο υ λ ο ν. Δεν δημοσιεύωμε άγγελίες παρομοίας φύσεως. Α λ έ ξ α ν δ ρ ο ν Δ η μ η τ ρ ί ο υ. Έλάσαμε το γράμμα σας, αλλά δυστυχώς δεν έχωμε καμιά στήλη που να μπορούν να δημοσιευθούν οι σχετικές με την δεσποινίδα Α.Γ. παρατηρήσεις σας. Παναγιώτην Α δ α μ. Νέα Κοκκινία: Το σχέδιο του σταυρολέωό σας θα είναι ασφαλώς λαθασμένο από κέντρο. Ξαναστείλετε το με τα τετραγωνίδια που συμπληρωμένα από τις διάφορες λέξεις της λύσεως. Παναγιώτην Έμ. Γαληνόν. Μυτιλήνη: Το σταυρολέωό σας 8-12-48 καλό. Θα δημοσιευθεί. Σας ευχαριστούμε και πάλιν για τις εχθές σας. Χρήστον Τσουρούνην. Σπάρτη: Το σταυρολέωό σας περιέχει δυστυχώς πολύ κοινές λέξεις, καθώς και μερικές που θα έπρεπε να λείπουν απ' αυτό: ΝΟΣΕΥΣΑΣ, ΛΥ ΑΣΟΣ, ΜΕΣΟ Κ.ά. Περιμένωμε κανένα καλύτερο. Α ν δ ρ ε α ν τ α ρ ρ ί δ η ν. Ένταθα: Καλό το σταυρολέωό σας. Θα δημοσιευθεί με μικρές μεταλλαγές, για ν' αντικατασταθούν δυο λέξεις. Κ υ ρ ι α κ ο ν Ν τ ε λ ο π ο υ λ ο ν. Αν είχε πιο λίγα μαύρα τετραγωνίδια, το σταυρολέωό σας θα ήταν πολύ καλό. Προσπαθήστε να μάς στείλετε ένα έξ ίσου περιποιημένο αλλά με καλύτερη διασαύρωση λέξεων. Κ α σ τ α ν Δ ρ α γ ο υ ν η ν. Λαμία: Γενικές, δοτικές, κλητικές και αίτιατικές, μεϊώνον την αξία του σταυρολέωό σας που θα είναι διαρκώς αναγκασμένο να παραχωρή τη θέση του σε κανένα καλύτερο. Στείλετε μας, λοιπόν, κανένα καλύτερο για να το δημοσιεύσωμε αμέσως. Παντελής Α ρ γ υ ρ ο π ο υ λ ο ν. Δυστυχώς και τα τρία σας σταυρολέωα δεν παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Θα προτιμούσαμε να μάς στέλνατε ένα και καλό. Αποφύγετε πάντοτε τις λέξεις των 2 και 3 γραμμάτων, καθώς και τις άνωπαρκτες και άνορθογραφες. Στείλετε μας ένα περιποιημένο, που να συνοδεύεται και από τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων. Δ. Μ. Χ ο ρ σ ο ρ ο ν. Στενίες: Άνδρου: Πολύ προχειροφτιαγμένο το σταυρολέωό σας. Θα είναι άσφαλώς το πρώτο σας. Κ. Χ ο ρ σ ο υ λ ο ν. Καλό βέβαια το σταυρολέωό σας αν αναλογισθί κανείς τους δρους υπό τους οποίους το φτιάξατε, όχι όμως τόσο καλό για να δημοσιευθί στη στήλη μας. Α β α μ. Α δ α μ ο π ο υ λ ο ν. Το σταυρολέωό που μάς στέλνετε δεν άπήχησε άσφαλώς μεγάλη προσπάθεια εκ μέρους σας. Σας χαιρετάται μια μικρή εξάσκηση ποσού μάς στείλετε άλλο. Σ. Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο ν. Ο Τάσος Πάουερ είναι βέρος Αμερικάνος. Γεννήθηκε στο Ταιντίνι του Όχαιο στις 5 Μαΐου 1914. Έχει χωρίσει από την Άνναπέλλα και πρόκειται τώρα να παντρευτεί για δεύτερη φορά με την Λίνα Κρίστιαν. Το περιοδικό μας μπορεί ν' άποστέλλεται στην Αυστραλία, αλλά μόνο έφ' όσον ο ενδιαφερόμενος μάς στείλν απ' εκεί χόρημα μέσω Τροπικής. Οι όροι των συνδρομών δημοσιεύονται στην τελευταία σελίδα του τεύχους. Ν έ λ λ η ν Δ. Καλλιθέα: Η διεύθυνση του Joseph Cotton είναι: David O. Selznick Prod. Inc. 9336 West Washington Blvd, Culver City Calif. U.S.A. Α ό ν τ ι α Μ. Ένταθα: Η διεύθυνση της Kathryn Grayson είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, California U.S.A. Η Κάθον γεννήθηκε στις 9 Φεβρουαρίου 1923. Ήταν σύζυγος του Τζην Σέλτον, αλλά έχωρισε προ 2 έτων. Είναι μητέρα ενός παιδιού. Την είδαμε στο φιλμ «Ζυγκφιλντ Φόλλις» και θα την ξαναδούμε στο φιλμ «Δυο άδελφές απ' τη Βοστώνη» και στο «Συνέθε στο Μπρούκλιν».

Τα όνόματα ΕΠΙΔΡΟΥΝ στη ζωή μας

Τί υποστηρίζουν οι χαχάλιστοι

Τα όνόματα έχουν επίδραση στη ζωή μας, όπως π.χ. η ημερομηνία της γεννήσεώς μας; Ωρισμένοι καθίσταται το υποστηρίζουν. Και επικαλούνται ένα ιστορικό γεγονός, για ν' άποδείξουν την έκταση και το μέγεθος της επίδρασής των.

Το ιστορικό αυτό γεγονός δεν άφορα άλλον από τον Μεγάλον Ναπολέοντα.

«Ας παρακολουθήσωμε στις γενικές της γραμμές τη ζωή του.

Ο Ναπολέων Μπουοναπάρτε (όπως ήταν το αληθινό του όνομα) άρχισε τη σταδιοδρομία του με έναν τρόπο, πολύ ταπεινό και τίποτε δεν έδειχνε πως θα μπορούσε να βγί από την άφάνεια. Είνε αλήθεια πως είχε κερδίσει μερικά γαλόνια στο στρατό. Άλλα, την εποχή εκείνη, το πράγμα αυτό δεν ήταν καθόλου δύσκολο. Φυτοζώουσε, λοιπόν και χρειαζόθηκε να κοπιάσει πολύ για να εξασφαλίσει μια θέση χαρτογράφου στο ύπουργείο των Στρατιωτικών. Τόν έδιωξε, όμως, από κεί ο ύπουργός Ωμπρύ και ο Καρσινάκος, άπογορευμένος, πρόσφερε τότε τις υπηρεσίες του στο Σουλτάνο της Τουρκίας. Άλλ' η προσφορά του δεν έγινε δεκτή. Κι' έτσι εξακολούθησε να μένει στο Παρίσι, φτωχός, άσημος και περιφρονημένος.

Μιά μέρα — ήταν η 15 Αυγούστου 1795 — ο Ναπολέων πήγε να έπισκεφθί τον καθάριστή Γκιγιόν, που έμενε στην όδον Έστραπνάντ και φημιζόταν για την ακρίβεια των προβλέψεών του.

Ο Γκιγιόν έκαμε, λοιπόν, μερικούς πολυλόκους καθολιστικούς ύπολογισμούς και, στο τέλος, του είπε:

— Κύριε Μπουοναπάρτε, αν άλλαξετε την όρθογραφία και την προφορά του ονόματός σας, θ' άλλαξετε με τρόπο κεραυνόβολο και τη ζωή σας κι' από άσημος που είσαστε τώρα θ' άποκτήσετε παγκόσμιο δόξα. Η φύσις σας έπλεσε άτολμο και άδύνατο. Θα γίνετε δυνατός και τολμηρός. Η τόλημ σας θα καταπλήξη τους συγχρόνους σας.

— Και τί πρέπει να κάμω; ρώτησεν ο Ναπολέων.

— Το πράγμα είναι άπλό, άπάντησεν ο Γκιγιόν. Βγάλετε το «υ», και το «ο» από το όνομά σας. Από Μπουοναπάρτε θα γίνετε Μπουναπάρτε.

Και πρόσθεσε σαν σε έκτασι: — Βλέπω έναν καταπληκτικό δρόμο ν' άνοίγεται μπροστά σας... Τα πόδια σας πατούν πάνω σε στέμματα Βασιλέων... Άλλά, Θεέ μου, πόσο αίμα! Προσέστε, ύστόσο! Όσο κρατήσετε κοντά σας τη χίρα, η εύτυχία θα συνοδεύη τα βήματά σας. Άλλ' η άτυχία θα σας δειρή αλύττητα από τη στιγμή που θα παντρευτείτε την παρθένο.

Ο Ναπολέων δεν έδωσε την παραμικρή σημασία στα λόγια του

ΝΕΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΑΜΑΚΑΛΩΣΗ

Θα δομηθείτε μίαν εύκαμψον επιπλην το μανιόν που περιέχει φανερήν χρησιμοποίησιν FLORESS

Ζητήστε το: Κομμωτήριο ΝΟΤΗΣ Βασιλείου 6

FLORESS

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΪΟΤΟΣ Ν. ΚΟΥΒΥΤΣΑΚΗΣ ΑΙΟΛΟΣ 53 ΤΗΛ. 22.77

Γκιγιόν. «Αν τουλάχιστον του έφτιαχνε ένα μαγικό φυλαχτό! Άλλά το μόνο που του είπε ήταν να βγάλη δυο φωνήεντα από το όνομά του. Το πράγμα ήταν στ' αλήθεια κωμικό.

Η ζωή του Κορσικανού δεν σημείωσε καμιά βελτίωση κατά τα τρία έπόμενα έτη. Στις 9 Μαρτίου του 1796, τέλος ο Ναπολέων παντρεύτηκε τη «χίρα», δηλαδή την Ίωσφίνα ντε Μπωαρναί (ο πρώτος της σύζυγος στρατηγός ντε Μπωαρναί είχε καρατομηθί κατά την εποχή της Τρομοκρατίας). Καί, ξαφνικά, θυμήθηκε τα λόγια του Γκιγιόν. Άλλάζε τότε το όνομά του και σε μία άναφορά που υπέβαλε στις 22 Μαρτίου στο Διευθυντήριο ύπόγραψε όχι ως Μπουοναπάρτε, αλλά ως Μπουναπάρτε.

Από τη στιγμή αυτή άρχισε η καταπληκτική σταδιοδρομία του. Έκείνο που τον κατέστρεψε ήταν, όπως το είχε προβλέψει ο Γκιγιόν, η άπομνη της Ίωσφίνας και ο γάμος του με την «παρθένο» δηλαδή την κόρη του αυτοκράτορος της Αυστρίας Μαρία-Λουίζας.

Πρέπει, λοιπόν, ν' άποδώσωμε τη μεταβολή της σταδιοδρομίας του Ναπολέοντος στην τροποποίησι του ονόματός του;

Να τί υποστηρίζει σχετικά ο δόκτωρ Άβελ Λεϊγκα, που θεωρείται σαν ένας από τους μεγαλύτερους καθολιστές της εποχής μας:

«Η έκλογη του ονόματος, λέει, είναι η μοναδική ελεύθερη πράξις που κάνουν οι γονείς, όταν γεννιέται το παιδί τους. Γιατί δεν είναι σε θέση να καθορίσουν προκαταβολικά ούτε την ημερομηνία, ούτε την ώρα, ούτε σε πλείστες περιπτώσεις, τον τόπο της γεννήσεώς του.

Έτσι, το όνομα που δίδομε σ' ένα παιδί άποκτά κεφαλαιώδη σημασία και μπορούμε να το παρομοιάσωμε με μια σφραγίδα που βάζομε στο μέτωπό του. Αυτή έπηρεάζει σε μεγάλο βαθμό την κατοπινή ζωή του. Υπάρχουν οικογενειακά όνόματα τόσον βαρεία όσο και οι παλιές μεσαιωνικές πανοπλίες, γιατί μάς προδιαθέτουν στο καλό ή στο κακό, ανάλογα με την οικογενειακή παράδοσι, τις ύποχρεώσεις μας και τη θέση μας άπέναντι της κοινωνίας, κλπ. Αυτά δεν είναι πάντοτε εύκολα να τ' αλλάξωμε. Μπορούμε, όμως να τα τροποποιήσωμε αίσθητά με την προσθήκη ενός μικρού ονόματος. Αυτό το μικρό όνομα εξασκεί άλλοτε ευεργετική και άλλοτε καταστρεπτική επίδρασι.

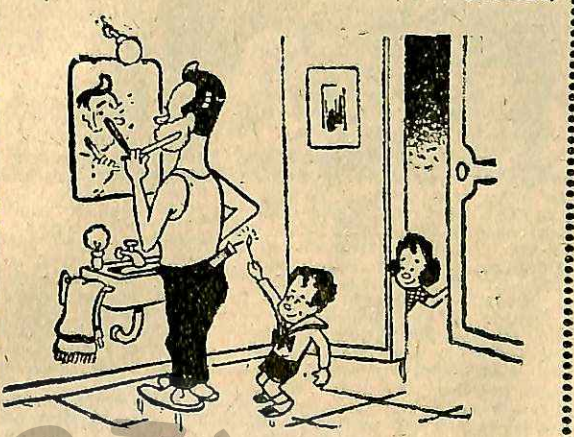
Δεν πρέπει να ξεχνώμε, άλλωστε, ότι οι κληρικοί άλλαζον το όνομά τους όταν φορούν το ιερατικό ένδυμα. Και το ίδιο συνέβαινε και με τους παλιούς μύστες. Στις Ίνδιες και άλλες χώρες της Άνατολής δίνουν στα παιδιά τους διαδοχικά τρία όνόματα: ένα κατά τη γέννησί των, δεύτερο κατά τη στιγμή της έφηβείας και τρίτο κατά την ενήλικήσιν των.

Άλλά και σε πολλές περιοχές της Άύσεως επικρατεί ανέκαθεν η συνήθεια να αλλάζουν το όνομα ενός παιδιού όταν άρρωσταίνη βαρεία. Μ' αυτό τον τρόπο, οι γονείς του ελπίζουν ότι θα αλλάξουν τη μοίρα.

Ο δόκτωρ Λεϊγκα παρατηρεί, έξ άλλου, ότι στο ζήτημα του ονόματος που δίδομε στα παιδιά μας είμαστε συνθετερά δουλοί των οικογενειακών παραδόσεων. Άλλοτε πάλιν οι γονείς δίνουν στα παιδιά τους ένα όνομα που περνάει ξαφνικά από το μυαλό τους ή που τους φαίνεται πως ταιριάζει στη ζωή που άνειρεύονται γι' αυτά. Το αποτέλεσμα είναι ότι έπηρεάζουν μ' αυτό τον τρόπο τη ζωή του παιδιού τους και το «προδιαθέτουν», χωρίς να το φαντάζονται ίσως, σε μία άρισμένη σταδιοδρομία. Καθορίζουν, δηλαδή, προκαταβολικά, τη μελλοντική εύτυχία ή τη δυστυχία του.

Ο μικρός: Μωρέ πως μπερδεύτηκε η γλώσσα μου και είπα «...ο ιδιοκτήτης...» του σπιτιού χρόνια πολλά να ζήση!» (Του Άρχελαου)

Τα τρομερά παιδιά!

ΕΝΑΣ ΕΞΥΠΝΟΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

— Έρχεσαι ν' άνοίξεις με το κομπιναιζόν; — Φταις εσύ που χτύπησες τρεις φορές όπως ο ταχυδρόμος!...

ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΣΤΕΡΕΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Είναί πολύ πρακτικό και πρωτότυπο. Είναί μεγάλης άποδόσεως και διαρκείας. Κυκλοφορούν εις καλί τεχνικό κυτίο βακελίτου εις όλους τους τύπους.

ΠΟΛΥΦΩΝΟΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΜΥΡΟΦΑΝΕΙΑ

Εν Άννησια: ΑΛΜΑ, Μενάνδρου 46 Τηλ 52958